

ELSŐ FEJEZET

Stewart G. Bedford belépett a belső irodájába, felakasztotta a kalapját, aztán odasétált a hatalmas diófa íróasztalhoz, amit tavaly kapott a feleségétől a születésnapjára. Kényelmesen elhelyezkedett a forgószékben. A titkárnője, Elsa Griffin, a rá jellemző, soha nem lankadó buzgalommal már odakészítette az íróasztalára a reggeli lapot, és gondosan úgy hajtogatta, hogy a felesége fényképe mosolyogjon rá az újságból. Jól sikerült fénykép volt, megragadta Ann Roann Bedford szemének különös csillogását, a lényéből áradó sugárzást és életörömet. Stewart Bedford nagyon büszke volt a feleségére. A büszkeséggel a birtoklás izgalma keveredett, az az érzés, hogy ötvenkét évesen elvett egy húsz évvel fiatalabb nőt, és sikerült sugárzóan boldoggá tennie. Bedfordnak pénze, üzleti kapcsolata és befolyásos barátja bőven volt, de a társasági élet soha nem érdekelte. Első felesége tizenhárom éve halt meg. Halála után a baráti kör a „legkapósabb” agglegényének tekintette Stewart G. Bedfordot, de ő ebből nem kért. Beletemetkezett a munkába, újabb és újabb pénzügyi sikereket aratott, és az, hogy a neve egyre többet jelentett az üzleti világban, majdnem akkora büszkeséggel töltötte el, mint amennyire büszke lett volna fiára, ha történetesen van fia. Aztán találkozott Ann Roann-nal, és az élete hirtelen új fordulatot vett. Heves udvarlásba kezdett, és az idill egy nevadai esküvőn érte el csúcspontját. Ann éppannyira élvezte a házassága révén elért társadalmi helyzetét, mint egy gyerek az új játékait. Bedfordot továbbra is érdekelte az üzlet, de már nem állt életének középpontjában. Mindent meg akart adni Ann Roann-nak, ami boldoggá teszi, és Ann kívánságlistáján sok minden szerepelt. Az azonnali kitörő öröm és hála légkörében Bedford állandóan úgy érezte magát, mint a gyermekét kényeztető szülő karácsony napján. Bedford elhelyezkedett az íróasztalnál, és az újságot olvasta, amikor Elsa Griffin halkán belépett. Jó reggelt, Elsa. Köszönöm, hogy felhívta a figyelmemet a feleségem estélyéről szóló beszámolóra. Elsa mosollyal nyugtázta a köszönetet. Szép mosolya volt. Stewartra Elsa Griffin éppolyan megnyugtatóan hatott, mint egy házikabát és egy pár papucs. Tizenöt éve dolgozott nála, minden igényét, minden szeszélyét ismerte, és ijesztő pontossággal olvasott a gondolataiban. Bedford nagyon kedvelte Elsát. Ami azt illeti, első felesége halála után szövődött is köztük egy rövid, romantikus kapcsolatféle. Elsa csendes megértése a legfontosabb dolgok közé tartozott Bedford életében, arra is gondolt, hogy feleségül veszi, de akkor még nem ismerte Ann Roannt. Bedford tudta, hogy bolondot csinált magából, amikor halálosan beleszeretett a harmincas éve legelején járó Ann Roannba. Tudta, mekkora fájdalmat okoz Elsa Griffinnak, de éppúgy nem tudta irányítani a cselekedeteit, mint ahogy a szakadék szélén lezúduló patak vizét sem lehet megállítani. Fejest ugrott a házasságba. Elsa Griffin gratulált, sok boldogságot kívánt, és azonnal visszabújt a bizalmas magántitkárnő szerepébe. Ha szenvedett is - és Bedford ebben bizonyos volt -, látható jelét soha nem adta.

- Egy férfi várakozik kinn - jelentette Elsa Griffin.

- Ki az? És mit akar?

- Denham a neve. Azt mondta, jelentsem be, hogy Binney Denham kinn várakozik és szeretne magával beszélni.

- Benny Denham? Én semmiféle Benny Denhamet nem ismerek. Hogyhogy beszélni akar velem? Beszéljen az egyik beosztottammal!...

- Nem Benny, Binney. És azt mondja, magánügy, és addig várakozik, amíg nem tudja fogadni. Bedford hessegető mozdulatot tett a kezével. Elsa a fejét rázta.

- Nem hinném, hogy elmegy. Ez az ember szilárdan eltökélte, hogy beszél magával.

Bedford a homlokát ráncolta.

- Én nem állok mindenféle jöttment rendelkezésére, aki csak úgy besétál, és azt mondja, hogy beszélni akar velem.

- Tudom - felelte Elsa -, de ez a Mr. Denham... ebben van valami, valami... hogy is mondjam... olyan kitartó, hogy az már egy kicsit ijesztő.

- Ijesztő! - morogta Bedford fenyegetően.

- Nem úgy. Csak az a kifogyhatatlan, halálos türelme ijesztő. Az az érzésem, talán jobb lenne beszélnie vele. Csak ül a széken csendesen, mozdulatlanul, és... valahányszor felnézek, néz rám azzal a különös szemével. Nagyon szeretném, ha beszélne velem. Az az érzésem, hogy beszélnie kell velem.

- Rendben van. Vigye az ördög! Nézzük meg, mit akar, és szabaduljunk meg tőle. Magánügy. Nem valami régi iskolatárs, aki egy kis segítségre szorul?

- Nem, nem! Nem olyan... szóval, az az érzésem, hogy ez valami fontos.

- Jól van, Elsa - egyezett bele Bedford mosolyogva. - Én a maga előérzeteiben mindig megbízom. Megszabadulunk tőle még mielőtt átnézzük a postát. Küldje be!

Elsa kiment, s néhány másodperc múlva megjelent az ajtóban Binney Denham. Meghajolt, s az arcán alázatos mosoly terült szét. Csak a szeme nem fejezett ki alázatot, rebbenéstelen tekintettel fürkészte Bedfordot, mint aki létfontosságú ügyben jár.

- Nagyon örülök, hogy szakít rám időt, Mr. Bedford. Már attól tartottam, hogy nehézségek támadnak. Delbert megparancsolta, hogy feltétlenül beszéljek önnel, akármeddig kell is várakoznom. És Delbert akaratát tiszteletben kell tartani.

Egy belső vészcsengő óvatosságra intette Bedfordot.

- Üljön le. Ki az ördög az a Delbert?

- Ő, hogy úgy mondjam, a partnerem.

- Az üzlettársa?

- Nem, nem. Én nem vagyok üzlettárs, csak partner.

- Rendben van. Üljön le, és mondja el, mit óhajt, de fogja rövidre. Várom néhány embert ma délelőtt, és itt hevernek a sürgős leveleim, ezekkel is foglalkoznom kell.

- Igenis, uram. Köszönöm szépen.

Binney Denham az íróasztal melletti székhez lépett és leült a legeslegszéjére. A kalapját a hasán szorongatta. Kézfogási szándékot egyáltalán nem mutatott.

- Hát, tessék, miről van szó?

- Egy üzleti befektetésről, kérem szépen - kezdte Denham.

- Úgy látszik, Delbertnek pénzre van szüksége, hogy fedezze ezt a kísérletét. Mindössze húszezer dollárról van szó, és néhány héten belül vissza is fizetné...

- Mi az ördög ez az egész? A titkárnőmnek azt mondta, magánügyben akar velem beszélni. Én magát nem ismerem. Delbertet sem ismerem, és nem óhajtok semmiféle húszezer dolláros üzleti vállalkozást finanszírozni. Ha csak erről van szó...

- De, uram, ön nem érti - tiltakozott a kis ember. - Ez az ügy a feleségét is érinti.

Bedford dühösen kiegyenesedett, de a belső vészcsengő, amely az előbb is figyelmeztette, most olyan harsányan jelzett, hogy nagyon óvatos lett.

- Hogyhogy a feleségemet?

- Hát, ugyanis, kérem szépen, szóval persze ön megérti, milyen kapósak az ilyen dolgok mostanában. Ezek a képes lapok... Meggyőződése, hogy ön sem kedveli őket jobban, mint én. Én nem is olvasok ilyesmit, és biztosan tudom, hogy ön sem olvas ilyesmit. De a létezésükről ugyebár tud, az ilyen lapok nagyon népszerűek.

- Jó, jó. Bökje már ki! Miről van szó?

- Hát, szóval... szóval ahhoz tulajdonképpen ismernie kellene Delbertet, Mr. Bedford, hogy a helyzetet megértse. Delbert nagyot rámenős. Ha ő valamit akar, azt nagyon akarja.

- Jó, jó. Gyerünk, folytassa - szólt rá ingerülten Bedford.

- Mi van a feleségemmel? Miért keveri őt bele?

- Hát, én csak azért említettem... hogy is mondjam, tudja, én ismerem Delbertet, és bár nem vagyok oda az elképzeléseimért...

- Mik az elképzelései?

- Pénzre van szüksége.

- Jó, pénzre van szüksége. Na és?

- Arra gondolt, hogy a pénzt ön szolgáltassa.

- És a feleségem? - kérdezte Bedford, és visszafojtotta a vágását, hogy kihajítsa a kis emibert az irodájából.

- Hát, a feleségére vonatkozó adatok...

- Hogy érti azt, hogy a feleségemre vonatkozó adatok?

- A bűnügyi nyilvántartóban, az ujjlenyomatai meg a többi - magyarázta Denham ugyanazon a csendes, bocsánatkérő hangon.

Egy pillanatra fagyos csend telepedett a szobára. Bedford sokkal jobban hozzászokott az üzleti élet pókerjátszmájához, semhogy Denham a legkisebb rezdülést is felfedezhette volna az arcán, miközben sebesen kutatott az emlékezetében. Végül is, mit tud ő Ann Roannról? Boldogtalan házasság áldozata volt, amiről nem szívesen beszélt. A reménytelen helyzetnek férje öngyilkossága vetett véget. Volt valami biztosítási összeg, ami lehetővé tette a fiatal özvegynek, hogy átvészelje a visszailleszkedés időszakát. Két évig külföldön utazgatott, azután találkozott Stewart Bedforddal. Bedford fülében idegenül csengett a saját hangja.

- Beszéljen nyíltan. Mi ez? Zsarolás?

- Zsarolás - kiáltott, fel rémülten a kis ember.

-Ó, istenem, Mr. Bedford, dehogya! Istennem! Odáig még Delbert sem alacsonyodna le.

- Akkor mi?

- Szeretném, ha alkalmat adna, hogy ismertessem ezt a vállalkozást. Azt hiszem, egyet fog velem érteni, hogy jó befektetés, és a húszezer dollárt visszakaphatná, hát, Delbert szerint, mondjuk hat hónap múlva. Szerintem kell hozzá egy év. Delbert mindig optimista.

- Mi van a feleségemre vonatkozó adatokkal? - Bedford hangja most már határozottan érdekessé vált.

- Hát persze, az a lényeg - mondta Denham bocsánatkérően. - Tudja, uram, Delbertnek muszáj azt a pénzt megszerezni, és arra gondolt, hogy ön kölcsönadhatná neki. Mert hát a birtokában van az információ, és némelyik képes lap nagyon magas árat fizet az ilyen fülesekért. Szerintem nem adnának érte húszezret, de Delbert szerint igen, ha az információ biztosan hiteles, és...

- És ez az információ biztosan hiteles? - szakította féibe Bedford.

- Természetesen, uram, természetesen. Különben meg sem említettem volna.

- Mi hitelesíti?

- Rendőrségi fotók és ujjlenyomatok.

- Mutassa!

- Én inkább a befektetésről szeretnék beszélni, Mr. Bedford. Nem is így akartam előhozni a dolgot. De látom, hogy ön nagyon türelmetlen a...

- Mi van ezzel az információval? - türelmetlenkedett Bedford.

A kis ember a jobb kezével elengedte a kalapja szélét. Mélyen benyúlt a belső zsebébe, és előhúzott egy barna borítékot.

- Hát, igazán nem így akartam erről beszámolni - mondta.

Bedford felé nyújtotta a barna borítékot. Bedford elvette, kinyitotta, és kihúzta belőle a papírokat. Vagy a legördögibb ügyességgel készített hamisítvány, vagy... Ann Roann fényképe néhány évvel ezelőtt. Ugyanaz a merész, nemtörődöm villanás a szemében, a kicsit félreahajtott fej, a szépen rajzolt ajkak, és alatta az az átkozott sorszám, egy sor ujjlenyomat, és a büntető törvénykönyvnek azok a paragrafusai, amelyek ellen vétett. Denham monoton hangja betöltötte a Bedford gondolatai között támadt űrt.

- A büntető törvénykönyvnek ezek a paragrafusai a biztosítási csalásra vonatkoznak, ha megengedi, Mr. Bedford. Tudom, hogy kíváncsi rá. Én is az voltam, azért néztem utána.

- Mivel vádolták?

- Biztosított ékszerei voltak, de elkövette azt a hibát, hogy elzálogosította őket, mielőtt bejelentette, hogy ellopták. Felvette a kártérítési összeget, de aztán rájöttek, hogy hol zálogosította el őket, és... tudja, a rendőrség nagyon buzgó az ilyen ügyekben.

- Mi volt az ítélet? Lecsukták? Próbaidőt kapott? Vagy elejtették a vádat, vagy mi?

- Istennem! Én igazán nem tudom. Abban sem vagyok biztos, hogy Delbert tudja. Nekem Delbert csak ezeket adta ide. Azt mondta, hogy ezt az anyagot elviszi ahhoz a laphoz, és azok majd fizetnek neki. Én megmondtam, hogy szerintem ő nagyon, nagyon ostoba, mert a lap nem fog annyit fizetni, amennyi a befektetéséhez kell, és őszintén szólva, Mr. Bedford, én nem is szeretem az ilyen dolgokat. Én, kérem, nem szeretem ezeket a lapokat, sem azt, ahogy tönkreteszik az embereket azzal, hogy előbányásznak mindenfélét az emberek rég eltemetett múltjából. Nekem ez nem tetszik.

- Értem - mondta Bedford komoran. Ott ült, és a kezében tartotta annak a körözvénynek a fénymásolatát, amelyik leírja a feleségét - az életkorát, a magasságát, a testsúlyát, a szeme színét, az ujjlenyomatok jellegzetességét.

Szóval ilyen a zsarolás. Hallott már róla. Most pedig szemtől szembe került vele. Ez a folyton mentegetőző, a szék szélén kuporgó kis ember, aki a kalapja karimáját markolássza, zsaroló, és most feladta neki a leckét. Bedford pontosan tudta, mi a teendő ilyen helyzetben. Ki kell rúgnia a kis embert, vagy jól helybenhagyni és átadni a rendőrségnek. Azt kellene mondania: „Csak rajta! Csináljon, amit akar! Zsarolók tőlem nem kapnak egy vasat se!” Vagy behúzni a csőbe: felhívni a rendőrséget, elmagyarázni a dolgot az illetékesnek, valaki olyannak, aki megígéri, hogy diszkréten kezeli az ügyet. Tudta, hogyan intézik az ilyesmit. Elrendeznék, hogy megjelölt pénzt adhasson neki, aztán letartóztatnák, és azzal vége. De vajon csakugyan vége? Ott lapul a háttérben az a titokzatos Delbert... Delbert, aki nyilvánvalóan az egész mozdítógépe... Delbert, aki el akarja adni az információt az egyik olyan lapnak, amelyek mostanában gomba módra szaporodnak, és csak úgy tudják fenntartani magukat, ha kiaknazzák a reflektorfényben élő emberekről szóló szenzációs információkat. Ezek itt vagy rendőrségi akták, vagy nem. Ha rendőrségi akták, akkor ő csapdába esett. Nincs menekvés. Ha nem, akkor hamisítási üggyel áll szemben.

- Időre van szükségem, hogy utánanézzek a dolognak - mondta végül.

- Mennyi időre? - kérdezte Binney Denham, és most először hallott Bedford keménységet a hangjában. Felkapta a fejét, de nem látott mást, csak a szék szélén kuporgó, kalapját markoló félénk kis embert.

- Hát, először is, meg akarok győződni a tények valódiságáról.

- Az üzleti vállalkozással kapcsolatban? - kérdezte Denham gyorsan, reménykedő hangon.

- A pokolba az üzleti vállalkozással. Maga is nagyonjói tudja, miről van szó, én is tudom. Most pedig takarodjon, és hagyjon gondolkodni.

- De hát én el akartam mondani, mi is ez a vállalkozás. Delbert bizonyos benne, uram, hogy ön az utolsó fillérig vissza fogja kapni a pénzét. Az a lényeg, hogy szerezzen egy kis mozgó tőkét, és...

- Tudom, tudom - szakította félbe Bedford. - Adjon időt, hogy végiggondoljam.

Denham abban a pillanatban felugrott.

- Elnézést, hogy bejelentés nélkül rátörtem önre, Mr. Bedford. Tudom, milyen elfoglalt ember, és én csak rabolom a drága idejét. Már megyek is.

- Várjon egy percig! Hogyan léphetek magával kapcsolatba?

Binney Denham már az ajtónál volt. Megfordult.

- Én fogok önnel kapcsolatba lépni, ha nincs ellene kifogása. És persze Delberttel is beszélnem kell. Jó napot kívánok, uram! - mondta a kis ember, és kisurrant a résnyire nyitott ajtón.

MÁSODIK FEJEZET

A vacsorát kettesben fogyasztották Ann Roann-nal, a koktélt Ann Roann maga szolgálta fel az egyik nászajándékba kapott ezüsttálcán. Stewart Bedford utolsó, aljas senkiházinak érezte magát, mikor Ann Roann kiment egy pillanatra a tálalóba, és ezalatt ő a tálcát a heverő alá csúsztotta. Vacsora közben minden erőfeszítése hiábavalónak bizonyult, nem tudta eltitkolni nyugtalanságát. Később felvitte a tálcát a dolgozószobájába, a széleit ragasztószalaggal egy keménypapír laphoz erősítette, nehogy az alján az ujjlenyomatok eltorzuljanak, aztán az egészet betette egy kartondobozba, amelyben nemrégiben ingeket kapott. Másnap reggel, amikor az irodába indult, Ann Roann meg is kérdezte, miért viszi magával azt a kartondobozt. Azt felelte, hogy kicseréli az ingeket, mert nem tetszik a színük. Remélte, hogy a hangja elég közönyös maradt. Azt is hozzátette, hogy majd Elsa Griffint megkéri, csomagolja be és adja fel. Egy pillanatra úgy érezte, bizalmatlanság villan Ann Roann szemében, de nem tett semmiféle megjegyzést, és a búcsúcsókja ugyanazt a ragaszkodást és boldogságot fejezte ki, ami olyan sokat jelentett Bedfordnak. A belső iroda biztonságában Bedford olyan probléma megoldásába kezdett, amihez egyáltalán nem értett. Útközben a papírület előtt megállt, és beszerezte a kellékeket: rajzszet és egy teveszőr kefé. A szénből finom port dörzsölt, és a tálcá aljára hintette. Örömmel tapasztalta, hogy sikerült előhívnia néhány jól kivehető ujjlenyomatot. Más már nem is volt hátra, mint az előhívott ujjlenyomatokat összehasonlítani azokkal, amelyek a rendőrségi aktában szerepeltek, amit az alázatos kis ember hagyott ott, akinek húszezer dolláros „kölcsön” kellett. Bedfordot annyira lekötötte ez a tevékenység, hogy nem hallotta, amikor Elsa Griffin belépett. Már ott állt mellette az íróasztalnál, és a válla fölött figyelte, mit csinál, amikor Bedford hirtelen felriadt.

- Nem akartam, hogy zavarjanak - mondta ingerülten.

- Tudom - mondta Elsa csendes, megértő hangon. - Gondoltam, talán tudok segíteni.

- Hát, nem tud.

Elsa folytatta:

- A nyomozók úgy csinálják, hogy vesznek egy darab átlátszó ragasztószalagot, és azt helyezik az ujjlenyomatra. Aztán, mikor leemelik a ragasztószalagot, a por rajta marad, rá lehet nyomtatni egy lemezre, és nyugodtan tanulmányozható, nincs kitéve annak, hogy megrongálódik.

Stewart Bedford hirtelen megfordult a székén.

- Elsa, mennyit tud maga tulajdonképpen, és miről beszél?

- Talán nem emlékszik, de a mikrofont bekapcsolva hagyta, amikor tegnap Mr. Denhammal beszélt.

- A csudát hagyta bekapcsolva.

Elsa bólintott.

- Majdnem biztos, hogy kikapcsoltam.

Elsa a fejét rázta.

- Nem kapcsolta ki.

- Rendben van. Hozzon átlátszó ragasztószalagot. Megpróbáljuk.

- Tessék. És itt van egy olló.

Ügyes, hosszú ujjával gyakorlottan vágta a csíkokat a ragasztószalagból, ráhelyezte az ezüsttálca hátlapjára, lesimította, aztán úgy húzta le, hogy utána jól szemügyre vehették az ujjlenyomatokat, minden egyes vonalat külön-külön.

- Úgy látom, ért hozzá - jegyezte meg Bedford.

Elsa nevetett.

- Akár hiszi, akár nem, elvégeztem egyszer egy levelező detektív tanfolyamot.

- Minek?

- Ördög tudja - ismerte be derűsen. - Csak úgy, akartam valamit csinálni, és ez a tevékenység engem mindig izgatott. Gondoltam, kifejleszttem a megfigyelőkészségemet.

Bedford szeretettel veregette meg Elsa vállát.

- Hát, ha ilyen fene jól ért hozzá, húzzon közelebb egy széket, és üljön le. Vegye ezt a nagyítót, és lássuk, mit találunk.

Elsa Griffin, mint kiderült, igazi tehetség volt ujjlenyomat azonosításban. Tudta, mit kell keresni, és hogyan lehet megtalálni az azonosság különböző jegyeit. Mindössze tizenöt perc telt el, és Stewart Bedfordnak szembe kellett néznie a fájdalmas felismeréssel: semmi kétség, a rendőrségi akta ujjlenyomatai azonosak a tálcáról nyert négy tökéletes ujjlenyomattal.

- Hát, mivel úgyis mindent tud, mondja meg, mit javasol?

Elsa a fejét rázta.

- Ezt a problémát egyedül kell megoldania, S. G. Ha egyszer fizetni kezd, annak soha nincs vége.

- És ha nem?

Elsa megvonta a vállát. Bedford lenézett a tálcára. A saját elgyötört vonásainak eltorzult tükörképe nézett vissza rá. Pontosan tudta, mit jelentene Ann Roann-nak, ha valami ilyesmi a nyilvánosság elé kerülne. Ann Roann tele volt életkedvvel, lendülettel, örömmel. Bedford pontosan el tudta képzelni, mi történne, ha ezek közül a gyorsan népszerűsödő újságocskák közül valamelyik közölné a múltjáról szóló történetet; kalandvágó lány, aki úgy próbálja finanszírozni a házassági börtön folytatott próbálkozásait, hogy becsap egy biztosítótársaságot.

Mindegy, mi az ára, ezt nem engedheti meg. Tudta, mi történik ilyenkor: hűvösen együttérző megjegyzések, a rémes, szenzációhajhász lapokra tett elítélő megjegyzések. Egyesek megpróbálnának „jótékonykodni” Ann Roann-nal, mások azonnal, hidegen és kimérten megszakítanak vele a kapcsolatot. Aztán a kör szűkülne. Ann Roann kénytelen lenne idegösszeomlásra hivatkozni... ezt külföldi hajóút követné, ahonnan soha nem térne vissza - legalábbis nem úgy, ahogy szeretne.

Elsa Griffin mintha a gondolataiban olvasott volna.

- Egy darabig esetleg eljátszogathat vele - vélekedett -, megpróbálhat időt nyerni. Mindenesetre próbálja kideríteni, ki ez az ember, elvégre neki is kell hogy legyenek sebezhető pontjai. Emlékszem, olvastam egyszer egy férfiről, akinek ehhez hasonló problémája támadt, és...

- És? - kérdezte Bedford, mikor Elsa abbahagyta.

- Hát, persze, az csak egy novella volt.

- Folytassa.- A férfi nem engedhette meg magának, hogy ne fizessen a zsarolóknak. Nem mert kockáztatni, hogy az, amit megtudtak róla, nyilvánosságra kerüljön, de... szóval, okos ember lévén, és... persze ez csak egy kitalált történet. Ketten voltak, éppúgy, mint itt.

- Folytassa! Mit csinált a férfi?

- Az egyik zsarolót megölte, és úgy igazította a bizonyítékokat, mintha a másik zsaroló követte volna el a gyilkosságot. A feldühödött zsaroló megpróbálta az esküdteknek elmondani az igazat, de azok csak nevettek, és a villamosszékbe küldték.

- Ez azért túlzás. Ilyen csak egy elbeszélésben történik.

- Tudom, csak egy novella, de olyan meggyőzően van megírva, hogy... szóval nagyon hihetőnek tűnt. Nem felejtettem el, valahogy megragadt az agyamban.

Bedford csodálkozva nézett rá, az egyéniségének olyan új oldalait fedezte fel, amelyekről eddig halvány fogalma sem volt.

- Sose hittem volna, hogy maga ilyen vérszomjas.

- Ez csak egy novella.

- De elraktározta az agyában. Hogyan kezdett ennyire érdeklődni a nyomozó munka iránt?

- Azoknak a folyóiratoknak a hatására, amik igazi bűnügyeket közölnek.

- Szereti az ilyesmit?

- Imádom.

Bedford újra rácsodálkozott.

- Lekötik az embert - magyarázta Elsa.

- Furcsa dolgok derülnek ki újabban - mondta Bedford még mindig Elsa arcát fürkészsze.

- Egy nőnek szüksége van valamire, hogy lekösse a gondolatait, ha teljesen egyedül van - magyarázta védekezően, de egyáltalán nem kihívóan Elsa.

Bedford sietve fordította a tekintetét újra a tálca felé, és óvatosan visszahelyezte a kartondobozba.

- Ki kell várnunk a folytatást, Elsa. Ha Denham telefonál vagy megpróbál bejutni hozzám, tartóztassa fel, ha lehet, de ha nagyon kitartó, akkor kapcsolja, és beszéljek vele.

- Ezekkel itt mi legyen? - érdeklődött Elsa a ragasztószalagra került ujjlenyomatokra mutatva.

- Semmisítse meg őket. Szabaduljunk meg tőlük. De ne csak egyszerűen a szemétkosárba dobja! Vágja apró darabokra, és égesse el!

Elsa bólintott, és csendesen kiment az irodából.

Binney Denham aznap nem jelentkezett. Bedford-nak idegeire ment, hogy nem tudott kapcsolatba lépni vele. Délután kétszer is behívta Elsát.

- Semmi hír Denhamtól?

Elsa a fejét rázta.

- Ne próbálja feltartani, ha hív, kapcsolja be. Ha meg idejön, eressze be. Tönkretesz a várakozás feszültsége. Tudjuk meg minél előbb, mivel állunk szemben.

- Szeretné egy irodával vagy egy magánnyomozóval felvenni a kapcsolatot? - érdeklődött Elsa. - Hogy kövessék, amikor elhagyja az épületet, és...

- Az istenért, dehogyl! - kiáltott fel Bedford. - Honnan tudhatnám, hogy egy magánnyomozóban megbízhatok?

Esetleg követik, és megtudják mindazt, amit Denham tud. És akkor egy helyett fizethetek kettőnek. Tartsuk a dolgot olyan szűk keretek között, hogy magunk is boldoguljunk vele... és persze, az is lehetséges, hogy a pasas igazat mond. Talán csak kölcsönről van szó. Talán a társa, akit Delbertnek nevez, csakugyan egy fantaszt, akinek tőke kell, és így próbál hozzájutni. Talán valóban azt fontolgatja, hogy eladja-e az információt egy lapnak, vagy lehetővé tegye nekem a kölcsön folyósítását. Ha, Denham telefonál, azonnal kapcsolja be.

Szeretném lekötni őket, mielőtt egyáltalán el tudják adni az ötletüket a sajtónak. Iszonyú nagy skandalum lenne.

- Természetesen, abban a pillanatban kapcsolom, ha telefonál.

De Binney Denham nem telefonált, és Bedford aznap este, amikor hazament, úgy érezte magát, mint az elítélt bűnöző, akinek a kegyelmi kérvénye eljutott a legfelsőbb fórumokig. Minden perc hatvan másodpercnyi iszonyú várakozás. Ann Roann estélyi öltözéket viselt, elől a merész V alakú kivágást egy himzett béka fogta össze. Napközben fodrásznál járt, és lágyan omló haja puhán csillogott. Stewart Bedford úgy érezte, legszívesebben ismét bizalmas kettesben vacsorázna vele, gyertyafényénél, és koktélt inna, de Ann Roann emlékeztette, hogy meghívták néhány barátjukat, fel kell vennie a szmokingját és a fekete nyakkendőjét.

Bedford a szobájába vitte a kartondobozt, ott kinyitotta, letépte a ragasztócsíkokat, amik az ezüst koktéltálcát a keménypapírhoz rögzítették, aztán olyan ügyesen vitte le a tálalóba, hogy senki nem vette észre. A szűk körű vacsora nagyszerűen sikerült. Ann Roann elemében volt. Bedford elégedetten nyugtázta, hogy néznek rá ezek a férfiak, akik évek óta ismerik, és rég kialakították róla a véleményüket. Olyan elismeréssel néztek rá, mintha most fedezték volna fel egy új, eddig rejtett tulajdonságát. Az irigység és a csodálat keveredett a tekintetükben, és Bedford ettől sokkal fiatalabbnak érezte magát. Önkéntelenül kiegyenesedett, behúzta a hasát, és kifeszítette a vállát. Hiszen, végül is, az élet csakugyan nagyszerű. Nincs olyan nagy baj, amin ne lehetne valahogy segíteni. A dolgok soha nem olyan rosszak, mint amilyenek látszanak. Aztán befutott a telefonhívás. Az inas jelentette, hogy egy bizonyos Mr. Denham keresi, az ügy nagyon fontos, és biztos benne, hogy Mr. Bedford hallani akar róla. Bedford megjátszotta a hajlíthatatlant.

- Mondja meg neki, hogy jelen pillanatban senkinek nem vagyok itthon. Holnap felhívhat az irodámban, vagy adjon meg egy számot, ahol egy-két óra múlva visszahívhatom.

Az inas bólintott, és eltűnt. Bedford egy pillanatig úgy érezte, egy pont előnyre tett szert. Végtérs is, meg kellett mutatni ezeknek az átkozott zsarolóknak, hogy nem fog minden füttyentésükre pattanni. Aztán az inas visszajött.

- Elnézést, uram, de Mr. Denham szerint az üzenet rendkívül fontos, és azt kéri, mondjam meg, hogy a társa már teljességgel kezelhetetlen. Azt mondta, húsz perc múlva újra telefonál, ez a legtöbb, amit tehet.

- Jól van - felelte Bedford, és igyekezett a nyugalom látszatát kelteni, de hirtelen elfogta a pánik.- Ha újra hív, majd beszélek vele. Amíg Ann Roann elgondolkodó tekintetét meg nem érezte, észre se vette, hányszor néz az órájára a következő, végtelennek tűnő negyedórában. Átkozta magát, hogy nem tudja eltitkolni a nyugtalanságát. Rögtön oda kellett volna mennie a telefonhoz. A vendégek, úgy látszott, nem vesznek észre semmi szokatlant, csak Ann Roann mélyszürke tekintete követte. Akkor szokott így nézni, ha valamin töri a fejét. Pontosan húsz perc telt el az első hívástól számítva, amikor az inas ismét megjelent az ajtóban, Bedfordra nézett, és bólintott. Ekkor Bedford erőltetett nemtörődomséggel indult az ajtó felé, közben azt mondta:

- Jól van, Harvey. Kapcsolja fel az emeleti dolgozószobámba. Ha fent felveszem, maga rögtön tegye le a kagylót.

- Igenis, uram - felelte az inas.

Bedford elnézést kért a vendégeitől, gyorsan felment a lépcsőn az ő külön barlangjába, bezárta az ajtót, és felvette a kagylót:

- Halló, tessék. Itt Bedford. - Meghallotta Denham bocsánatkérő hangját.

- Elnézést kérek, hogy ma este kell alkalmatlankodnom, de azt gondoltam, biztos tudni akarja. Ugyanis Delbert beszélt valakivel, aki ismeri azokat, akiké ez az újság, és úgy látszik, egyáltalán semmi nehézségbe nem ütközik, hogy megkapja a...

- Kivel beszélt? - vágott közbe Bedford.

- Azt én nem tudom, azt én nem tudhatom. Valakivei, aki ismeri az újságot. Úgy látszik, tényleg sokat fizetnek bizonyos dolgokért, amiket közölnek, és...

- Értelmetlen ostobaság - vágott közbe Bedford. - Nincs az a botránylap, amelyik ilyen tippért ennyit fizet. És ha közlik, akkor beperelem őket becsületsértésért.

- Értem, uram. Bárcsak beszélhetne Delberttel. Azt hiszem meg tudná győzni. De én, az a helyzet, hogy én nem tudtam meggyőzni. Reggel első dolga lesz az újsághoz menni. Merem állítani, hogy ha meghallják, mit tud, nem fognak neki sokat ajánlani, mégis, úgy gondoltam, önnek tudnia kell a dologról, uram.

- Hallgasson ide. Vegyük elő a józan eszünket! Delbert nem akar az újsággal üzletet kötni. Mondja meg neki, hogy velem lépjen kapcsolatba.

- Jaj, azt ő nem teszi meg, ő rettenetesen fél öntől.

- Tőlem fél?

- Igen, természetesen. Ez az, amiért én... szóval, azt hittem, érti, uram. Én azt gondoltam, önnek kell megmondanunk. Azt gondoltam, ennyi tisztelettel tartozik az ön pozíciójának. Az én ötletem volt, hogy önhöz forduljunk. Tudja, Delbert egyszerűen csak el akarta adni a tippet. Azt mondja, "az ilyen üzletnek vannak bizonyos hátrányai, ön csapdát állíthat neki". Ő, szóval ő egyáltalán nem akarja ezt az utat járni. Ő törvényesen el akar adni az újságnak egy hírt, és el akarja tenni, ami ezért törvényesen jár, bármennyi is az. Vissza akart engem tartani, nem akarta, hogy elmenjek önhöz. Azt mondja, ön minden valószínűség szerint törbe tud minket csalni.

- Ide hallgasson. Ez a Delbert egy idióta. Nekem senki nem írhatja elő, hogy mit csináljak, és mit ne.

- Természetesen, uram.

- Engem senki nem ijesztgethet.

- Természetesen, uram.

- Azt is tudom, hogy ez az információ hamis, valahol, valami sántít benne.

- Jaj, uram, nagyon nagy kár, hogy ezt mondja, mert Delbert...

- Várjon egy percig - szakította félbe Bedford. - Ne siessen olyan nagyon. Én megmondtam magának, mi az én álláspontom, de ennek ellenére hajlandó vagyok belemenni, és megadni, amit kérnek, mert nem akarok semmilyen kellemetlenséget. Elég világos?

- Igen, uram, hogyne. Teljesen világos. Ha ezt Delbertnek megmondom, nagyon meg fogja változtatni az érzéseit, azaz legalábbis remélem. Mert persze ő attól fél, hogy ön túl okos hozzánk képest, attól fél, hogy ön csapdát állít nekünk.

- Csapdát, ugyan! Értsük meg egymást. Ha én üzletet kötök, azt tisztességes módon teszem. Az én szavamra építhetnek. Én nem állítok semmiféle csapdát. Mondja meg Delbertnek, hogy legyen készenlétben, maga pedig holnap hívjon fel a hivatalban, és akkor megbeszéljük, hogyan rendezzük el a dolgot.

- Attól tartok, uram, hogy ma este kell.

- Ma este? Az lehetetlen!

- Hát, jó, ha ön úgy gondolja, akkor...

- Várjon! Várjon egy percig! - kiabálta Bedford. Ne tegye le! Csak azt mondtam, hogy ma este ezt lehetetlen elintézni.

- Hát én nem tudom, hogy Delbertet féken tudom-e tartani.

- Adok egy csekket.

- Isten ments, uram, ne! Csekket ne! Delbert ezt végig se hallgatná. Biztosra venné, hogy törbe akarják csalni. Készpénz kell, érti, uram, ugye. Készpénz... amit, szóval, amit nem lehet lenyomozni. Delbert nagyon gyanakvó, és azt hiszi, hogy ön egy nagyon ravasz üzletember.

- Hagyjuk abba ezt a rabló-pandúr játékot. Beszéljünk üzleti alapon. Holnap reggel bemegyek a bankba, és kiviszem a pénzt, maga pedig...

- Egy pillanat, uram, várjon, Delbert azt mondja, hagyjuk az egészet.

- Várjon, hallja, várjon! Ne tegye még le!

Bedford hangokat hallott a vonal túlsó végén. Hallotta Denham könyörgő hangját, és egyszer-kétszer, úgy vélte, egy durva hangot, aztán Denham közbeszólását ugyanabban a bocsánatkérő tónusban. Szavakat nem tudott kivenni, csak a hanghordozást. Aztán Denham újra beleszólt.

- Megmondom, mit csináljon. Ez lesz talán a legjobb megoldás. Holnap reggel, amint a bankja kinyit, menjen be, váltson ki húszezer dollárt utazási csekkben. Mindegyik csekk legyen százdolláros. Fogja a csekket, és menjen be az irodájába. Igazán nagyon sajnálom, hogy ma este zavartam. Tudjuk, hogy ezt nem illik. Én megmondtam Delbertnek, hogy ez visszaélés a jóindulatával. De Delbert rettenetesen türelmetlen és gyanakvó. Tudja, ez az ügy neki olyan sokat jelent, és... szóval, ismernie kellene ahhoz, hogy megértse. Én próbálok minden tőlem telhetőt megtenni, és ettől rettenetesen kellemetlen helyzetbe kerülök. Elnézését kérem, hogy felhívtam.

- Nem tesz semmit - hallotta Bedford a saját hangját. - Ide hallgasson, Denham, ezt a Delbertet, akárki legyen is, tartsa féken. Gondoskodom róla, hogy holnap megkapja a pénzét. Ne eressze el! Maradjon vele!

- Igenis, uram.

- Vele tud maradni egész este? Ne tévessze szem elől. Nem akarom, hogy ostoba ötletei támadjanak.

- Hát, én megpróbálom.

- Rendben van. Ezt tegye! Viszontlátásra holnap. Jó éjszakát.

Hallotta, amint Binney Denham leteszi a kagylót. Mielőtt ő is letette, elővette a zsebkendőjét, hogy letörölje homlokáról a hideg verejtéket. Ekkor hallotta meg a második, teljesen egyértelmű kattanást. Halálos rémülettel próbált visszaemlékezni, vajon hallotta-e, amikor az inas a lenti kagylót letette. Nem emlékezett a kattanásra. Lehet, hogy a lentit nem tették le? Valaki végig hallgatózott? Ki? Mióta van náluk ez az átkozott inas? Ann Roann vette fel. Mit tud róla? Lehet, hogy ez az egész házon belüli ügy? Ki ez az átkozott Delbert? Honnan a pokolból tudhatná, hogy egyáltalán létezik ez a Delbert? Honnan tudhatná, hogy nem csak Denhammal, egyedül Denhammal van dolga? Vad elszántság fogta el, kihúzta az egyik fiókját, kiemelte a rövid csövű 38-as

revolverét, és bedobta az aktatáskájába. A fene egye meg, ha ezek a zsarolók megjártsszak a kemény fiút, ő is éppolyan kemény lesz. Kinyitotta az ajtót, és csendesen lement a lépcsőn. A lépcső alján hirtelen megtorpant, mert Ann Roannt látta meg a tálalóhelyiségben. Megtalálta az ezüsttálcát, úgy tartotta, hogy a fény a tálca hátára világítson. Az ezüsttálcát nem mosták el, halványan látszottak rajta a szénporos ujjlenyomatok, és a fényezett felületen nyomot hagytak a ragasztócsíkok is.

HARMADIK FEJEZET

Stewart G. Bedford értelmetlenül dühös lett, miközben a húszezer dollár értékű csekk-kötegre kétszázszor ráírta a nevét. A csevegéssel próbálkozó banktisztviselő is idegesítette.

- Egy kis szórakozás, Mr. Bedford, vagy üzleti út?

- Egyik sem.

-Nem?

- Nem.- Bedford dühödött némasággal írta a nevét a csekkekre, de aztán rájött, hogy ez a viselkedés csak fokozza a kíváncsiságot, ezért hozzátette:

- Mostanában szeretem, ha van olyan csekk nálam, amit azonnal be tudok váltani.

- Értem - felelte a banktisztviselő. Utána többet már nem szólt. Bedford összehajította a csekkeket, aztán távozott. Mi a fenéért nem tudják tízesekben és húszasokban kérni a pénzt, ahogy a filmekben szokták. Úgy kell neki, miért keveredik kapcsolatba nyomorult zsarolókkal. Mikor belépett az irodájába, ott találta Elsa Griffint : ült és őt várta. Bedford felvonta a szemöldökét.

- Mr. Denham és egy lány van itt - jelentette.

- Egy lány? Elsa bólintott.

- Miféle lány?

- Egy olyan csinibaba.

- Utcalány?

- Nehéz megmondani. Mindenesetre csinos.

- Írja le!

- Szőke, szép a bőre, jó a lába, ahol kell, ott telt, nagy világos szem, buta tekintet, kevés parfüm, ennyi az egész.

- Úgy értem, tényleg ennyi az egész?

- Igen..

- Hát, jöjjenek be. A mikrofont bekapcsolva hagyom, hogy mindent halljon.

- Akarja, hogy... csináljak valmit?

Bedford a fejét rázta.

- Azon kívül, hogy odaadjuk nekik a pénzt, nem tehetünk semmit.

Elsa Griffin kiment, Binney Denham pedig bejött a szökével.

- Jó reggelt kívánok, Mr. Bedford, jó reggelt kívánok. Engedje meg, hogy bemutassam Geraldine Corningot. A nagy szemű szőke rákacsintott, és csábos torokhangon ennyit mondott: -

Szólítson Gerrynek.

- Szóval az a helyzet - kezdte Binney Denham -, hogy ön most elmegy Gerryvel.

- Hogyhogy elmegyek Gerryvel?

- Eljön velem - visszhangozta Gerry.

- Hát ide figyeljenek - kezdte Bedford dühösen -, hajlandó vagyok...Binney Denham furcsa pillantása belefojtotta a szót.

- Delbert azt mondja, ennek így kell lennie. Ő mindent kigondolt. Rengeteg bajom volt vele... iszonyúan sok. Nem hiszem, hogy meg tudnám neki magyarázni, ha valami eltérés lenne.

- Rendben van - egyezett bele Bedford dühösen. - Essünk túl rajta.

- Megvannak a csekkek?

- Itt vannak az aktatáskámban.

- Nagyszerű! Egyszerűen remek! Mondtam én Delbertnek, hogy önre lehet számítani. Csakhogy Delbert fél, és aki fél, az ostobaságokat csinál. Nem gondolja, Mr. Bedford?

- Honnan tudnám - felelte Bedford komoran.

- Hát persze. Ön ugye nem tudhatja. Ne haragudjon, hogy ilyesmiket kérdezek, Mr. Bedford. Én Delbertről beszéltem. Delbert különleges alak, csak azt mondhatom újra.

Gerry rámosolygott Bedfordra.

- Azt hiszem, jobb lesz indulni.

- Hova megyünk?

- Majd Gerry megmondja. Én lemegyek önnel a liftén, ha nincs ellene kifogása, aztán magára hagyom Gerryvel. Biztos vagyok benne, hogy minden rendben lesz.

Bedford tétovázott.

- Természetesen, rettenetesen sajnálom, hogy így kell lennie. Tudom, hogy már így is rengeteg kellemetlenségnek lett kitéve, és szeretném, ha tudná, hogy én végig ellene voltam az egésznek, Mr. Bedford. Én hiszek önnek, és ilyen alapon szeretném intézni a dolgot, de ön nem ismeri Delbertet, mert nem volt még vele dolga. Delbert rettenetesen gyanakvó. Tudja Delbert fél, úgy érzi, ön ravasz üzletember, és talán kapcsolatba lépett már valakivel, aki bajt hozhat ránk. Delbert a lappal akar üzletet kötni. Azt mondja, az teljesen legális, és senki sem..

- Az istenért - robbant ki Bedford -, hagyjuk ezt a komédiát! Fizetni fogok. Itt a pénz. Magának ez kell. Most pedig menjünk!

Gerry melléje lépett, belekarolt, és bizalmasan magához szorította a karját.

- Hallottad, mit mondott. Menni akar - mondta Denhamnek.

Bedford a külső iroda felé indult.

- Ne arra! - figyelmeztette Binney bocsánatkérő hangon. - A másik ajtón kell kimennünk, egyenesen a lifthez.- A titkárnőmnek szólnom kell - állt végre a sarkára Bedford. - Tudnia kell, hogy elmegyek.

Bedford köhintett.

- Sajnálom, uram. Delbert ehhez különlegesen ragaszkodott.

- Hát ide hallgasson... - kezdte Bedford, aztán abba hagyta.

- Jobb lesz így, Mr. Bedford. Delbert így akarja.

Bedford engedte, hogy Geraldine Corning az ajtó felé vezesse. Binney Denham kitérte az ajtót. Mind a hárman kimentek a folyosóra, és a lifttel lementek a földszintre.

- Erre - mondta Binney, és egy új sárga kocsizhoz vezette, amely közvetlenül az épület előtt állt.

- Fél a női vezetőktől? - kérdezte Gerry.

- Milyen jól tud?

- Vezetni?

- Igen.

- Nem túl jól.

- Akkor én vezetek.

- Nekem úgy is jó.

- És Denhamnek?

- Ó, ő nem jön velünk. Ővele végeztünk. Csak egy darabig követ minket, ennyi az egész.

Bedford beült a vezetőülésre. A szőke kecsesen mellécsúszott. Bedford elismerte magában, hogy egész jó nő - a megfelelő helyeken telt, szép a szeme, a bőre, a lába, a ruhája, de azt nem tudta eldönteni, vajon tényleg buta-e, vagy csak megjátssza.

- Viszlát, Binney - csicseregte a nő. A kis ember mosolyogva hajlongott.

- Érezzék jól magukat - szólt utánuk, mikor Bedford beindította a motort.

- Merre? - érdeklődött Bedford.

- Csak előre - mondta a szőke.

Egy villanásra Bedford Elsát pillantotta meg a járdán. Hála a mikrofonnak, Elsa idejében értesült a tervről, és előttük ért le az utcára. Láta a kezében a ceruzát és a noteszt. Tudta, hogy feljegyzi a kocsirendszámát. Sikerült nem nézni egyenesen Elsára. Indított, majd elvegyült a forgalomban.

- Hallgasson ide - szólt a lányhoz. - Szeretném megtudni, mibe keveredem.

- Tőlem nem fél, ugye?

- Szeretném tudni, mibe keveredem.

- Csak csinálja, amit mondanak - utasította a lány -, akkor nem lesz semmi baj.

- Én így nem kötök üzletet.

- Akkor menjen vissza az irodájába, és felejtse el az egészet.

Bedford átgondolta a dolgot, aztán hajtott tovább előre. A szőke oldalra csúszott az ülésen, felhúzta a térdét, egyáltalán nem próbálta elrejtteni a lábát.

- Ide figyeljen, nagyfőnök. Maga meg én akár megpróbálhatnánk jól kijönni egymással. Úgy könnyebb lenne. Bedford nem válaszolt. A szőke a hallgatásra egy kis fintorral reagált:

- Én szeretek barátságos lenni.

Azután egy perc múlva kiegyenesedett, a szoknyáját a térdére húzta, és azt mondta:

- Jól van, legyen undok, ha úgy tetszik.

A következő sarkon forduljon balra, maga pléhpofa.

Bedford a következő sarkon balra fordult és besorolt az országúti autófolyamba. Önkéntelenül megnézte, mennyi benzin van a tankban. Tele volt. Kényelmesen elhelyezkedett, hosszú útra számított.

- Forduljon megint jobbra, a következő kereszteződésnél lemegyünk az autópályáról.

Bedford követte az utasítást. A szőke újra keresztbe vetette a lábát, és az egyik kezét könnyedén Bedford vállára tette. Bedford ekkor vette észre, hogy a lány a visszapillantó tükörben óvatosan kémleli a mögöttük haladó kocsikat. Bedford is belenézett a visszapillantó tükörbe. Tisztes távolságot tartva csupán egyetlen autó fordult le az autópályáról.

- Forduljon jobbra - szólt Geraldine. Bedford megpillantotta a másik kocsit vezetőjét. Binney Denham volt. Attól kezdve Geraldine egy sor utasítást adott, ide-oda kanyarogtak a forgalomban.

Az a magányos autó állandóan mögöttük haladt, néha szorosan, néha lemaradva, amíg végül eltűnt.: nyilvánvalóan megnyugodott, hogy senki nem követi őket. Ekkor Geraldine Corning így szólt:

- Jól van, most menjünk egyenesen előre. Majd szólok, hol álljon meg.

Bekapcsolódtak a Wilshire-ről kifelé tartó autófolyamba, majd a lány utasításainak engedelmeskedve észak felé fordultak.

- Lassítson!

Bedford lassított.

- Most már elég messze vagyunk, keressen egy jó motelt.

Miközben az utasítás elhangzott, éppen egy motel előtt haladtak el, de az olyan elhanyagoltnak látszott, hogy Bedford még csak nem is lassított. Fél mérfölddel távolabb felbukkant egy másik, a Vendégmarasztaló.

- Ez jó lesz? - érdeklődött Bedford.

- Azt hiszem, megfelel. Forduljon be. Kiveszünk egy szobát, és várunk.

- Hogy jelentkezzem be?

A lány megvonta a vállát.

- Nekem az a dolgom, hogy magát lekössem, amíg az ügy lezajlik. Binney úgy gondolta, hogy ha velem tölti az időt, nem lesz olyan ideges.

- Ide hallgasson. Én nő ember vagyok, és nem vagyok hajlandó semmiféle ilyen csapdába besétálni.

- Ahogy tetszik. Itt fogunk várni, ennyi az egész. Nincs itt semmiféle csapda. Hallgasson a józan eszére.

Bedford belépett a motelbe. A tulajdonos arany fogú mosolya fogadta. Nem kérdezett semmit. Bedford S. G. Wilfred néven jelentkezett be, és egy San Diegó-i címet adott meg. Egyúttal egy hirtelen kitalált mesét is hozzáfűzött.

- Várjuk néhány San Diegó-i barátunkat. Mi egy kicsit korán érkeztünk. Van esetleg kétszobás lakrész is?

- Természetesen. Van itt, kérem, minden, amit csak parancsolnak.

- Egy kétszobásat kérünk.

- Ha kettőbe jelentkeznek be, akkor mind a kettőt ki kell fizetni. Ha csak egybe, akkor hatig rezerválom a másikat. A barátaik kifizethetik, amikor bejelentkeznek.

- Nem, kifizetem az egészet.

- Az, kérem, huszonnyolc dollár lesz.

Bedford már éppen tiltakozni akart az ár ellen, aztán a kocsiiban ülő szőkére pillantott, és rájött, hogy jobb lesz, ha egy szót se szól. Letette a huszonnyolc dollárt a pultra, és átvette a két kulcsot.

- Az a két szoba ott a sor végén, a kettős garázzsal, a tizenötös és tizenhatos. Összekötő ajtó van.

Bedford megköszönte, visszament a kocsinhoz, és behajtott a garázsba.

- És most?

- Gondolom, várunk - mondta Gerry.

Bedford kinyitotta az egyik szobát, és kitartha az ajtót. A lány besétált, Bedford követte. Rendes motel volt: dupla ágy, kis teakonyha, hűtőszekrény, az összekötő ajtón túl pedig egy másik, pontosan ugyanolyan helyiség. Mindegyikhez tartozott egy W.C. és egy csempés zuhanyozó.

- Vár valakit? - érdeklődött Geraldine.

- Az a maga szobája, ez az enyém.

Gerry rosszállóan nézett rá, aztán megkérdezte:

- Itt vannak a csekkek?

Bedford bólintott. A lány az asztalra mutatott.

- Már el is kezdheti aláírogatni.

Mikor Bedford széthúzta az aktatáskája cipzárát, és benyúlt a csekkekért, meglátta a pisztolyt. Teljesen megfélemedett róla. Sietve elfordította a táskát, nehogy a lány belelásson, aztán elővette a csekk-kötegeket. Leült az asztalhoz, és elkezdte aláírni a csekkeket. A lány kibújt a kabátjából, elégedetten nézegette magát a tükörben, tanulmányozta a lába szárát, megigazgatta a harisnyáját, aztán a válla fölött a férfira pillantva így szólt:

- Azt hiszem, kicsit rendbe hozom magam.

Az összekötő ajtón átment a másik szobába. Bedford vízcsobogást hallott, aztán egy ajtó csukódott, kihúztak, majd belöktek egy fiókot, utána kinyílt a külső ajtó. Bedford hirtelen gyanakodni kezdett, letette a tollat, és átment a másik szobába. Geraldine melltartóban, bugyiban és harisnyában állt egy nyitott bőrönd előtt.

Megfordult, és közömbösen felvonta a szemöldökét.

- Ilyen hamar kész? - érdeklődött.

- Nem - felelte Bedford dühösen. - Csak nem tudtam, nem lép-e olajra.

A lány felnevetett.

- Csak behoztam a csomagtartóból a bőröndömet. Nem hagyom itt magát. Folytassa az aláírogatást. Hamarosan szükség lesz a csekkekre.

Nem jött zavarba, de kihívó sem volt. Elgondolkodva nézett rá, és Bedford bosszús lett, mert észrevette, hogy nem csupán látja a lány alakját, hanem módfelett jónak is találja. Visszatért a szobájába, és az aláírásra koncentrált. Aznap már másodszor írta le kétszázszor a nevét. Odalépett a félig nyitott összekötő ajtóhoz.

- Bemehetek? - érdeklődött.

- Jaj, ne legyen már olyan begyepesedett, jöjjön be.

Bedford belépett. Geraldine ezúttal a csípő vonalát kellemesen kiadó, szorosan tapadó gabardin szoknyát, telt keblére feszülő, puha rózsaszín pulóvert viselt, karcsú derekán pedig keskeny övet.

- Kész?

Bedford átnyújtotta a csekkeket. A lány fogta, és gondosan végignézte az összeset, rendesen alá vannak-e írva, aztán az órájára pillantott.

- Egy percre kimegyek az autóhoz. Maga maradjon itt.

Egyedül hagyta Bedfordot, de kívülről ráfordította a kulcsot. Bedford gyorsan előhúzott egy noteszt, egy lapra ráírta az irodája titkos telefonszámát, ami közvetlenül Elsa Griffin íróasztalához kapcsolt. Alája odaírta: „Hívja fel ezt a számot, és mondja meg, hogy a Vendégmarasztaló motelben vagyok.” A tárcájából kihúzott egy húszdollárost, rátette a noteszlapot, kettőbe hajtotta, aztán még egyszer, utána a mellényzsebébe csúsztatta.

Odament a nő bőröndjéhez, és a tartalma alapján próbált következtetni a személyazonosságára. A bőrönd és a mellette heverő kis táska vadonatúj volt. A G. C. monogramot aranszínnel nyomták bele a bőrbe. Más ismertetőjelet nem talált. Meghallotta a lépteit az ajtó előtt a falépcsőn. Csendesesen elhúzódott a bőrönd közeléből. Egy pillanattal később a lány kinyitotta az ajtót.

- Egy kis pia. Kér?

- Nekem ahhoz még túl korán van.

A lány rágyújtott, nyújtózott egyet, odalépett az ágyhoz és leült.

- Jó ideig várnunk kell - mondta magyarázólag.

- Mire?

- Jaj, maga buta, hogy teljesen tiszta legyen a levegő. Innen nem mehet ki, csak velem. Itt maradunk.

- Mikor mehetek vissza az irodámba?

- Ha már teljesen tiszta a levegő. Ne legyen olyan türelmetlen!

Bedford visszament a másik szobába, és leült egy mérsékeltén kényelmes székre. A percek óráknak hatottak.

Végül felállt, és visszasétált. Geraldine az egyik feszesre tömött széken hevert. Egy másikat odahúzott, arra a lábát tette. Rövid szoknyája annyira felcsúszott, hogy jól látszott vonzó lába.

- Nem bírok egész nap itt ülni, és semmit se csinálni- mondta Bedford mérgesen.

- Akarja, hogy lebonyolódjon az ügy, nem?

- Persze, hogy akarom, másképp nem bonyolódtam volna ennyire bele.

- Jöjjön közelebb, morc pofa! Miért ne viselkedjünk ember módjára? Kártyázni tud?

- Egy kicsit.

- Tízlapos romi jó lesz?

- Jó. Miben játszunk?

- Amiben akarja.

Bedford gondolkodott, aztán egycentes alapot javasolt. Egy óra alatt huszonhét dollárt veszített. Várt egy kicsit, aztán azt mondta:

- Az istenért, hagyjuk ezt a köntörfalazást! Mikor jutok innen ki?

- Valamikor délután, mikor a bankok már bezártak.

- Várjunk csak egy percig! Ez átkozottul hosszú idő.

- Ne törje rajta a fejét! Miért nem engedi el magát, miért nem viselkedik természetesen? Végére, én is ember vagyok, akárcsak maga. Én is éppen úgy unatkozom. A pénzét már odaadta. Mindent elveszíthet, és semmit sem nyerhet, ha most megpróbálja felrúgni az egyezséget. Üljön le, és nyugodjon meg! Vegye le a kabátját!

Vegye le a cipőjét is! És miért nem iszik?

Odament a hűtőszekrényhez, kinyitotta a mélyhűtőt, és kiemelt egy tálca jégkockát.

- Na jó - adta meg magát Bedford. - Mi van?

- Whisky, jéggel vagy vízzel.

- Jéggel.

- Így már jobb. Ha nem lenne ilyen morc, tudnám magát szeretni. Sokan szívesen töltenének itt velem egypár óracskat. Ha végre abbahagyná a fogcsikorgatást, jól is érezhetnénk magunkat. Nem tud valami jó viccet?

- Nem vagyok viccelődő kedvemben.

A lány kinyitott egy újabb üveg whiskyt, bőkezűen töltött, majd a pohár fölött rápillantva így szólt:

- Ezt a maga egészségére, nagyfőnök

- A bűnözésre!

- Így már jobb!

Bedford elhatározta, hogy megpróbálja másképp irányítani a beszélgetést.

- Maga egészen csinos, tudja? Nagyszerű alakja van.

- Észrevettem, hogy alaposan szemügyre vette.

- Úgy láttam, nem nagyon... nem nagyon zavarta, hogy... hogy nincs felöltözve.

- Láttak engem így már ezelőtt is.

- Mivel foglalkozik? Úgy értem, miből él?

- Többnyire utasításokat hajtok végre.

- Ki adja az utasításokat?

- Az attól függ.

- Ismeri ezt a Delbert nevű embert?

- Csak a nevét.

- Miféle alak?

- Én csak annyit tudok, amennyit Binney mondott róla. Azt hiszem, ütődött, zavaros ember. És ideges, tudja, rettentő izgága.

- És Binneyt ismeri?

- Persze.

- Ő milyen?

- Ő rendes, olyan jámbor fajta.

- Akkor keressünk valami közös témát. Régebben mivel foglalkozott, mielőtt ezzel az alakkal megismerkedett?

- Válóok voltam.

- Hogyhogy, ezt hivatásszerűen űzte?

- Igen. Elmentem a férfiakkal szállodákba, ledobtam a ruhámat, aztán vártam a detektívet.

- Nem is tudtam, hogy ilyesmi még létezik.
- Nem ebben az államban.
- Hát hol?
- Valahol másutt.
- Nem valami közlékeny.
- Miért nem magáról beszélünk? - dobta vissza a lány a labdát. - Meséljen az üzleti dolgairól.
- Túl bonyolult - háritotta el Bedford.

A nő ásított.

- És maga persze elszántan erkölcsös, ugye?
- Nős ember vagyok.
- Kártyázzunk még egy kicsit.

Egészen addig kártyáztak, amíg Geraldine úgy nem határozott, hogy alszik egyet. Már húzta is le a szoknyája cipzárját, Bedford pedig az összekötő ajtó felé indult.

- Ez nem szép magától - mondta a lány.
- Nekem abban biztosnak kellennem, hogy nem megy el.
- Be akarja zárni az ajtót?
- Be van zárva.
- Igen?
- Hát persze - felelte a lány közömbösen.
- Nálam van a kulcs. Kívülről bezártam, amikor kimentem az autóhoz. Ugye nem hitte, hogy ostoba vagyok?
- Nem tudom.
- Maga soha nem alszik?
- Napközben nem.-

Na jó. Úgy látszik, végig kell szenvednünk ezt a napot. Kártya, whisky vagy mind a kettő?

- Nincs magánál valami folyóirat?
- Itt vagyok én magának. Azt gondolták, többre nem lesz szükség a szórakoztatásához. De hát, úgy látszik, van néhány részlet, amit nem sejtettek előre - mondta nevetve.

Bedford átment a szobájába, és leült. A lány követte. Egy idő múlva a semmittevés egyhangúságától Bedford is elálmosodott. Végignyúlt az ágyon, néhány percre könnyedén elszunnyadt. Amikor felébredt, csábító parfüm illatát érezte. A szőke lány félig átlátszó, lenge öltözékben állt mellette, lenézett rá, s a kezében egy kis papírlapot tartott. Bedford felrezzent.

- Mi az? - kérdezte.
- Üzenet. Valami zûr van. Még maradnunk kell.
- Meddig?
- Azt nem mondták.
- Valamit ennünk kellene - jegyezte meg Bedford.
- Arra is gondoltak. Elmehetünk valahova enni. Én választom meg a helyet, maga végig mellettem marad. És semmi telefonálás. Ha ki kell mennie, most menjen, mielőtt elindulunk. Ha megpróbál csalni, már el is vésztette a pénzét, és Delbert megy a laphoz. Ezt is meg kell mondanom. Azt kell tennie, amit mondok. Azt akarják, hogy elégedett legyen, ne idegeskedjen. Azt hitték, én majd elszórakoztatom. Megmondtam, hogy maga nem túl könnyen szórakoztatható, ezért engedték meg, hogy elmenjünk valahova - csak semmi telefon.
- Hogy került kapcsolatba velük? - érdeklődött Bedford.

A lány mosolygott:

- Postagalambok útján. Itt vannak a melltartómban. Nem látta őket?
- Jól van. Menjünk, együnk valamit.

Bedford meglepődött, mert amikor a lány becsúszott mellé az ülésre, szinte úgy érezte, összetartoznak. A lány úgy fordult, hogy felhúzott jobb térdét Bedford lábára tette, összekulcsolt ujjait pedig a vállára.

- Hello, szépfiú.
- Hello, szőke bébi.
- Így már jobb - mondta a lány mosolyogva.

Bedford lassan végighajtott a parti úton.

- Hát - szólalt meg végül Bedford -, gondolom, megéhezett.

- Köszönöm - felelte a lány.

Bedford kérdően húzta fel a szemöldökét.

- Emberi lénynek tekint - magyarázta a lány.

- Végtére is az vagyok, tudja?

- Hogy került ilyen munkakörbe? - szögezte neki hirtelen a kérdést.

- Az attól függ, mit nevez „ilyen” munkakörnek.

Egy pillanatig mind a ketten hallgattak. Bedford két vagy három lehetséges magyarázaton tündődött, de egyiket se találta jónak. Egy pillanat múlva a lány azt mondta:

- Azt hiszem, az ember egyszerűen belesodródik a dolgokba. És ha egyszer belesodródott, az áramlat egyre gyorsabban sodorja, a végén már nem lehet megfordulni és ellenállni. Ámbár ez filozófia, és maga nem ezt várja tőlem.

- Nem tudom, mit tételez fel rólam, hogy mit várok.

- Várhat, amit akar, ezt nem bünteti a törvény.

Bedford elgondolkodott.

- De miért kezd valaki sodródni? - folytatta a kérdezősködést.

- Mert először nem veszi észre a sodrást, és amikor felismeri, akkor is jobban tetszik neki, mint az egy helyben üldögélés. Az ördögbe is, nem vagyok hajlandó üres gyomorral filozofálni.

- Van itt egy hely, ahol nagyszerű a bifsztek - jegyezte meg Bedford, és abba az irányba indult,- de hirtelen meggondolta magát.

Felnézett és meglátta a lány arckifejezését: félig-meddig nevetve, félig-meddig megvetően nézett az arcába:

- Ismeri azt a helyet, ugye?

- Jártam már ott.

- Rám néznek, és oda a jó híre, igaz?

- Nem, nem erről van szó - tiltakozott hevesen Bedford.

- Tudnia kellene, hogy nem erről van szó. De a jelen helyzetben nem töröm magam, hogy feltűnő mókát hagyjak magam mögött. Nem tudom, kivel játszom, nem tudom, mit játszom. Velem biztosan nem játszik. És ne felejtse el, hogy nekem kell kiválasztanom a helyet, ahol eszünk. És maga fizet. Néhány mérföldet mentek még, amikor a lány váratlanul azt mondta egy vendéglőnél:

- Próbáljuk meg ezt.

A víz fölé épített étteremben találtak egy üres boxot. A sós tengeri levegő enyhe volt, a nap kellemesen melengetett. Bifsztekkel ettek piritott hagymával és fokhagymás kenyérral, és barna sört ittak rá. Ettek desszertet is, utána brandy és likőr következett. Bedford fizetett. - Ez a magáé - mondta a pincérnek, és odanyújtotta a húszdollároszt a belerejtett üzenettel.

Visszatolta a székét, s igyekezett Geraldine-t az ajtó felé irányítani, mielőtt a pincér széthajtogatja a húszdollároszt. Tudta, hogy ostobaságot csinál, kockára teszi a húszezer dollárt, amit a zsarolásba fektetett, mégis úgy érezte, túljárt az ellenségei eszén. Csak később bánta meg, amikor már újra felfelé hajtottak a parti úton. Végül is, ebből semmi jó sem származhat, esetleg mindent tönkretelhet. Mégis, a józan ész azt súgta neki, hogy nem fognak ezek semmiféle botránylaphoz menni, most legalábbis nem, amikor ilyen aranybányára leltek, amiből egy perc alatt húszezer dollárt lehet kiemelni. Minél többet gondolkodott a dolgon, annál biztosabban érezte, hogy Delbert kitalált alak. A „banda” csak Binney Denhamből és a szökéből áll. Lehetséges volna, hogy ez az engedékeny szöke a „banda” esze? Valahogy mégis elfogadta emberi lénynek. Jobb szeretett úgy nézni rá, mint egy ártatlan lányra, aki véletlenül ennek az alázatos álarc mögé rejtőző sötét alaknak, Binneynek a karmai közé került. A közékük telepedő csend most már meleg volt és bensőséges.

- Jó fiú maga, ha az ember jobban megismeri, de először teljesen szétzilálja egy lány büszkeségét. Gondolom, vannak ilyen férfiak, akik teljesen bele vannak esve a feleségükbe.

- Köszönöm - felelte Bedford. - Maga derék lány, ha az ember jobban megismeri.

- Mióta nős?

- Majdnem két éve.

- Boldog?

- Aha.

- Ez a dolog, amibe belekeveredett, őt is érinti, ugye?

- Ha magának mindegy, inkább nem beszélnek róla.

- Nekem úgy is jó. Talán vissza kellene már mennünk.
- Értesítik, ha minden rendben lesz?
- Aha. Tudja, eltart egy darabig, míg kétszáz csekken túladnak, ráadásul sikeresen.
- És addig engem ki kell vonnia a forgalomból, amíg nincs elintézve, így van?

A nő szeme lassan végigkúszott rajta.

- Valahogy így.
- Miért nem Binneyre bíztak?
- Azt gondolták, vele elfogyna a türelme.
- Gondolták?
- Az én nagy szám. Beszéljünk inkább politikáról, szexről, üzleti dolgokról vagy akármiről, amiben egyet tudok érteni magával.
- Azt hiszi, politikai kérdésekben egyet tudnánk érteni?
- Hát persze, én szabad gondolkodású vagyok. Tudja, mit?
- Mit?
- Innék egyet.
- Megállhatunk itt valamelyik út menti fogadónál -javasolta Bedford.

A lány megrázta a fejét.

- Talán nem tetszene nekik. Menjünk vissza a motelbe. Nem engedhetem el a szemem elől, és ki kellene mennem. Hogy lehet az, hogy ilyen zűrbe került?
- Inkább ne beszéljünk róla!
- Jól van. Menjünk vissza. Gondolom, maga éppúgy sodródott bele, mint én. Elkezdik utasítgatni, maga engedelmeskedik. Az első alkalom után még nehezebb ellenállni. Tudom, velem is így volt. De valamikor szembe kell szegülni a sodrással. Az az érzésem, a legjobb akkor, amikor az ember először érzi meg a sodrást. Én itt jártatom a számát, pedig nem kellene. Nem az a dolgom. Nem örülnének neki. Azt hiszem, azért csinálom, mert maga olyan fene rendes. Gondolom, maga mindig ilyen rendes fej volt. Nézzen meg engem. Én mindig a könnyebb utat választottam. Azt hiszem, nem vagyok elég bátor, hogy odaálljak és szembenézzek a dolgokkal. Egy ideig csendben haladtak.
- Egyetlen kiút van.
- Kinek a számára?
- Mind a kettőnknek. Már elfelejtettem, milyen fene rendes tud lenni egy rendes férfi.
- Mi a kiút?

A lány megrázta a fejét, és hirtelen elhallgatott. Kicsit közelebb húzódott hozzá, Bedford vadul zakatoló agya lassan lecsillapodott. Végtére is ostoba volt, hogy teljesítette Binney Denham és a titokzatos Delbert parancsait. A pénzét megkapták. Most már nem kívánhatják a nyilvánosságot. Tisztességesen fognak játszani, mert majd újra és újra fejni akarják. Bedford tudta, hogy valamit majd tennie kell ez ügyben, de most egy kis fellelegzés, egy kis szünet következik, és közben lesz alkalma valamiféle haditervet készíteni. Bedford a motelnél bekanyarodott. A tulajdonos kinézett az ajtó üvegén, látni akarta, ki érkezett. Szemmel láthatóan felismerte a kocsit, egy kézmozdulattal üdvözölte őket, aztán visszafordult. Bedford behajtott a garázsba. Geraldine Corningnál volt mind a két kulcs. Kinyitotta az ajtót, és ő is bement a szobájába. Hozta az üveg whiskyt és a pakli kártyát, aztán váratlanul elnevette magát, és a kártyát a szemétkosárba dobta.

- Próbáljunk e nélkül boldogulni. Életemben még így nem unatkoztam. Pokoli dolog így keresni a pénzt. Odament a hűtőszekrényhez, jégkockákat vett elő, beletette a poharakba, s előbb Bedfordnak öntött, aztán saját magának. Kiment a teakonyhába, mindkét pohárba töltött egy kis vizet, majd egy kanállal jött vissza, az italokat ke-vergette. Odaérintette a pohara szélét Bedfordéhoz, és azt mondta:

- A bűnözésre!

Ültek és lassan kortyolgatták a whiskyt. Geraldine lerúgta a cipőjét, az ujjai hegyét végighúzta a harisnyáján, teljesen nyíltan gyönyörködött a saját lábában, nyújtózkodott, ásított, még egy kortyot ivott, aztán azt mondta:

- Elálmosodtam.

Kinyújtotta harisnyás lábát, beakasztotta az egyik egyenes támlájú szék lábába, maga felé húzta, rátette a lábát, majd hátradőlt a feszesre tömött széken.

- Tudja, van az úgy egy lány életében, hogy válaszüthoz érkezik, és az egész olyan könnyedén és természetesen jön, nem is tűnik fel, hogy krízis felé halad.
- Ez mit jelentsen?
- Magát hogy szólítják... a barátai?
- Stewart a keresztnemem.
- Micsoda név! Stunak becézik?
- Aha.
- Jól van, én is Stunak fogom szólítani. Stu, maga megmutatott nekem valamit.
- Mit?

- Azt, hogy a sodrás nem viszi az embert sehová. Vagy visszafordulok, vagy átúszom. Oltárian torkig vagyok azzal, hogy mások diktálják az életemet. Meséljen a feleségéről!

Bedford elnyújtózott az ágyon. Mind a két párnát a feje alá húzta.

- Ne beszéljünk róla!
- Úgy értsem, velem nem akar beszélni róla?

- Nem egészen.

- Azt szeretném tudni - magyarázta Geraldine kissé bánatosan -, milyen lehet az a nő, aki úgy magába tud bolondítani egy férfit, ahogy magát a felesége.

- Csodálatos lány.

- Egek! Azt én is tudom. Erre ne is vesztegetse az időt. Azt szeretném tudni, hogy éli az életet, és... valamiképpen azt is szeretném tudni, mit tud róla Binney.

- Miért?

- Fene tudja. Gondoltam, talán segíthetnék neki. Hátrahajtotta a fejét, és hatalmasat ásított.- Az ördög vigye, de álmos vagyok! Egy darabig hallgattak. Bedford a párnákra hajtotta a fejét, és azon kapta magát, hogy Ann Roannra gondol. Valahogy úgy érezte, kellene valamit mondania róla Geraldine-nak. Valamit az eleveenségéről, az egyéniségéről, sziporkázó szellemességéről, ami soha nem bántó. Bedford finom sóhajtást hallott. Felnézett, és látta, hogy Gerry elaludt. Furcsa módon ő is elálmosodott. Kezdtet valahogy megnyugodni, ami, a körülményeket tekintve, teljesen indokolatlan volt. A feszültsége elpárolgott. Lecsukódott a szeme, és amikor kinyitotta, egy pillanatra látott. Csak erőlködve tudta összehozni a két képet. Felült, de váratlanul elszedült, és visszahanyatlott a párnákra. Akkor már tudta, hogy az italába valamit belekevertek, de már késő volt bármit is tenni. Bágyadtán megpróbált ugyan felemelkedni, de hiányzott az energiája hozzá. Átengedte magát a kábultság melengető érzésének, ami teljesen elborította. Mintha hangokat hallott volna. Valaki valamit suttog, valami vele kapcsolatosat. Úgy érezte, papírzörgést is hall. Azt is tudta, hogy ez valamiféle összefüggésben áll valamilyen felelősséggel az ébrenlét világában. Megpróbálta felébreszteni magát, hogy szembenézzen a felelősséggel, de az altató túl erős volt, beburkolta a meleg csend. Meghallotta egy motor hangját, a kipufogót is, és újra megpróbált kiemelkedni a letargiájából, de megint csak képtelen volt. Végtelen hosszúnak tetsző idő elteltével kezdett magához térni. Tudta, hogy egy motelben fekszik az ágyon. Tudta, hogy fel kell kelnie. Volt a szobában egy lány, az tett altatót az italába. Mindezt csukott szemmel gondolta végig. Úgy érezte, tíz vagy tizenöt percig tarthatott az egész. Egy-két perc gondolkodás után elszunnyadt, majd újra felébredt, és újra gondolkodott. Az ő italába is altatót kevertek, de a lány italába is kellett, hogy keverjenek. Voltak valahol együtt. Az üveget a lány a szobában hagyta. Valaki bizonyosan bement a szobába, és altatót kevert a whiskybe, amíg ők oda voltak. A lány rendes. Először gyűlölte, de végül úgy találta, van benne sok jó is. Tetszett neki. Nem bánta volna, ha közeledik hozzá. Valójában bosszantotta, hogy ő, Bedford nem kezdeményezett semmit. Sértette a hiúságát. Aztán gondolkodásra készítette, azon kezdett gondolkodni, milyen lehet a felesége. Ann Roann-ról akart hallani. Ahogy Ann Roann eszébe jutott hirtelen, kinyílt a szeme. A szobában nem égett a villany, csak annyi fény volt, amennyi a másik szobába vezető ajtón át szűrődött be. Kinn már teljesen besötétedett, de ebben a pillanatban még a félhomály is bántotta a szemét. Éppen kezdett feltápászkodni, amikor meglátott egy papírt a bal kabátujjára tűzve.

„Tiszta a levegő. Most már elmehet. Üdv, Gerry.”

Bedford erőlködve felült. Elindult a szomszéd szoba ajtaja felé. A szeme gyorsan hozzászokott az élesebb fényhez. Majdnem azt mondta: „Bemehetek?”, de meggondolta magát. Végül is, Geraldine bezárta volna az ajtót, ha ilyesmivel törődne. Barátságos melegség áradt ebből a lányból, és Bedford hirtelen kedvtelve gondolt rá. Eszébe jutott, amikor délelőtt bement ezen az ajtón, és ott találta csaknem meztelenül. Tényleg rendkívül jó az alakja. Ő csak bámulta, a lány pedig derűs türelemmel nézett vissza rá. Nem próbált a köpenye után nyúlni, vagy hátat fordítani. Csak állt. Bedford belépett a szobába. Az első, amit meglátott, egy fekvő alak volt, a földön hevert az oldalára fordulva, a szőnyegen vörös tócsa terjengett, a teteje kissé már megalvadt, és piros folt gyanánt tükrözte vissza az olvasólámpa fényét. A fekvő alakban Binney Denhamre ismert. Már nem volt benne élet. Még halálában is ugyanaz az alázatos kis ember maradt: mintha tiltakozna az ellen, hogy össze kell mocskolnia a kopott szőnyeget a melléből kifolyt vörös tócsával.

NEGYEDIK FEJEZET

Egy pillanatra Stewart Bedfordot elfogta a pánik. Visszarohant a másik szobába, a kalapját és az aktatáskáját kereste. Felkapta az aktatáskáját, a pisztoly után kutatott, de a pisztoly nem volt ott. A fejébe nyomta a kalapját, fogta az aktatáskáját, és behúzta a másik szobába vezető ajtót. Ezzel egy szabályos időközönként felvillanó vörös fénytől eltekintve minden világosságot kizárt a szobából. Elhúzta a függönyt, kinézett, és látta, hogy a vörös fényt egy fel-felvillanó nagy neonreklám adja. A motel neve vörösen villogott, alatta a „Kiadó szoba” felirat bíborszínben. Bedford megborzongott a gondolattól, hogy esetleg Geraldine kívülről rázárta az ajtót. Megpróbálta, de nem volt zárva, az ajtógomb készségesen fordult, az ajtó kinyílt. Bedford kilesett a megvilágított udvarra. A motel széles U alakban épült. Minden ajtó és minden garázs fölött lámpa égett, ettől a motel a mélység érzetét keltette. Bedford benézett a szobáikhoz tartozó garázsba. A garázs üresen tátongott, a sárga autó eltűnt. Most, amikor szembekerült a feladattal, hogy végigmenjen a kivilágított udvaron, és keressen egy taxiállomást, rájött, hogy egyszerűen nincs hozzá bátorsága. Az iroda a motel túlsó végén, egészen a bejáratnál volt. A tulajdonos szinte biztosan észreveszi, ha kísétál, és esetleg kérdezgetni kezdi. Betette maga mögött a szoba ajtaját, sietve elment az épület végéig. Itt szögesdrót kerítés állta útját. Az aktatáskát átcsúsztatta a túloldalra, aztán megpróbált maga is átjutni. A drótszálak mereven álltak, Bedford pedig túl ideges volt. Amikor már azt hitte, biztonságosan átjutott, beakadt a

térde, és érezte, hogy a nadrágja egy kicsit behasad. Aztán szabad volt. Egy mező hepehupáit érezte a talpa alatt. A motel reklámja ahhoz elég fényt adott, hogy a gödröket észrevegye és elkerülje. Egy bekötő úton találta magát, mely a fő út felé vezetett, ahol mindkét irányban áramlott a kocsifolyam. Bedford gyors léptekkel haladt. A fő úton egy közeledő autó lassított, majd hirtelen rákanyarodott a bekötő útra. Bedford váratlanul reflektorfénybe került. Az első pillanatban elfogta a pánik, menekülni akart, de aztán rájött, hogy ez olyan gyanús körülmény lenne, amit esetleg jelentenének a rendőrségnek, és a végén járőr-kocsit küldenének a terület átfésülésére. Felemelte a fejét, kihúzta magát, és mereven ment tovább a fényszóró felé, olyan céltudatosan próbált lépkedni, mintha valami fontos ügyben járna: egy akatáskás üzletember, aki a szomszéd intézménybe tart valami megbeszélésre. A reflektor egyre jobban vakította. Az autó farolt, és éppen Bedford előtt fékezett. Hallotta, hogy nyílik az ajtaja.

- Stu, jaj, Stu! - hallotta Elsa Griffin hangját.

Bedford érzékelte, hogy Elsa szinte magánkívül van az aggodalomtól. A nagy megkönnyebbülésben, ami Elsa hangjának hallatára elfogta, észre se vette, hogy több mint öt év óta most először szólította ezen a családi becenevén.

- Üljön be, üljön be! - sürgette Elsa, és Bedford gyorsan beült.

- Mi történt? - kérdezte Elsa.

- Nem tudom. Egy csomó minden. Attól félek, baj van. Maga hogy kerül ide?

- A telefonüzenetre. Valaki telefonált, azt mondta, hogy pincér, és hogy egy férfi adott neki egy üzenetet meg húsz dollárt...

- Igen, igen - szakította félbe. - És mit csinált?

- Ide jöttem a motelbe, kivettem egy szobát. Álnéven jelentkeztem be, és kitalált címet adtam meg. A rendszámomat átalakítottam. A tulaj nem vette észre. Láttam a sárga kocsit, a rendszámát már leinformáltam, egy ügynökségtől bérelték.

- És a motelben mit csinált?

- Ültem és figyeltem. Persze nem ülhettem ki az ajtóba, nem nézhettem mereven egy másik szoba ajtaját, hátrább helyezkedtem el, és nyitva hagytam az ajtót, hogy kilássak, és ha a kocsit elmege, mehessek utána.

- És aztán? Aztán mi történt?

- Hát körülbelül fél órája a kocsit elment.

- Akkor mit csinált?

- Beugrottam a kocsimba és követtem. Persze nem túl közelről, de azért úgy, hogy amikor a fő útra ér, könnyen mögém kerülhessek. Néhány mérföldet mentünk már, még közelebb merészkedtem, és láttam, hogy a szőke lány egyedül ül a kocsiban. Megfordultam, visszajöttem, leparkoltam. Elhiheti nekem, iszonyú óra következett. Nem tudtam, mi van magával, jól van-e vagy sem. Át akartam menni, de féltem. Aztán rájöttem, hogy ha kinyitom a fürdőszobaablakot, onnan rálátok a garázsajtóra és a két utolsó szoba ajtajára is. Szóval álltam a fürdőszobában és figyeltem, aztán láttam, hogy maga kijön és megkerüli a motelt. Azt hittem, talán a ház mögött jön ki az útra. Amikor csak nem bukkant fel, rájöttem, hogy nyilván a kerítésen mászott át, beugrottam a kocsiba, és körbehajtottam, ennél a keresztútnál befordultam, és itt találtam magára.

- Nagy zúr van, Elsa. Egy hulla van a szobában.

- Kinek a hullája?

- Binney Denhamé.

- Hogy történt?

- Attól tartok, agyonlőtték. És mi is bajba kerülhetünk. Tegnap este a telefon után betettem a pisztolyomat az akatáskámba.

Magammal hoztam.

- Jaj, ettől féltem... hogy valami ilyesmi történhet.

- Várjon egy percig. Nem én öltem meg. És nem is tudok róla semmit. Aludtam. A lány altatóval kevert italt adott nekem, bár azt hiszem, nem az ő hibája. Azt hiszem, valaki bejutott a szobába és altatót kevert a whiskysüvegbe. És a lány abból töltött.

- Perry Mason, az ügyvéd várja az irodájában.

- Ezt komolyan mondja?! - kiáltott fel Bedford meglepetésében.

Elsa bólintott.

- Hogyhogy beszélt vele?

- A csontjaimban éreztem. Tudtam, hogy valami nincs rendben. Mikor elment, én nemsokára felhívtam Mr. Masont, és elmondtam neki, hogy maga bajban van, telefonon nem tudom részletezni, de mondja meg, hol érhetem el a nap folyamán. Éppen eleget dolgozott már magának, kliensének tekinti, és... szóval megadott egy számot, én pedig felhívtam egy órával ezelőtt, amikor visszajöttem, miután követtem a szőket. Az volt az érzésem, valami nincs rendben. Arra kértem, várjon az irodájában, amíg nem jelentkezünk. Azt is mondtam, hogy kerül, amibe kerül, de legyen ott. Stewart Bedford megveregette Elsa vállát.

- A tökéletes titkárnő! - mondta. - Menjünk!

ÖTÖDIK FEJEZET

Tíz óra már elmúlt. Perry Mason, a híres védőügyvéd az irodájában várt. Delia Street, a mindenbe beavatott, bizalmas titkárnő az íróasztal túlsó oldalán, a karosszékben ült. Mason az órájára pillantott.

- Tizenegyig várunk, aztán hazamegyünk.

- A titkárnőjével beszélt?

- Igen.

- Gondolom, rettenetesen fontos lehet. - Azt mondta, a pénz nem számít. Stewart G. Bedfordnak még ma este feltétlenül beszélnie kell velem, de előbb meg kell találnia, csak aztán tudja ide hozni.

- Ez elég különösen hangzik.

- Aha.

- Bedford körülbelül két éve nősült, igaz?

- Azt hiszem.

- Ismeri a titkárnőjét?

- Négyyszer vagy ötször találkoztunk. Rendes lány. Hűséges, csendes, tartózkodó, szorgalmas.

- Egy pillanat, Della, valaki jött.

Az iroda vastag, folyosó felőli ajtaján halk kopogás hallatszott. Della Street ajtót nyitott. Elsa Griffin és Stewart Bedford lépett be.

- Istenem, de jó, hogy még itt vannak - mondta Elsa. - Olyan gyorsan jöttünk, ahogy csak tudtunk.

- Mi a probléma, Bedford? - érdeklődött Mason már kézfogás közben. - Azt hiszem, mind a ketten ismerik a titkárnőt, Della Streetet. Nos, mi ez az ügy?

- Nem hiszem, hogy olyasmi, ami miatt nyugtalankodnom kellene - felelte Bedford láthatóan erőltetett vidámsággal.

- Szerintem olyasmi - közölte Elsa. - Az utazási csekkek alapján a nyomára fognak jutni, S. G.

Mason a székekre mutatott.

- Talán foglaljanak helyet, és mondjanak el mindent sorjában az elejétől kezdve.

Bedford hozzáfogott:

- Egy Binney Denham nevű emberrel kötöttem üzletet. Lehet, hogy ez nem az igazi neve. És ma este ezt az embert kinyírták egy motelben.

- A rendőrség tud róla?

- Még nem.

- Meggyilkolták?

- Igen.

- Honnan tudja?

Elsa közbeszólt:

- Saját szemével látta a hullát.

- Értesített valakit?

Bedford megrázta a fejét. Újra Elsa szólalt meg:

- Úgy gondoltuk, jobb lesz, ha előbb magával beszélünk.

- Miféle üzlet volt? - érdeklődött Mason.

- Magánjellegű - magyarázta Bedford.

- Miféle üzlet volt? - ismételte meg Mason a kérdést.

- Mondom, egyszerű magánügy. Most, hogy Denham halott, semmi értelme, hogy bárki is...

- Miféle üzlet volt? - kérdezte Mason.

- Zsarolás - felelt rá Elsa.

- Sejtettem - mondta Mason komoran. - Halljuk a történetet! Semmit ne hallgasson el! Mindent tudnom kell.

- Mondja el, Bedford - kérte Elsa -, vagy elmondom én.

Bedford a homlokát ráncolta, egy percig gondolkodott, aztán elmondta a történetet az elejétől kezdve. Még a feleségéről készült rendőrségi fényképet, a személyleírást és az ujjlenyomatokat is elővette.

- Ezeket nálam hagyták - magyarázta, és átnyújtotta az egészet Masonnek. Mason gondosan megnézte.

- Ez a felesége?

Bedford bólintott.

- Azt természetesen tudja, hogy ez a felesége fényképe, de az ujjlenyomatokról nem tudhatja. Elvégre lehet hamisítvány is.

- Nem, ezek valóban az ő ujjlenyomatai.

- Honnan tudja?

Bedford elmondta az ezüst koktéltálca és a levett ujjlenyomatok történetét.

- A gyilkosságot jelenteni kell - mondta Mason.

- És mi történik, ha nem jelentem?

- Komoly kellemetlensége származhat belőle. Miss Griffin, menjen le egy telefonfülkébe, hívja fel a rendőrséget, de a nevét ne mondja be. Közölje velük, hogy a Vendégmarasztaló motelben, a tizenhatos szobában van egy hulla.

- Inkább én - ajánlkozott Bedford.

Mason a fejét rázta.

- Azt akarom, hogy női hang jelentse be.

- Miért?

- Mert azt úgyis ki fogják deríteni, hogy járt ott egy nő.

- Utána mit csinálunk?

Mason az órájára nézett.

- Nekem most Paul Drake-et, a Drake Nyomozóiroda vezetőjét ki kell ugrasztanom az ágyából, és rá kell állítanom az ügyre, de csak óvatosan, mert azt nem merem neki elmondani, mit nyomoz. Mi annak az autónak a rendszáma?

- Bérelt autó, és...

- Mi a rendszáma?

- CYX221.

Mason a titkos számán hívta fel Paul Drake-et a Drake Nyomozóirodában. Mikor meghallotta Drake álmos hangját, azt mondta:

- Paul, van itt egy ügy, amiben a te személyes részvételedre van szükség.

- Úristen! - tiltakozott Drake. - Te soha nem alszol?

Mason folytatta:

- A rendőrség most talál egy hullát a Vendégmarasztaló Motelben lenn a tengerparton. Minden megtudhatót tudni akarok az ügyről.

- Mi az, hogy most talál?

- Jelen idő.

- Megint egy ilyen ügy - méltatlankodott Drake. - Miért nem tudod kivárni, amíg a hulla múlt idővé válik; miért nem hagyod aludni az embert?

- Mert minden perc drága. Van egy rendszámunk. Valószínűleg kölcsönzött kocsie. Tudd meg, hol a kocsi, ki bérelte, és ha visszavitték, pontosan mikor. És még valami. Keríts valakit, aki minden gyanún felül áll, aki meg tudja játszani, hogy teljesen, tökéletesen ártatlan. Egy nő lenne a legjobb. Azt akarom, hogy kölcsönözze ki azt a kocsit, amint lehetséges.

- És ha kikölcsönözte, mit csináljon?

- Elviszi valahova, ahol egy bűnügyi technikus átböngészi, megnézi, van-e benne hajsza, vérnyom, fegyver, ujjlenyomat.

- És aztán?

- Aztán azt akarom, hogy a nő másnap reggel korán menjen fel a kocsin valahová a hegyekbe, és onnan hozzon erdei földet a kertjébe, rakja tele a kocsit avarral teletömött papírdobozokkal, és mélyhűtött húst is szállítson haza.

- Más szóval - állapította meg Drake - tökéletesen semmisítsen meg minden megmaradt nyomot.

- Szó se róla! Ilyesmire még csak gondolni se mernék, Paul! Végül is, nem is marad semmi megsemmisíteni való. A technikusunk előzőleg minden nyomot rögzíteni fog.

Drake elgondolkodott.

- Nem büntetendő cselekmény a nyomokat eltüntetni?

- Mint mondtam, a technikus előbb minden nyomot rögzít.

- És aztán?

- Ha akarja, jelentse a rendőrségnek, így mindenképp mi tudjuk meg elsőnek, mit talált. Máskülönben viszont a rendőrség tudja meg, mi van a kocsiban, és mi csak akkor értesülünk róla, amikor az államügyész tanúnak állítja a szakértőjét.

- Akkor minek az avar, a mélyhűtött hús meg a többiek? - kérdezte Drake.

- Nehogy valami bűnügyi technikus holmi talajmintákkal, vérfoltokkal és hajszálakkal hozakodjon elő, és szabadjára engedve a fantáziáját, mint szakértő nyilatkozzék.

Drake felnyögött.

- No, jó - egyezett bele kimerülten. - Ne kezdjük újra. Ki legyen a technikus?

- Próbáljuk meg dr. Leroy Shelbyt, ha megvan a kocsi.

- Megtudhatja, miről van szó?

- Megtalálhat minden nyomot, ami a kocsiban van.

- Jól van, rendben - felelte Drake kimerülten. - Hozzáfogok.

- Egyvalamit láss világosan. Egyetlen lépéssel járunk a rendőrség előtt, talán csak egy féllel. Reggelre esetleg ők is megszerzik a kocsi rendszámát. Ha kell, az ágyból ugraszd ki dr. Shelbyt. És azt akarom, hogy minden nyomot gondosan rögzítsen, amit az autóban talál.

- Shelbyt meg fogják kérdezni, ki adta neki a megbízást.

- Nyilván. Itt lépsz be te.

- Akkor aztán le se szállnak rólam!

- No és?

- Mit mondok majd nekik?

- Azt, hogy én bíztalak meg.

Drake hangja elárulta a megkönnyebbülést.

- Megmondhatom?

- Megmondhatod, de most rajta.

Mason letette a kagylót, és Bedfordhoz fordult:

- A maga feladata most a következő: hazamegy, és megpróbálja meggyőzni a feleségét, hogy igazgatói összejövetele volt, vagy üzleti tárgyalás. Gondolja, hogy menni fog?

- Ha már lefeküdt, akkor talán igen. Álmosan nem olyan kíváncsi.

- Gratulálok - mondta Mason röviden. - Reggel legyen elérhető telefonon. Ha bárki bármit kérdez, irányítsa hozzám. Lehet, hogy valaki érdeklődni fog az utazási csekkkel kapcsolatban. Mondja, hogy üzleti ügy volt, és túl bizalmas ahhoz, hogy bárkivel is beszélhetne róla. Az érdeklődőt irányítsa hozzám.

Bedford bólintott.

- Gondolja, hogy menni fog? - kérdezte Mason.

- Természetesen. De hogy sikerül-e, az más kérdés.

Bedford távozott. Elsa Griffin is indult, de Mason megállította.

- Adjon neki néhány percnyi előnyt.

- Ha felhívtam a rendőrséget, utána mit csináljak?

- Egyelőre ne keveredjen a dologba, maradjon csak távol.

- Ide visszajöhetnék?

- Minek?

- Nagyon szeretném tudni, mi történik. Szeretnék a frontvonalban maradni. Maga itt fog várni, ugye?

Mason bólintott.

- Nem lennék útban, és talán segíteni is tudnék, telefonhívásokkal meg egyebekkel.
- Rendben van. Tudja, mit kell mondania a rendőrségnek?
- Csak a hulláról beszélek.
- Igen.
- Aztán persze majd kérdezni fogják, ki vagyok.
- Sose törődjön vele, mit kérdeznek. A hulláról beszéljen nekik. Ha félbeszakítják a kérdéseikkel, ne hagyja magát behúzni a csöbe. Csak beszéljen egyfolytában. Ha a hulláról kezd beszélni nekik, oda fognak figyelni. És amikor elmondta, azonnal tegye le a kagylót.
- Ez nem ütközik törvénybe?
- Miféle törvénybe?
- Bizonyíték elhallgatása.
- Miféle bizonyíték?
- Hát, ha valaki talál egy hullát... és csak úgy elsétál, és arról nem szól egy szót se... nem mondja meg a nevét...
- Ha megmondja a nevét, azzal segít nekik a hullát megtalálni? Azt mondja meg nekik, hol a hulla. Őket az érdekli. A hulla. De a saját nevét ne mondja meg. És jegyezze meg a hívás időpontját.
- És az, hogy nem mondom meg a nevem... ?
- Az olyan információ lenne, ami esetleg magának is árt. Olyan információt pedig nem kell szolgáltatnia, még tanúként sem.
- Rendben van. Követem az utasításait.
- Ezt tegye - fejezte be Mason.

Elsa behúzta maga mögött az ajtót, amikor kilépett a folyosóra. Delia Street Masonre nézett.

- Gondolom, ránk férne egy kávé.
- Kávé, fánk, sajtos zsemle és hasábburgonya - tette hozzá Mason, aztán megborzongott. - Ilyen rémes kotyvalékot rakni az ember gyomrába éjnek idején.
- Delia Street mosolygott.
- Most megtudjuk, hogy érzi magát Paul Drake. Fordult a kocka. Rendszerint mi megyünk marhasültet enni, amíg Drake az irodájában marad és szendvicset eszik.
- És szódabikarbónát.
- És szódabikarbónát - ismételte meg Della mosolyogva. - Letelefonálok a büfébe, és megrendelem az ételt.
- Vegye elő a termoszt a könyvtárból, Della. Töltse meg kávéval. Lehet, hogy egész éjjel fennmaradunk.

HATODIK FEJEZET

Hajnali egy órakor Paul Drake az egyezményes kopogással jelzett Mason irodájának ajtaján. Della Street beengedte. Paul Drake odasétált az ügyfelek számára rendszeresített nagy, feszesre tömött székhez, lábát a szék karjára helyezve kényelmesen elhelyezkedett, csak aztán kezdett beszélni:

- Mostantól kezdve az irodámban le-szek, Perry. Minden szádra állítottam embert. Gondoltam, tudni akarod, mi az ábra.
- Halljuk!
- Először is az áldozatról. A neve Binney Denham. Úgy látszik, senki nem tudja, mivel foglalkozott. Egy éjjel-nappal nyitva tartó bankban bérelt széfet egy Henry Elston nevű pasassal közösen. Tegnap háromnegyed tízkor Elston megjelent a széfénél. Aktatáska volt nála. Senki sem tudja, betett-e valamit vagy kivett. Azóta már a rendőrség lepecsételte a széfet. Reggel az lesz az első, hogy megjelenik egy örökösödési adószakértő, és akkor kinyitják. Szerintem üres lesz.

Mason bólintott.

- Ettől eltekintve a világon semmit nem lehet kideríteni. Denhamnek nincs bankszámlája, az üzleti világban semmi nyoma, pedig jól élt, sokat költött, készpénzben. Reggel, amikor kinyitják, a rendőrség majd utánanéző és kideríti, fizetett-e jövedelmi adót. Ami az autóról illeti, bérelt autó volt. Megpróbáltam, de a rendőrség már megszerezte a rendszámot. Telefonáltak, és a kocsit zárolták.

- Ki bérelte a kocsit?
- Egy jelentéktelen személy, oklahomai rendszámú kocsin érkezett. Az adatok rajta voltak a bérbevételi úrlapon. A rendőrség ellenőrizte, persze semmit sem érnek. Nem létező név. Nem létező cím. - Férfi volt vagy nő?
- Kis szürke férfi. Úgy látszik, nem nagyon emlékszik rá senki.
- Egyéb?
- Lenn a motelnél a rendőrség igen jó információkat szerzett. A két szobát egy férfi és egy nő bérelte. A férfi azt mondta, néhány barátjukat várják. Két egymásba nyíló szobát kértek. A férfi jelentkezett be, a lány a kocsiiban ült. A tulaj nem látta jól, de az volt az érzése, hogy szőke, szép a bőre, nagyszerű az alakja, és volt benne valami, ami prostikra jellemző. A férfi kissé ijedtnek látszott. Üzletembertípus. Jó személyleírásuk van.

- Halljuk.
- Ötven-ötvenöt éves. Szürke öltöny. Százhetvenöt centi magas. Kábé nyolcvanöt kiló. Szürke szem. Meglehetősen hosszú, egyenes orr. Elég széles, határozott száj. Szürke kalap, de azért látták, hogy dús a haja, és csak a halántékon őszül.

Elsa Griffin meglepett pillantást vetett Masonre, a pontos leírást hallva. Mason merev arca figyelmeztette, hogy hallgasson.

- Egyéb? - érdeklődött az ügyvéd.
- Igen. Egy nő is felbukkant a motelben, és kivette a tizenkettes számú szobát. Meglehetősen csinos, fekete hajú, karcsú,

kiegyensúlyozott, harminc-harmincöt körüli...

- Folytasd.

- A nő bejelentkezett, ott volt egy darabig, aztán elment, később visszament, aztán megint el, és még nem ment vissza.

- És neki mi köze az ügyhöz?

- A nőnek semmi, de a tulaj azt mondja, elkapott egy harminc-harminckét év körüli nőt, aki a motelben mászkált. Csinos, jó alakú, hosszú lábú, arisztokratikus külsejű, sötét hajú, szürke szemű nő. A tizenkettes szobában is járt. Akkor kapta el a tulaj, amikor kijött. A nő azt mondta, ott kell találkoznia a barátjával, de a barátja nincs ott, az ajtó nyitva volt, így aztán bement, leült, és majdnem egy órát várta.

- Kocsival volt a nő?

- Ez benne a gyanús. Valószínűleg egy vagy két házzal odább parkolt, és visszasétált a motelbe. Gyalog ment, pedig a legközelebbi busz majdnem egy kilométerre jár onnan, és a nő ki volt öltözve, magas sarkú cipő, meg minden.

- És besétált a tizenkettes szobába?

- Igen, ez az egyetlen gyanús dolog, amit a tulaj észlelt. Kábé nyolc óra lehetett. A másik nő a tizenkettesbe kábé két órával korábban jelentkezett be, aztán elment a kocsiján. A tulaj elhitte, amit ez a nő, ez a mászkálós mondott, nem sokat spekulált rajta. De amikor a rendőrség megkérdezte, nem emlékszik-e valami rendkívülire, eszébe jutott. A rendőrség ennek nem tulajdonít semmiféle jelentőséget... legalábbis egyelőre. A tulaj emlékszik rá, hogy a sárga autó nyolc óra tájban ment el, és nem egészen biztos benne, de az az érzése, hogy a szőke lány vezette, és nem ült benne más. Ebből a rendőrség arra következtetett, hogy talán a lövés előtt ment el. A lövés időpontjában nem biztosak.

- Az áldozatot lelőtték?

- Igen. Egyetlen lövéssel egy harmincnyolcas kaliberű revolverből. Hátról. A szívét lőtték át szinte azonnal meghalt.

- Honnan tudják, hogy hátról? Még nem boncolták fel.

- Megtalálták a golyót. Átfúródott a testén, de a kabát elejét már nem vitte át, és amikor megmozdították, kigurult. Ez sokkal gyakrabban előfordul, mint hinnéd. Egy harmincnyolcas kaliberű pisztoly tölténye csak arra elég, hogy a testet átfúrja, a ruhán már fennakad.

- Szóval megvan a gyilkos golyó.

- Meg.

- Nem tudod, milyen az alakja? Szétlapult vagy...

- Nem, nagyon jó állapotban van. A rendőrség bízik benne, hogy van rajta elég nyom, s ha megtalálják, azonosíthatják a pisztolyt. De hadd folytassam, Perry. Azt feltételezik, hogy ha a szőke egyedül ment el, az talán azért történt, mert összeveszett a barátjával. A férfi S. G. Wilfred néven jelentkezett be, és San Diegó-i címet adott meg. A cím kitalált, és úgy látszik, a név is.

- Rendben van, folytatd. Mi történt?

- Szóval, a rendőrség azt feltételezi, hogy ez a férfi, nevezzük Wilfrednek, a lány miatt keveredett vitába, és lepuffantotta Denhamet, aztán ott maradt kocsí nélkül, tehát bizonyára megpróbált hátul kisurranni. Ezért aztán elkezdtek a nyomokat keresni, és persze megtalálták, hol bújt át a szögesdrót kerítésen, és hol szakította el a ruháját. Találtak néhány ruhaanyagfoszlányt a kerítésen, ahol átbújt. Jó munka volt. A barátod, Tragg hadnagy foglalkozik az ügyel, és amint látta, hogy a nyomok a kerítésen át vezetnek, előkapta a nagyítóját. És persze talált néhány szálat a dróton.

- És a nyomok?

- A nyomokról gipszmintát vettek. A drótkerítésen túl a mezőre, onnan egy mellékútra vezetnek. Feltételezik, hogy elment a fő útig, és onnan stoppal be a városba. Az újságokban meg fog jelenni egy felszólítás, hogy aki látott egy stopost, adjon róla személyleírást.

- Értem - nyugtázta Mason komoran. Van még valami?

- A kocsit visszavitték a kölcsönzőbe. Egy fiatal nő bevitte a parkolóhelyre, elindult az iroda felé, aztán, úgy látszik, eltűnt. Tudod, hogy megy az ilyesmi. Aki kocsit bérel, az letétbe helyez ötven dollárt. A kölcsönző emberei nem nagyon izgatják magukat a behozott kocsik miatt. A bérlő dolga, hogy bemenjen az irodába, és visszakérje a betétet. A bérleti díj és a kilométerpénz egy napra nemigen megy ötven dollár fölé.

- A rendőrség kezelésbe vette a kocsit?

- Persze. Ráállítottak egy szakértőt, és úgy hallom, találtak néhány igen jó ujjlenyomatot. Persze a motel tizenötös és tizenhatos szobájában is felkutatják az ujjlenyomatokat.

- Hát akkor valószínűleg nagyon pozitív eredményeik lesznek.

- Az ördögbe is! Máris pozitív eredményeik vannak. Az egyetlen, ami nincs meg, az az ujjlenyomatokhoz tartozó férfi. De ne ess tévedésbe, Perry. Az is meglesz.

- Mikor?

Drake behunyta a szemét, csendesen morfondírozott.

- Mérget vehetsz rá, hogy délelőtt tízig meglesz, de arra akármibe hajlandó vagyok fogadni, hogy délután ötig.

- Most mit fogsz csinálni?

- Van az irodámban egy heverő. Hunyok egyet. Az embereim végigpásztázzák a terepet, és begyűjtene minden lehetséges nyomot.

- Rendben. Bármilyen történi, értesíts.

- Hol leszel?

- Itt.

- Fene fontos lehet az ügyfeled.

- Semmi találgatás, te csak szállítsd az információkat.

- Kösz a jó tanácsot - felelt Drake, és kísétált.

Mason Elsa Griffinhez fordult.

- Magára szemmel láthatóan semmiféle gyanú nem terelődött.

- A tizenkettes szoba lakójának a leírása nagyon pontos volt - jegyezte meg Elsa.

- Szeretne visszamenni? - kérdezte Mason.

Elsa arcán hirtelen rémület tükröződött.

- Visszamenni? Minek?

- Nyilván tudja, hogy Bedfordtól tudom, hogyan segített neki az ezüst tálcáról levenni az ujjlenyomatokat. Jó lenne, ha most visszamenne és odahajtana a tizenketteshez. A tulaj valószínűleg be fog menni, és megkérdezi, jól van-e. Beadhat neki akármilyen mesét, aztán lásson munkához, a kilincseken, az öltözőasztal fiókjain, és mindenhol, ahol az ember ujjlenyomatokat hagyhat. Ezeket rögzítse szalagra és hozza el nekem.

- De hátha... hátha a tulaj gyanakszik. Hátha újra megnézi a rendszámomat. Én összekevertem a számokat, amikor bejelentkezéskor bementam.

- Ez olyan kockázat, amit vállalnunk kell.

Elsa a fejét rázta.

- Ez nem tisztességes Mr. Bedford-dal szemben. Ha engem bárki azonosít, a nyomok egyenesen hozzá vezetnek.

- Mátis átkozottul sok nyom vezet hozzá. Paul Drake-nek igaza van. Biztos, hogy reggel tízig elkapják. De az aztán holtbiztos, hogy délután ötig. Kétszáz utazási csekket hagyott maga mögött nyomnak, és Binney Denham váltotta be őket. A rendőrség elkezdte kutatni, mit csinált Denham napközben. Meg fogják találni, hol váltott be néhányat, és akkor a szálak egyenesen Bedfordhoz vezetnek. Meg fogják vizsgálni az ujjlenyomatokat.

- És akkor mi lesz?

- Akkor gyilkossági ügy lesz. Megyünk a bíróságra.

- És akkor mi lesz?

- Akkor minden kétséget kizáróan be kell bizonyítaniuk a bűnösségét. Mit gondol, ő ölte meg Denhamet?

- Nem - vágta rá Elsa hirtelen indulattal.

- Jól van. Neki is megvan a maga története. Megvan a kabátjára tűzött cédula, amit felébredésekor talált, amin az áll, hogy már elmehet.

- De mit mond majd, miért nem jelentette a rendőrségnek a hullát?

- Bejelentette. Maga jelentette be. Ő mondta, hogy telefonáljon a rendőrségre. Ő mindent megtett, amit csak tudott, hogy elindítsa a nyomozást, csak éppen a nevét nem akarta belekeverni. Meggondolatlan próbálkozás volt, hogy elkerülje a nyilvánosságot, mert zsarolóval volt dolga.

Elsa egy pillanatig gondolkodott a dolgon, aztán azt mondta:

- Mr. Bedfordnak ez nem fog tetszeni.

- Mi nem fog neki tetszeni?

- Az, hogy meg kell magyaráznia a rendőrségnek, mit keresett a motelben.

- Semmit se kell megmagyaráznia. Ő hallgathat. Én fogok beszélni.

- Attól tartok, az sem fog neki tetszeni.

Masont elfogta a türelmetlenség:

- Ebben az ügyben sok minden nem fog tetszeni neki, mielőtt a végére érünk. Akit gyilkossággal vádolnak, annak legritkább esetben tetszik az, amit a rendőrség az ügy kapcsán csinál.

- Gyilkossággal fogják vádolni?

- Tud rá okot, miért ne tennék?

- Úgy gondolja, használok vele, ha odamegyek és rögzítem az ujjlenyomatokat?

- Próba szerencse. Abból, amit Drake mond, kiderült, hogy maga nincs kapcsolatba hozva az ügygel. Nem hiszem, hogy a tulaj szívesen engedi a vendégeit zaklatni. A tizenötösre és tizenhatosra fogja korlátozni a dolgot, amennyire csak lehet. Igyon egy koktélt, és egy kicsit öntsön a sáljára is, hadd legyen nyilvánvaló, hogy ivott. Úgy menjen vissza, mintha mi sem történt volna. Ha a tulaj bemeleg, és beszél a nőről, aki a szobájában mászkált, mondja neki azt, hogy semmi probléma, az a barátnöje volt, aki látogatóba jött, maga mondta neki, hogy menjen be, és ott várjon, ha esetleg nem lenne ott, de maga találkozott valakivel, aki magának nagyon fontos, és ezért kénytelen volt a barátnöjét felültetni. Minden ujjlenyomatot szeretnék abból a szobából, bárkié is legyen, de legfőképpen azt akarom, hogy a saját ujjlenyomatait mind tüntesse el. Ha rögzítette az ujjlenyomatokat, fogjon szivacsot és melegvizet, és alaposan tisztogassa meg a szobát. Minden árulkodó ujjlenyomatot tüntessen el.

- Miért?

- Azért, hogy ha a rendőrség később rájön, hogy van valami különös a tizenkettes lakója körül, és elkezd keresgélni, ne találja meg a maga ujjlenyomatait. Nem érti, hogy a leginkább az terelheti magára a gyanút, ha nem megy ma este vissza? Ha a szoba üres marad, a tulaj, mint újabb gyanús esetet, jelenteni fogja a rendőrségnek.

- Rendben van. Mátis indulok. Hol kapom meg a technikus felszerelést?

Mason elmosolyodott.

- Van itt egy szükség esetére. Tudja, hogy kell kezelni. Bedford elmondta, hogy a tálcáról is maga vette le.

- Igen. Akár hiszi, akár nem, elvégeztem egy levelező nyomozótanfolyamot. Hát akkor indulok.

- Ha bármi történik - figyelmeztette Mason - hívja fel a Paul Drake-ügynökséget. Én állandó kapcsolatban leszek Paul Drake-kel. Ha bárki kérdezgetni kezd, hallgasson, mint a csuka.

- Indulok.

HETEDIK FEJEZET

Hét órakor Paul Drake ismét Perry Mason irodájában ült.

- Mit tudsz erről a Binney Denhamról, Perry? - érdeklődött Drake.

- Te mit tudsz róla? - dobta vissza a labdát Mason.

- Csak amennyit a rendőrség. De már kezd összeállni a kép.

- Éspedig?

- Hát, volt neki az a széfje Harry Elstonnal közösen. Elston járt a széfnél, de azóta a rendőrség nem találja. Ez várható volt. Binney Denham lakását megtalálták. Menő kégli olyan valakinek, aki állítólag egyedül él.

- Miért állítólag?

- A rendőrség szerint meglehetősen kedélyes hely lehetett.

- Mit találtak?

- Negyvenezer dollár készpénzt gondosan elrejtve a szőnyeg alatt. Százdollárosokban. A szőnyeget egy helyen annyiszor felhajtották, hogy első pillantásra gyanús volt. Alatta a padlót gondosan betakargatták százasokkal.

- Jövedelmi adó?

- Addig még nem jutottak. Ma reggel kérik majd a jövedelmiadósok segítségét.

- Szép - jegyezte meg Mason. - Hát nem? - És még mit tudsz?

- A rendőrség abból a feltevésből indul ki, hogy Binney Denham valószínűleg egy zsarolóbandához tartozott, és talán az egyik áldozat ölte meg. A férfi és a nő, akik a két szobát kivették, lehetnek valami zsarolás szereplői. A rendőrség egyikről se tud semmit. A férfit X-nek, a nőt Y-nak nevezik. Mr. X valószínűleg közismert, jómódú üzletember. Miss Y a hétvégi szórakozása, de az is lehet, hogy ő van hivatva Mrs. X helyét elfoglalni egy ripsz-ropsz válás után. Lehet, hogy nagyon titkolták a dolgot, és esetleg Binney Denham megtudta. Binney beállít tiszteletét tenni, és egy kis készpénzt begyűjteni, ehelyett golyót kap a hátába.

- Nagyon érdekes - nyugtázta Mason.

- És hogy tudta meg Binney Denham?

- Binney Denhamnek negyvenezer dollárja volt a lakásán a szőnyeg alatt. Ilyen készpénzadományokat senki nem kap, ha nem ismeri a módját, hogyan derítsen ki bizonyos dolgokat.

- Érdekfeszítő.

- Nem árt az óvatosság ebben az ügyben - figyelmeztette Drake.

- Hogyhogy?

- Te képviselsz valakit. Én nem kérdeztem, kit, de feltételezem, hogy Mr. X-et.

- Ne vesztegesd az idődet feltételezésekre, Paul.

- Hát szóval, ha Mr. X-et képviseled, reménykedjünk, hogy nem hagyott hátra felgöngyölíthető szálakat. Az ilyesmi veszélyes.

- Tudom. Kérsz kávét, Paul?

- Egy kicsit.

Della Street kitöltött egy csésze kávét. Drake belekóstolt, és elfintorította az arcát.

- Mi a baj? - kérdezte Mason.

- Termoszkávé. Van rá egy húszasom, hogy éjfél körül készült.

- Téved - világosította fel Della Street -, három után töltöttem fel újra.

- Akkor talán a gyomrom - mondta Drake bocsánatkérően. - A nyelvem lepedékes, a gyomrom olyan, mint a csiriz. Attól a sok éjszakától van ez, amikor kávé, fásirtos zsemle és szódabikarbónán élek.

- A lövést hallotta valaki? - firtatta Mason.

- Túl sokan is. Egyesek úgy vélik, negyed kilenckor, mások háromnegyed kilenckor, megint mások fél tízkor. Talán a boncolás után többet tud majd a rendőrség. Az a baj, hogy ez a Vendégmarasztaló micsoda a fő úton van, és éppen a bejárója előtt van egy kanyar, kicsit emelkedik is az út. A teherautók gázt adnak, és gyakran durrog a kipufogójuk. Az emberek nem nagyon figyelnek föl a durrogásra. Túl sok ilyet hallanak.

Drake kiitta a kávéját.

- Lemegyek, és eszem sonkás rántottát. Jössz?

Mason a fejét rázta.

- Még egy kicsit maradnom kell, Paul.

- Az anyját! Mr. X. ezek szerint legalábbis milliomos.

- Ezt mondd vagy kérdezed?

- Csak mondom - felelte Drake, és feltápáskodott a székből.

Húsz perccel Drake távozása után Elsa Griffin kopogott Mason belső irodájának ajtaján. Mikor Della Street beengedte, Elsa titokzatosan surrant be a szobába. Mason meg is jegyezte:

- Elsa, maga most olyan, mint a szépséges kémnő, aki éppen kiszedte a hiszékeny főparancsnokból a legújabb atomfegyver titkát.

- Megtettem a magamét! - felelte Elsa lelkesen.

- Nagyszerű! Hogy ment?

- Mire odaértem, már minden lecsendesedett. Egy rendőrautó parkolt a garázsban, a tizenötösben, és a tizenhatosban volt néhány rendőr, valószínűleg ujjlenyomatokat kerestek.

- Maga mit csinált?

- Odahajtottam a tizenketteshez, a kocsit a garázsban hagytam, bementem, és felgyújtottam a villanyt. Egy darabig vártam, jön-e valaki. Nem akartam, hogy ujjlenyomat-keresés közben találjanak rám.

- És mi történt?

- Jött a tulajdonos, kopogott az ajtón. Jó alaposan végigmért, gondolom, azt nézte, milyen vadságot takarhat a békés külső.

- És maga mit csinált?

- Eligazítottam. Azt mondtam neki, hogy öregdiáktalálkozó volt, azért jöttem a városba. A buli jó sokáig elhúzódott, és most egy pár órát aludnom kell, aztán sietek vissza dolgozni.

- Mondott valamit?

- A gyilkosságról egy szót se. Csak annyit, hogy történt valami kis kellemetlenség, meg hogy egy nő járt a szobámban, és ez rendben van-e. Mire én: „Te jó ég, hát persze, az a lány is a bulira jött, itt kellett volna találkozunk, én mondtam neki, hogy ha nem talál itt, menjen be a szobámba, és helyezze magát kényelembe. És az ajtót szándékosan hagytam nyitva.”

- Gyanakodott?

- Egyáltalán nem. Azt mondta csak, hogy egy kis kellemetlenség történt, ezért próbál minden eseményt ellenőrizni, és eszébe jutott ez a nő, és nem tudta, rendben van-e a dolog.

- Megmondta, hány órakor járt ott a nő?

- Hát pontosan nem tudta, de amennyire én be tudom határolni, akkor kellett történnie, amikor a szökét követtem. Elég sokáig mentem utána, mielőtt közel merészkedtem hozzá.

- A szöke ült a kocsiban?

- Igen, Geraldine Corning.

- És az ujjlenyomatok?

- Van egy sereg. Persze a legtöbb, az enyém, de néhány talán nem. Huszonöt használható. Mindegyik lemezt megszámoztam, és a noteszba feljegyeztem, melyiket hol találtam...

- Letisztogatott mindent, mielőtt eljött? - kérdezte Mason.

- Mosdókesztyűvel és szappannal mindent alaposan ledöngöltem, aztán szépen kifényesítettem egy törülközővel.

- Hagyja itt a saját ujjlenyomatait egy lemezen, hogy amikor Drake embereivel megnézetem az összeset, a magáét megsemmisíthessem. Reménykedjünk, hogy lesz köztük néhány a besurranó nőtől is. Van valami sejtelve, ki lehetett?

- Fogalmam sincs. Egyszerűen nem is értem. Nem tudom, mi a csudát érdekelhetett bárkit is az a szoba, amit én vettem ki.

- Lehetett tévedés is - vélekedett Mason.

- Mr. Mason, feltételezi, hogy ezek a... szóval ezek a zsarolók gyanút fogtak, amikor én megjelentem? Feltételezi, hogy megfigyelés alatt tartották a terepet? És megismertek, mikor meglátták?

- Én nem tételezek fel semmit, amíg nincs több bizonyíték. Menjen le Drake irodájába, vetessen magáról ujjlenyomatot, azokat is hagyja ott, amiket hozott, és mondja meg Paul Drake-nek, hogy a szakértőivel válogattassa ki a maga ujjlenyomatait, azokat semmisítsék meg, a többit pedig hozzák föl ide nekem.

- Aztán mit csináljak?

- A legjobb az lenne, ha ma nem mutatkozna az irodában.

- De hát Mr. Bedfordnak szüksége lesz rám. Hiszen ma...

- Ma lesz a napja, hogy a rendőrség megjelenik, és elkezd kérdezősködni. Akkor se legyen túlságosan meglepve, ha a Vendégmarasztaló tulajdonosa is velük lesz.

- Mi célból?

- Azonosítás céljából. Az csak bonyolítaná a dolgokat, ha magát ott találná a titkárnői asztalnál, és magát is azonosítaná mint a tizenkettes szoba lakóját.

- De mennyire! - kiáltott fel Elsa elkeseredetten.

- Hívja fel Mr. Bedfordot, és magyarázza el neki a dolgokat! Azt ne említse, hogy az ujjlenyomatokért visszament a tizenkettesbe. Csak annyit mondjon, hogy majdnem egész éjjel fenn volt, és én úgy gondolom, nem lenne jó, ha ma bemenne. Mondja meg neki, hogy valószínűleg még délelőtt hivatalos látogatói lesznek. Ha csak az utazási csekkokről kérdezik, mondja, hogy üzleti ügy, és nem óhajt róla nyilatkozni. Ha konkrétan rákérdeznek a dolgokra, és úgy látja, hogy az ujjlenyomatai alapján azonosítani akarják azzal, aki a bérelt autót vezette vagy a motelben járt, vagy ha magukkal viszik a motel tulajdonosát, hogy az azonosítsa, egyetlen szót se szóljon. Javasolja neki továbbá, hogy vegyen oda egy helyettes titkárnőt. Ha bárki megjelenik nála, akiről úgy látszik, bármi köze lehet a rendőrséghez, azonnal hívja fel az irodámat, és a Drake Detektívügynökséget. Gondolja, hogy menni fog?

Elsa egy percig farkasszemet nézett Masonnel, aztán azt mondta:

- Mr. Mason, ne értsen félre. Én bármit... bármit a világon megtennék, hogy biztosítsam a főnököm boldogságát vagy biztonságát.

- Örülök, hogy mindent megtenne érte, de éppen ez teszi a dolgot veszélyessé.

- Ezt hogy érti?

- Ha zsarolták, esetleg a rendőröknek is eszébe jut a maga hűsége, ami olyan fokú lehet, hogy esetleg megpróbálja megszabadítani őt a zsarolótól.

- De én ilyesmit nem tennék! - kiáltott fel Elsa hevesen.

- Talán nem, de tudja, a rendőrséggel állunk szemben.

- Mr. Mason, nem gondolja, hogy ezt a Denhamet a társa ölte meg? Emlegetett egy Delbert nevű embert. Ez a Delbert volt az erőszakosabb.

- Lehetséges.

- Én majdnem biztos vagyok benne.

Mason gyors, elismerő pillantást vetett Elsára.

- Miért?

- Hát, tudja, engem mindig érdekelt a bűnözés és a nyomozómunka. Sok olyan lapot elolvastam, amik igazi bűnügyeket közölnek. Egy ilyen lap apróhirdetésének hatására végeztem el a nyomozótanfolyamot is.

Mason Della Streetre pillantott.

- Folytassa!

- Hát, az mindig úgy van, hogy ha egy banda nagy fogást csinál, nem szívesen osztoznak. Ha hárman vannak, és az egyik meghal, csak kétfelé kell osztani a zsákmányt. Ha kettő közül az egyik meghal, az egész a másiké marad.

- Egy pillanat... Ezt nem a bűnügyeket tárgyaló lapokban olvasta. Amiről most beszél, az rádió, mozi, és tévé. Vannak krimiírók, akik innen vesznek, hogy a zsákmányon osztozó bűnözők ki szokták nyírni egymást. A képregények is tele vannak az ilyesmivel. Hol olvasta ezt a sztorit? Milyen lapban?

- Nem tudom - vallotta be Elsa. - Most, hogy mondja, tényleg úgy rémlik, hogy egy képregényben. Tudja, én bolondulok a krimikért.

- Csakhogy a hatóságok nem valami büntársat fognak vádolni, hanem Stewart Bedfordot. Pontosabban ettől tartok.

- Értem. Én csak úgy gondoltam, Mr. Mason. Ha mondjuk, egy eszes ügyvéd kreálna néhány bizonyítékot, ami Delbertet, Denham társát tüntetné fel gyilkosnak, az elterelné a gyanút Mr. Bedfordról, nem?

- Eszes ügyvédek nem kreálnak bizonyítékokat.

- Értem. Azt hiszem, túl sok krimit olvasok, de engem az ilyen témák egyszerűen lenyűgöznek. Hát, akkor én megyek is, Mr. Mason.

- Menjen. Menjen haza, és rendezze úgy, hogy megbetegedett, ezért nem tud bemenni az irodába. Ne felejtse el Paul Drake-nél leadni az ujjlenyomatokat.

- Nem felejttem el - biztosította Elsa.

Amikor az ajtó becsukódott, Mason Della Streetre nézett:

- Ennek a lánynak vannak ötletei. -Hajaj!

- És - folytatta Mason - ha ő kreálna Delbert ellen bizonyítékokat... szóval, ha azt képzelem, hogy bárki ellen bizonyítékokat kreálhat, jó lesz, ha vigyáz. A jó rendőrtiszt a kreált bizonyítékokat hamar kiszagolja. Megérzi egy mérföldről.

- A legrosszabb az, hogy ha valóban megpróbál bizonyítékokat kreálni, és a hatóságok rájönnek, természetesen azt fogják hinni, hogy maga kreálta őket.

- Ezt a kockázatot egy ügyvédnek mindig vállalnia kell - zárta le a témát Mason. - Menjünk enni, Della!

NYOLCADIK FEJEZET

Mire Mason és Della Street a reggeli után visszatértek, Sid Carson, Paul Drake ujjlenyomat-szakértője már végzett az Elsa Griffintől kapott ujjlenyomatok vizsgálatával. Mason irodájában ült és várakozott, be akart számolni az eredményről.

- Majdnem mind Elsa Griffiné, de van négy, ami nem.

- Melyik az a négy?

- Itt vannak ebben a borítékban. A tizennégyes, a tizenhatos, a kilences, és a tizenkettes.

- Rendben van. Elteszem őket, később még szükség lehet rájuk. A többi Miss Griffiné?

- Így van. Hagyott nálam egy sorozat saját ujjlenyomatot, és azonosítottuk.

- Ezt a négyet kivéve mind megsemmisítheti.

- Van valami elképzelése erről a négyről?

- Nem sok. Lehet, hogy egy korábbi lakótól maradtak. Az időjárási viszonyok is befolyásolják kissé, meg az is, hogy milyen alaposan takarítanak, mennyi ideje lakott a szobában valaki, és a többi. A levegő nedvességtartalma is nagy mértékben befolyásolja az időtartamot, ameddig egy ujjlenyomat megmarad.

- Ezek milyenek? Jók?

- Fene jók. Igazán nagyon jók.

- Feljegyezte, hol találta őket?

- Igen. Jó munkát végzett. Lemezre rögzítette őket, és minden lemez hátára ráírta, hol találta az ujjlenyomatokat. Kettő egy tükörről, kettő egy szekrényajtó üveggombjából való. Még egy kis rajtot is készített a gombból. Az a fajta gomb, aminek nagy, simára csiszolt felülete van, hogy jól meg lehessen markolni, mikor el akarják fordítani.

Mason bólintott.

- Köszönöm, Carson. Majd szólok, ha lesz valami fogódzó.

- Rendben - felelte Carson, és kiment.

Mason nézegette a celofánszalag alatti ujjlenyomatokat.

- Nos? - kérdezte Della.

- Della! Én nem vagyok ujjlenyomat-szakértő, de... .

- Nagytót vett elő.

- Nos?

- Az ördögbe! Ezt az ujjlenyomatot én már láttam.

- Hogyhogy?

- Itt olyan különös...

Mason hangja elhalkult, majd egészen elhalt. Della Street odament, és a válla fölött ő is az ujjlenyomatokat nézte.

- Della!

Mason hangja most szinte robbant. Della összerezzent.

- Tessék?

- Az a lap, amit Bedford hagyott itt a felesége fényképével, és az ujjlenyomataival; hozza ide az irattartóból!

Della odasietett az irattartó szekrényhez, és azzal a lappal jött vissza, amellyel a zsaroló az információ hitelességét bizonyította Bedfordnak.

- Te jó isten! - mondta Della. - Mrs. Bedford nem járhatott ott.

- Honnan tudja? Emlékezzen csak vissza, mit mondott Bedford arról a telefonhívásról. Binney akkor telefonált, amikor éppen vendégei voltak. Egyedül akart lenni, amikor beszél vele, ezért felment a dolgozószobájába, és azt mondta az inasnak, hogy amikor fenn felveszi a kagylót, ő azonnal tegye le. Tétélezzük fel, hogy Mrs. Bedford gyanút fogott. Tétélezzük fel, hogy az inast elküldte valahová, azt mondta, majd ő ott marad és leteszi a kagylót. Tétélezzük fel, hogy belehallgatott a beszélgetésbe, és megtudta...

- Úgy gondolja, hogy... hogy rájött...

- Nézzük reálisan az ügyet. Mikor követte el Mrs. Bedford ezt a biztosítási csalást?

- Sok-sok éve, még az első házassága előtt - felelte Della Street.

- Pontosan. Aztán férjhez ment, a férje öngyilkos lett, ő biztosítási kötvények révén némi pénzhez jutott, néhány évvel azután kezdtek a zsarolók Bedfordot szipolyozni. Ennek ellenére, amikor a rendőrség elment Binney Denham lakására, a parkettát vadonatúj, ropogós százdollárosokkal borították.

- Úgy gondolja, először Mrs. Bedfordot zsarolták, és...

- Miért ne? Nézzük csak ezeket az ujjlenyomatokat! Ha megtudná, hogy Binney a férjét kezdi fejni... egy asszony ilyen helyzetben nagyon elkeseredhet.

- De Mr. Bedford azt mondta, alaposan meggyőződtek róla, hogy senki nem követi őket. Emlékszik, elmondta, hogy irányította őt a lány ide-oda, és Binney követte őket. És végül Bedford választotta ki a motelt.

- Tudom, de nézzen csak ide. Én ezt az ujjlenyomatot már láttam.

Mason megfogta a nagyítót, és vizsgálni kezdte az ujjlenyomatokat a lapon, aztán összehasonlította a két motelben találttal. Halkan füttyentett.

- Megütötte a főnyereményt? - kérdezte Della.

- Ide nézzen!

- Egek! Nekem egy év se lenne elég, hogy valamit meglássak benne.

- Pedig nagyon egyszerű. Nézze például ezt itt a lapon! Látja azt a hurkot? Számolja meg a barázdákat az első elágazásig, aztán nézze meg ezt itt, ahol...

- Te jó ég! Ezek egyformák.

Mason bólintott.

- Szóval Mrs. Stewart G. Bedford követte a...

- Kit?

- A férjét és a szökét.

Mason a fejét rázta.

- Nem, az óvintézkedések, amiket a lány foganatosított, ezt kizárják. Továbbá, ha őket követi, akkor tudta volna, melyik szobát vették ki, és odament volna.

- Hát akkor kit követett? - kérdezte Della.

- Talán Binney Denhamet.

- Úgy értsem, Binney Denham a motelbe ment a pénzért?

Mason bólintott.

- Valószínűleg.

- Akkor miért ment Mrs. Bedford Elsa Griffin szobájába? Honnan tudta, hogy Elsa Griffin ott van?

- Majd kiderül. Tárcsázza Paul Drake számát, Della. 'Valakit ráállítunk Mrs. Stewart G. Bedfordra, és meglátjuk, hová megy ma reggel.

- És aztán?

Egy percig Mason a homlokát ráncolva gondolkodott a kérdésen.

- Ha beszélni akarok veled, jobb lesz azelőtt, mielőtt a rendőrség kérdegetni kezdi a férjéről.

KILENCEDIK FEJEZET

A hölgy, aki az alacsony, hosszú sportkocsit a benzinkúthoz kormányozta, éppolyan karcsú és kecses volt, mint az áramvonalas jármű, amit vezetett. Rámosolygott a kutasra, és azt mondta:

- Tele kérem - aztán kinyitotta az ajtót, és frissen kiszállt.

Mikor a kormány mellől kicsúszott, a szoknyáját szorosán rásimította hosszú lábszárára, aztán gyors mozdulattal megrázta.

- Talán ellenőrizhetné az olajat, a vizet és az akkumulátort is.

Megfordult, és szembe találta magát egy széles vállú, keskeny csípőjű magas férfival, akinek markáns vonásai fogva tartották a tekintetét.

- Jó reggelt, Mrs. Bedford. Perry Mason vagyok.

- Az ügyvéd?

Mason bólintott.

- Üdvözlöm, Mr. Mason. Természetesen a férjem már beszélt önről. Úgy látom, ismer, én viszont nem emlékszem, hogy valaha is találkoztunk volna.

- Még eddig nem, csak most. Lenne számomra néhány perce?

Mrs. Bedford pillantása abban a pillanatban gyanakvó és hideg lett.

- Miről van szó?

- Öt perc az egész - felelte Mason, és óvatosságra intő tekintete a benzinkutas felé villant, akinek a fejtartása elárulta, hogy figyel, noha a szeme a benzincső csapján volt. Mrs. Bedford egy másodpercig habozott, aztán beleegyezett:

- Jól van - mondta, és elindult a felé a tágasabb térség felé, ahol fűtőolajat árultak, és a gumik levegőnyomását mérték.

- Újra megkérdem: miről óhajt velem beszélni?

- A Vendégmarasztaló Moteltől, és az ön tegnapi látogatásáról a motelben.

A palaszürke szemek kicsit gunyorosan csillogtak. Semmi nem jelezte, hogy Mason szavai célba találtak volna.

- Én semmiféle motelben nem jártam tegnap este, de azért szívesen beszélgetek róla, ha óhajtja. Vendégmarasztaló Motel... úgy rémlik, már hallottam ezt a nevet. Meg tudná mondani, hol található?

- Ott, ahol ön tegnap este járt.

- Könnyen rossz néven veszem, ha ilyen makacs lesz, Mr. Mason.

Mason egy lemezt húzott elő a zsebéből:

- Ez az ujjlenyomat a jobb kezének a gyűrűsujjáról származik. A szekrény üveggombjának az alsó részén találták. Arra az üveggombra talán vissza tud emlékezni, Mrs. Bedford. Meglehetősen dekoratív darab, úgy alakították ki, hogy nagy sima felülete legyen, hogy az ember jól meg tudja markolni, így azután ujjlenyomatok számára is elsődrendű csapda.

Mrs. Bedford elgondolkozva nézett az ügyvédre.

- És honnan tudja, hogy ezek az én ujjlenyomataim?

- Azonosítottam.

- Mivel?

- A rendőrségekkel.

A nő egy pillanatra felkapta a tekintetét, aztán ismét Masonre nézett.

- Megtudhatnám, hová akar kilyukadni? Ez valamiféle jogi macska-egér játék? Feltételezem, Mr. Mason, ön elég híres ahhoz, hogy a közönséges zsarolás amolyan primitív változata nem érdekli.

- A délutáni lapokban meg fog jelenni a Vendégmarasztaló Motelben történt gyilkosság híre. Természetesen a rendőrséget melegen érdekli minden szokatlan esemény, ami tegnap este ott történt.

- És önt mi érdekli? - kérdezte a nő hűvösen.

- Én egy ügyfelemet képviselem, aki egyelőre névtelen óhajt maradni.

- Értem. És talán ez az ügyfél szeretne engem ebbe a gyilkossági ügybe belekeverni?

- Talán.

- Ha ez a helyzet, akkor az én ügyvédemmel kell beszélnem, nem az illető úréval vagy hölgyével.

- Ahogy óhajtja. De valószínűleg nem vele fog először beszélni.

- Hanem kivel?

- A rendőrséggel.

- A benzinkutas most végez a kocsimmal. Néhány házzal lejjebb van itt egy hotel, a főemeletén egy megfelelően zavartalan klubszoba. Odamegyek. Ha óhajtja, jöjjön utánam.

- Rendben van. Egyébként arra kérem, ne folyamodjék semmiféle mutatványhoz azzal a soklóerős sportkocsival. Lehet, hogy le tud rázni a forgalomban, de az ön számára ez nagyon drága manővernek bizonyulhat.

Mrs. Bedford higgadt tekintettel mérte végig.

- Ha jobban megismer, Mr. Mason, ha erre egyáltalán sor kerül, látni fogja, hogy én soha nem folyamodom olcsó kis trükkökhöz. Ha én harcolok, akkor tisztességesen harcolok. Ha valamire a szavamat adom, azt állom is. Természetesen feltételezem, hogy képes meglehetősen nagy sebességgel haladni a forgalomban, anélkül, hogy egy motorosrendőr szabálysértésen kapná.

Ezekkel a szavakkal sarkon fordult, odament a benzinkutashoz, aláírta a nyugtát, aztán kikormányozta az áramvonalas kocsit a forgalomba.

Mason addig követte, amíg be nem fordult egy parkolónál. Ott ő is leparkolt, bement a hotelbe, fel a lifttel a főemeletre, és követte a nőt egy íróasztalhoz, amely mellett két szék állt.

Ezen a nön, jegyezte meg magában Mason, minden a hosszú vonalakat hangsúlyozza. Hosszú fülbevalókat hord, és az elefántcsont szipka, amelybe a cigarettáját illeszti, a cigarettát tartó bal kéz keskeny ujjainak hosszúságát emeli ki. Mason elhelyezkedett a mellette levő széken. A nő felnézett és mosolygott.

- Mialatt idefele jöttem, azon törtem a fejem, mi módon téríthetném el a faggatózási szándékától, de nem jutottam sokra. Nem tudom, blöfföl-e az ujjlenyomataimmal és a rendőrségi dokumentumokkal kapcsolatban, de sajnos nem engedhetem meg magamnak, hogy felkérdjem a lapját. Szóval, mit óhajt?

- Az ékszerekről és a biztosítótársaságról szeretnék hallani.

Az asszony nagyot szippantott a cigarettáján, gondosan leszívta, aztán hirtelen megadta magát.

- Hát jó. Abban az időben Ann Duncannak hívtak. Mindig mindent utáltam, ami középszerű. Én mindig más akartam lenni. Ki akartam tűnni. Dolgoznom kellett, de semmihez sem értettem. Más lehetőségem nem volt, mint a legközönségesebb hivatali robot. Egy darabig csináltam. Nem ment. Elég feltűnő jelenség voltam ahhoz, hogy a főnökeim ne elégedjenek meg a szokvány hivatalnoki

teendőkkel, de fizetni csak azokért óhajtottak. Az anyám vagyonából semmi nem maradt, mindössze néhány ékszert örököltem. Értékes, antik ékszerek voltak, komoly összegre biztosítva. Nekem kirakatra volt szükségem. Ruhákra. Arra, hogy olyan körökben forogjak, ahol felfigyelnek rám. Vállaltam a kockázatot. Tudtam, hogy ha sikerül megfelelő körülmények között a megfelelő fajta emberekkel összejönnöm, az élet szebb jövőt tartogat számomra, nem az aktatologatást, egész álló nap, este pedig a titkos vacsorát a főnökkel, miután megtelefonálta a feleségének a régi mesét, hogy benn kell maradnia a hivatalban.

- És mit csinált?

- Ügyetlen, amatőr módon kezdtem hozzá. Ahelyett, hogy egy jónevű céggel felbecsültettem volna az ékszereket, és megfelelő üzletet kötöttem volna, a zálogházba mentem.

- És aztán?

- Úgy gondoltam, ha hozzájutok egy kis kölcsönhöz, később majd vissza tudom fizetni, és kiváltom az ékszereket. Úgy éreztem, igazán célszerűen fogom a kapott pénzt felhasználni.

- Folytassa.

- Egy zsigori, de roppant kíváncsi nagynéninél laktam. Nem lenne szabad ezt mondanom róla, már nem él. No mindegy, szóval valahogy meg kellett magyaráznom, hová tűntek az ékszerek, és úgy próbáltam beállítani a dolgot, mintha betörők vitték volna el.

- És a nagynénje jelentette a betörést a rendőrségen?

- Ez volt a bökkenő.

- Ön azt akarta, hogy a nagynéni jelentse a betörést?

- Egek, dehogy!

- Hát akkor?

- Nem voltam felkészülve a sok zavarba ejtő kérdésre. Az ékszer biztosítva volt, és a nagynéném ragaszkodott hozzá, hogy jelentsem be a kárigényemet. Hozott egy űrlapot, kitöltötte, és elém tette, hogy írjam alá. A rendőrség elkezdte a nyomozást. A biztosítótársaság is nyomozott. Aztán kifizették a biztosítási összeget. Én nem akartam azt a pénzt, de el kellett fogadnom, nehogy a nagynéném rájőjön, mit műveltem. Nem költöttem el, hozzá se nyúltam. Aztán a nagynénémnek beadtam egy mesét arról, hogy a barátaimhoz megyek látogatóba, fogtam a zálogházban kapott pénzt, vettem néhány extra holmit, és elmentem Phoenixbe. Egy olyan téli üdülőknél való hotelben szálltam meg, ahol volt rá reményem, hogy olyan emberekkel jövök össze, akik érdekelnek.

- És aztán mi történt?

- Aztán a rendőrség megtalálta az ékszereket a zálogházban. Először azt hitték, rábukkantak a lopott holmira. De aztán megkapták az elzalogosító személyleírását, és rájöttek az összefüggésre. Jaj, rettenetes volt!

- Folytassa. Mi történt aztán?

- Közben én megismerkedtem egy nagyon tiszteletreméltó úriemberrel, egy özvegy ügyvéddel. Nem tudom, valaha is érdeklődött volna-e irántam, ha nem kerülök ebbe a bajba. Ügyvéd volt, és én segítségért fordultam hozzá. Először hűvös volt és szkeptikus, de aztán, amikor meghallotta a történetemet, együttérző lett. Érdeklődött irántam, segített az ügyet elrendezni, és megfelelő társaságba juttatott. Az életem legszebb három hónapját töltöttem ott. Az emberek szerettek. Rájöttem, hogy bizony a ruha teszi az embert. Megismerkedtem egy férfival, aki örülten belém szeretett. Én nem szerettem, de volt pénze, és szüksége volt rám. Nem volt semmi önbizalma. És mindenben túlonatult óvatos volt. Hozzámentem és megpróbáltam megerősíteni az önbecsülését, rávenni, hogy nézzen szembe a tényekkel, és merjen kockázatot vállalni. Nem jártam sok sikerrel. Nekilendült, valamennyi magabiztosságra szert is tett, de amikor nehéz helyzetbe került, elöbukkantak a régi kételyek, és öngyilkos lett. A szájalmas a dologban az volt, hogy végül is megnyerte volna, amiért küzdött. Egy órával azután jött a hír, hogy egy lövéssel mindennek véget vetett. Rémesen éreztem magam. Mellette kellett volna lennem. Egy szalonban ültem, amikor megtörtént, rohamában húzta meg a ravaszt. Ilyen roham után az orvosa azt mondta, ezt a beteges depresszióknak hívják. Az orvos szerint ő is ilyen volt. Azt mondta, én legalábbis meghosszabbítottam az életét azzal, hogy állandóságot biztosítottam neki. Az ilyen betegeknek a súlyos depressziós pillanatokban öngyilkossági kényszerük van, és a rohamok néha váratlanul jönnek. A férjem elég szép vagyont hagyott rám, jelentős volt az életbiztosítási összeg is. Akkor már a megfelelő körökben mozogtam. És végül találkoztam Stewart Bedforddal.

Stewart Bedford elkápráztatott. Húsz évvel idősebb nálam. Tudom, hogy ez mit jelent. Harminckettő és ötvenkettő közt nincs olyan nagy különbség. Negyvenkettő és hatvankettő között már nagyobb, ötvenkettő és hetvenkettő között pedig abszolút tragikus a szakadék. Matematikailag ki lehet következtetni, és nincs megfelelő válasz, akárhogyan is nézzük. Stewart Bedford meglátott és meg akart szerezni. Éppen úgy, ahogy egy műgyűjtő akar megszerezni egy képet, ami megtetszett neki, amit teljes szívével megkívánt. Beleegyeztem, hogy hozzámegyek. Rájöttem, hogy mutogatni akar a barátainak, az ő barátai pedig a legmagasabb körökben forognak. Én nem erre számítottam ugyan, de megpróbáltam megtenni, ami tőlem telik. És akkor bukkant fel ez a dolog.

- Milyen dolog?

- A priuszom.

- Hogy bukkant fel?

- Binney Denham révén.

- Zsarolta?

- De még mennyire! Iszonyú volt. Nem engedhet-871?hogy egy ilyen újsághír megjelenjen: Stewart Bedford feleségét egy biztosítási társaság becsapása miatt letartóztatták.

- És aztán?

- Binney Denham a legkétszínűbb alak a világon. Én nem is tudom, mit kellene csinálni vele. Úgy tesz, mintha egy makacs és pénzéhes valaki számára dolgozna, pedig valójában egyedül működik. Nincs társa, kivéve néhány bérelt embert, akik végrehajtják az utasításait, és azok azt se tudják, miről van szó. Egy héttel ezelőtt megelégteltem a szipolyozást. Megmondtam Binneynek, hogy elmehet a pokolba. Pofon vágtam. És azt is megmondtam neki, hogy ha még egyszer megpróbál egyetlen centet is kiszedni belőlem; megyek a rendőrségre. És higgye el, komolyan gondoltam. Végül is, a saját életemet akarom élni, nem pedig örökké a sötétben bujkálni Binney Denham miatt.

- És elmondta a férjének?

- Nem. Ahhoz, hogy ezt megértse, egy kicsit többet kell tudnia a háttérrel, Mr. Mason.

- Éspedig?

- Mielőtt a férjem engem elvett, a titkárnőjével volt viszonya. Hűséges, odaadó lány, Elsa Griffinnek hívják.

- A férjétől tudja?

- Egek, dehogya.

- Hogy jött rá?

- Felmértem a helyzetet, mielőtt elköteleztem magam. Meg akartam győződni róla, hogy csakugyan vége a dolognak.

- És vége volt?

- Igen, a férjem részéről.

- És a lány?

- Az ő szíve ügyis összetört volna, akár győz, akár veszít. Úgy határoztam, hogy nem lépek vissza, folytatom és hozzámegyek.

- A férje tudta, hogy ön tud a titkárnőről?

- Ne bolondozzon. Megtartottam magamnak az információimat.

- Szóval, fizetett a zsarolónak, és egyszer csak elege lett.

A nő bölintott.

- És mit szándékozott mindebből elmondani a férjének?

- Egy árva szót se, Mr. Mason. Úgy éreztem, elég nagy a valószínűsége, hogy Binney békén hagy, ha látja, hogy az elhatározásom végleges, hogy többet egy vasat ki nem szed belőlem. Végül is egy zsaroló úgy nem jut pénzhez, ha közhírré teszi, amit tud.

- De manapság igen. Vannak lapok, amelyek szívesen lehoznak ilyen dolgokat.

- Erre is gondoltam, de megmondtam Binneynek, ha valaha nyilvánosságra kerül az ügy, mindent el fogok követni ellene, el fogom mondani, mennyit zsarolt ki tőlem, elég bizonyítékom van, le fogom csukatni.

- És aztán?

A nő egy pillanatra félrenézett, aztán azt mondta:

- Remélem, ennyi az egész.

Mason megrázta a fejét.

- Úgy értsem, Stewarttal is megpróbálkozott?

- Ezt miért kérdezi?

- Én... én nem is tudom. Tegnapelőtt este jött egy telefonhívás. Stewart nagyon különösen viselkedett. Fentről, a szobájából beszélt.

Az inasnak lent le kellett volna tennie a kagylót, de hirtelen elhívták, és a kagyló úgy maradt. Én éppen arra mentem, megláttam a kagylót, és valami siránkozó hangot hallottam. Fogtam a kagylót, hogy letegyem, abban a pillanatban ért véget a beszélgetés. Az volt a benyomásom, hogy Binney Denham siránkozó, bocsánatkérő hangját hallottam. Szavakat nem tudtam kivenni, csak a hanghordozást éreztem. Aztán úgy könyveltem el, hogy képzelődtem. Gondoltam rá, hogy megkérdezem a férjemet, de aztán úgy döntöttem, hogy mégsem.

- Attól tartok, Mrs. Bedford, ön most bajban van.

- Voltam már máskor is - felelte hűvös nyugalommal.

- Megmondaná, hová akar kilyukadni?

- Hogyne, természetesen. Önnek ez a titok már hosszú ideje lebeg a feje fölött. Több ezer dollárt fizetett ki a zsarolónak. Aztán hirtelen felbátorodott és...

- Mondjuk, inkább elkeseredtem.

- Ide akarok kilyukadni. Tájékoztatóként közlöm, hogy Binney Denhamet gyilkolták meg tegnap este a tengerparti Vendégmarasztaló Motelben.

A nő szemében meg nem határozható fény villant, aztán kifejezéstelenül kemény lett az arca.

- Tudják, ki a tettes?

- Még nem.

- Nyomok vannak?

Mason egyenesen a szemébe nézett.

- A tulajdonos látott ott egy nőt tegnap este, körülbelül a gyilkosság időpontjában. Ez a nő a tizenkettes szobából jött ki. Szemmel láthatóan ide-oda mászkált a motelben. A személyleírás, amit a tulajdonos adott, pontosan illik önre.

Mrs. Bedford mosolygott.

- Azt hiszem, sok személyleírás illik rám. A személyleírások különben is eléggé általánosítanak.

- Önnek vannak bizonyos jellemző vonásai. A tulajdonos rendkívül jó személyleírást adott.

Mrs. Bedford a fejét rázta.

- És néhány onnan származó ujjlenyomat kétségkívül az öné.

- Ez lehetetlen.

- Nem lehetetlen. Épp az előbb mutattam.

- A rendőrség tudja, hogy ezek önnél vannak?
 - Nem.
 - Higgye el, Mr. Mason, én nem jártam ott.
 Mason nem szólt semmit.
 - Ön elég sokat dolgozott a férjemnek, ugye?
 - Igen, eleget.
 - Lehet ujjlenyomatot meghamisítani, vagy hamisat készíteni?
 - Nem tudom. Az ujjlenyomat-szakértők szerint nem.
 - Azok az ujjlenyomatok, amikről beszél, abban a szobában vannak?
 - Már nincsenek. Levették és rögzítették mind.
 - Aztán mi történt?
 - A szobában minden ujjlenyomatot letöröltek.
 - Valaki hazudik önnek, Mr. Mason. Azok nem lehetnek az én ujjlenyomataim. Valami itt nem stimmel.
 - Hogy semmi félreértés ne legyen - kezdte Mason újra -, ön nem követte Binney Denhamet tegnap este abba a motelbe?
 - Mr. Mason, mi az ördögnek követtem volna én Binney Denhamet abba a motelbe tegnap este?
 - Mert a férje tegnap este abban a motelben húszezer dollárt fizetett Binney Denhamnek.
 Mrs. Bedford összeszorította az ajkát. Az arca megmerevedett.
 - Ön tehát nem követte Binney Denhamet a motelbe?
 - Inkább meghalnék, mint hogy hagyjam azt a mocskos csúszómászót Stewartba marni. Én... én...
 - Pontosan így fog a rendőrség okoskodni, amikor megpróbálja az indítóokot keresni.
 - Az okot arra, hogy megöljem Binney Denhamet?
 - Igen.
 - Mondom, hogy nem voltam ott! Én otthon voltam tegnap este, Stewartot vártam, és a vele kapcsolatos információja is téves. Közelébe se ment a motelnek. Valami unalmas igazgatósági ülésen volt, egy olyan kényes ügyet tárgyaltak, hogy még annyi időre se mert kimenni, hogy nekem telefonáljon. Biztos abban, hogy Binney Denham halott? Semmi kétség?
 - A legcsekélyebb sem.
 Mrs. Bedford egy pillanatig gondolkozott, aztán elszántan azt mondta:
 - Hazug és képmutató volnék, ha azt mondanám, hogy sajnálom. A halála viszont olyan problémát okoz, amivel önnek kell megbirkóznia. A rendőrség el fogja kezdeni Binney Denham körülményeinek a feltárását. Rá fognak jönni, hogy zsaroló volt. Meg fognak próbálni összeállítani egy listát az áldozatairól, hogy megtalálják azt, akinek nyomós oka lehetett a gyilkosságra. Mint a férjem ügyeit intéző ügyvédnek, önnek kell arról gondoskodnia, hogy a rendőrség semmit ne tudjon meg arról, hogy Binney Denham zsarolt engem. Stewart szeret társaságba vinni, és... szóval, nehéz ezt megmagyarázni. Azt hiszem, ez valamiképpen ugyanaz, mint amit egy díjnyertes kutya gazdája érez. Szívesen nevez be kutyaversenyekre, és örül, ha a kutyája megnyeri a kék szalagot. Ettől a többi kutyatulajdonos féltékeny lesz és irigykedik. Stewart imád nekem ruhákat, ékszereket venni, cselédeket és megfelelő környezetet biztosítani, aztán meghívja a barátait, hogy csodáljanak. Nagyon szerencsés férjnek tartják, és Stewart ezt élvezi.
 - Ön pedig titokban rossz néven veszi tőle?
 Mrs. Bedford ismét egyenesen a szemébe nézett.
 - Félre ne értsen, Mr. Perry Mason. Én ezt imádom. És mint Stewart ügyvédje, ön találni fog valamilyen módot, hogy megvédje őt egy mindent tönkretévő botránytól. Találnia kell valamilyen módot arra, hogy a múltam ne kerüljön a nyilvánosság elé.
 - Mit gondol, mi vagyok én, varázsló?
 - A férjem úgy gondolja. És hajlandók vagyunk ezen a feltételezésen alapuló tiszteletdíjat fizetni, ha bebizonyítja, hogy ezek az ujjlenyomatok hamisak, és én tegnap este annak a motelnek a közelében sem jártam.
 Ezzel megfordult, és magabiztos léptekkel elindult. Felsőbbségesen és visszavonhatatlanul befejezte a beszélgetést, teljesen a helyzet ura maradt.

TIZEDIK FEJEZET

Perry Mason behajtott az irodája melletti parkolóba. Az őr, aki rendszerint egy kézmozdulattal üdvözölte, most vadul lengette a karját, amikor elhajtott mellette. Mason a fékre lépett. Az őr odafutott hozzá.

- Van itt egy üzenet önnek, Mr. Mason.

Mason elvette a papírlapot. Ez állt rajta: „A rendőrség keresi. Della.”, Mason egy pillanatig habozott, átgondolta a dolgot, aztán beállt a számára fenntartott helyre, majd besétált az irodaház halljába. Szinte a semmiből bukkant fel egy magas férfi.

- Ha nincs ellene kifogása, Mr. Mason, felmegyek magával.

- Nocsak, Tragg hadnagy a gyilkosságiaktól. Valamiben segíthetek, hadnagy?

- Attól függ.

- Mitől?

- Megbeszélhetjük az irodájában, ha nincs ellene kifogása.

A liftben nem szóltak egy szót sem. Mason ment elől, végig a folyosón, az irodája bejárata előtt is elhaladt, csak egy „Belépni tilos” feliratú ajtó előtt állt meg, azt kinyitotta. Della Street aggodalomtól izgatott hangon kezdte:

- Főnök, a rendőrség ke... Ó! - kiáltott fel, amikor Tragg hadnagyot meglátta.

Tragg komor udvariassággal kezdte.

- Kezét csókolom, Miss Street - de a folytatás már határozottan ingerülten hangzott: - És honnan tudja, hogy a rendőrség keresi Mr. Mason?

- Valahol hallottam. Gondolom, nem titok, igaz?- felelte Della tettetett féltékenységgel.

- Láthatóan nem - felelte Tragg kényelmesen helyet foglalva az ügyfelek számára fenntartott széken, várva, hogy Mason is leüljön az íróasztal mellé.

- Cigaretta? - kérdezte Mason, és nyújtotta a csomagot.

- Köszönöm - felelte Tragg, és kivett egyet.

Mason felpattintotta az öngyújtóját, és Tragg elétartotta.

- Ez aztán kiszolgálás - jegyezte meg a hadnagy.

- Mégpedig szíves - felelte Mason, és a saját cigarettáját is meggyújtotta.

Tragg hadnagy, aki majdnem olyan magas volt, mint az ügyvéd, a jellegzetesen modern rendőrtisztek közé tartozott; jól képzett ember, aki azért dolgozik, mert élvezi a munkáját. Munkatársa a merev, harcias Holcomb őrmester, aki egyáltalán nem titkolta Perry Mason iránti ellenszenvét, a régi iskola tipikus képviselője volt. Mason és Tragg kölcsönösen tisztelték és őszintén kedvelték egymást.

- Vendégmarasztaló Motel - kezdte Tragg hadnagy, és Masonre nézett.

Mason felvonta a szemöldökét.

- Mond ez magának valamit?

- Szép név - felelte Mason.

- Járt ott valaha?

Mason a fejét rázta.

- Valamelyik ügyfele járt ott?

- Ezt nem tudhatom. Meglehetősen sok az ügyfelem, tudja, és lehet köztük nem egy, aki rendszeresen jár motelekbe. Nagyon kényelmes, ha kocsin közlekedik az ember. Bármikor hozzáférhető a poggyász, és...

- Ne kerüljessük a forró kását. Tegnap éjjel gyilkosság történt a Vendégmarasztaló Motelben.

- Csakugyan? És kit gyilkoltak meg?

- Egy Binney Denham nevű egyént. Elég érdekes figura, mint kiderült.

- Ügyfelem az illető?

- Remélem, nem.

- De feltételezem, hogy valami kapcsolatnak lennie kell.

- Nem lennék meglepve.

- Mondana' róla valamit?

- Elmondok egy-két dolgot, amit tudunk. Tegnap délután egy üzletember külsejű, fekete hajú, őszülő halántékú, karcsú, jól öltözött, magabiztos férfi tűnt fel a Vendégmarasztaló Motelben egy nála jóval fiatalabb nővel. A férfi olyan ötvenes, a nő huszonöt körüli, szőke, kihívó külsejű.

- Ej, ej - jegyezte meg Mason.

Tragg vigyorgott.

- Igen, tudom. Szinte példátlan a motélévkönyvek történetében, mi? Hát ez a különös. A férfi ragaszkodott hozzá, hogy két szobát kapjanak, azt mondta, később mások is csatlakoznak majd hozzájuk. Mégis, miután megkapták a két egymásba nyíló szobát, a férfi láthatólag a tizenhatosba helyezte a nőt, ő pedig a tizenötösben táborozott le. A férfi bérelt kocsit vezetett. Ittak, valahova elmentek, visszatértek, és este a szőke elhajtott - egyedül. Éjjel tizenegy körül egy ismeretlen nő felhívta a rendőrséget. Azt mondta, egy gyilkosságot szeretne bejelenteni, a Vendégmarasztaló Motel tizenhatos szobájában történt, aztán letette a kagylót.

- Csak úgy?

- Csak úgy. Érdekes, nem?

- Mi benne az érdekes?

- Hát nem tudom. De ha jól megnézzük, sajtószerű eseménysor. Miért jelent be egy nő gyilkosságot?

- Mert tudomása volt valamiről, amiről úgy gondolta, hogy a rendőrségre tartozik - felelte Mason gyorsan.

- Akkor miért nem mondta meg a nevét és a címét?

- Mert nem akart belekeveredni az ügybe.

- Meglepő, mennyire hasonlóan gondolkozunk. Csakhogy én egy lépéssel tovább megyek - mondta Tragg.

- Éspedig?

- Ha egy nő egy ilyen ügybe nem akar belekeveredni, rendszerint nem vacakol a telefonálással. Ha viszont jóhiszeműen jár el, akkor megadja a nevét és a címét. De ha annak a nőnek egy ravasz ügyvéd tanácsot ad, és azt mondja neki: „A gyilkosságot bejelenteni kötelesség, de arra a törvény nem kényszeríti, hogy olyan hosszan tartsa a kagylót, hogy még a nevét és a címét is bemondhassa...” Szóval, Mason, tudja, hogy van ez. És ez engem elgondolkoztat.

- Ez, úgy látszik, a szokásává vált.

- Igyekszik az ember.

- Feltételezem, még tovább is van.

- Hogyne, még sok egyéb is van. Elvégeztük az ilyenkor szokásos rutinellenőrzést a Vendégmarasztaló Motelben. Sok félrevezető bejelentés érkezik hozzánk, tudja. Ez viszont igaznak bizonyult. Az az ember a padlón feküdt a szoba közepén, a hátában golyó ütötte lyuk. Az igazgatóforma üzletembernek, a csábos idomú szőkének és a bérelt kocsinak hült helye. A kocsiiban a szőke hajtott el. A férfi hátul távozott a drótkerítésen, ahol el is szakította a ruháját. Nyilván sietett.

Mason egytűrtzöden bólintott.

- Nem valami beszédes nyomok, mi?

- Ilyen apróság miatt ne izguljon. Van nyomunk bőven. A kocsni rendszámát megtudtuk, kinyomoztuk, bérelt kocsni volt. Találtunk néhány igen jó ujjlenyomatot is.

- Értem.

- Röviddel azután, hogy telefonáltunk az autókölcsönzőbe és zároltuk a kocsit, a tulajdonos visszahívott bennünket. Elmondta, hogy megjelent nála egy nő, kocsit akart bérelni, érdeklődött, milyen kocsik vannak, egy bizonyos típust keresett, végignézte a bérelhető kocsikat, aztán meggondolta magát. Egy papírdarab volt nála, rajta egy rendszám. Láthatóan egy bizonyos kocsit keresett.

- Mondta, hogy milyen kocsit keres?

- Nem, nem mondta.

Mason mosolygott.

- A tulajdonosnak élénk lehet a fantáziája.

- Talán. De a nő a viselkedésével felkeltette a gyanúját. Úgy gondolta, talán azt a kocsit próbálja a nő megszerezni, amelyik a gyilkossági ügyben szerepel. Mikor a nő elment, a tulajdonos követte. Az épület túloldalán beszállt egy kocsiba, amit egy férfi vezetett. A tulajdonos felírta a rendszámot.

- Nagyon bölcsen - jegyezte meg Mason.

- A kocsni a Drake Nyomozóiroda tulajdona.

- Drake-vel beszélt?

- Még nem. Talán majd később. A Drake Nyomozóiroda itt van, ezen az emeleten, és magának minden ügyét ők intézik. Maga és Paul Drake személyes jó barátok és üzlettársak.

- Értem - mondta Mason, miközben leverte a hamut a cigarettájáról.

- Így hát egy kis magánnyomozást is folytattam. Semmi hivatalos, csak egy kis ellenőrzés.

- Értem.

- Megfigyeltem, hogy amikor Paul Drake valami különösen fontos ügyön dolgozik, és egész éjjel fenn marad, akkor fasírtos zsemlet hozat a közeli büféből. Talán nem kellene ezt magának elmondanom, mert soha nem fizetődik ki, ha a bűvész leleplezi a trükkjeit. Az ilyesmi tönkreteszi a hatást. Szóval, reggel beugrottam ebbe a büfébe, ittam egy kávé, beszélgettem a tulajdonossal, mondtam neki, hogy hallom, mennyi fasírtos zsemlet küldtek fel tegnapelőtt éjjel, és kértem, hadd beszéljek az éjszakai felszolgálóval. Már hazament, de még nem feküdt le, a tulajdonos telefonon elérte. Azt hittem, a régi mese lesz, fasírtos zsemlek a Drake-irodának, de váratlan leletre bukkantam. Megtudtam, Mason, hogy maga és a titkárnője maradtak fenn egész éjszaka, és maguk kávéztak és ették a fasírtos zsemleket.

Mason elgondolkodva felelt:

- Ez van, ha az ember megpróbál valami szolgáltatást igénybe venni. Magamnak kellett volna lemennem.

- Vagy Miss Streetet küldeni - mondta Tragg Deliára mosolyogva.

- És így? - érdeklődött Mason. - Összeadt, kivont, osztott, szorozott, és valami kijött?

- Még nem adtam össze, és nem vontam ki semmit, egyszerűen csak felhívom a figyelmét bizonyos tényezőkre, amelyeket eddig még nem próbáltam összeadni. Mondok én magának valamit, Mason. Binney Denham zsaroló volt. Eddig még nem sikerült mindent rábizonyítanunk. A könyvelését titkosírással vezette, még nem fejtettük meg. A bérelt kocsiból vannak az ujjlenyomatok. Csikkek a hamutartóból, és még egykét dolog, amiről egyelőre nem beszélünk. Nos tehát, ha magának van egy bizonyos ügyfele, aki ki lehetett téve zsarolásnak, és ha Binney Denham esetleg szárazra szipolyozta ezt a valakit, aki végül is úgy határozott, hogy oly módon vet véget a dolognak, ami az egyetlen lehetséges megoldás, ha ilyenfajta zsarolóval kerül szembe az ember, a rendőrség olyan buzgón működne együtt vele, amilyen buzgón kutatja most a körülményeket, ha egy kis segítséget kapnánk cserébe. Azt viszont nem tudjuk, hogy kerül ez a formás szőke baba a képbe. Továbbá még egy csomó dolgot nem tudunk. Egy csomó dolgot viszont tudunk. És egy csomó dologra most jövünk rá. Namármost, egy okos ügyvéd, akinek az ügyfele ilyenfajta ügybe keveredik, talán jobban jár, ha a rendőrséggel egyezkedik, és esetleg a kerületi ügyésszel, mint ha megpróbál külön úton járni.

- A kerületi ügyész nevében beszél?

Tragg elnyomta a cigarettáját a hamutartóban.

- Most érzékeny pontra tapintott.

- A maguk kerületi ügyésze nem kedveli túlságosan az én módszereimet.

- Tudom - ismerte el Tragg.

- Úgy vélem, jelen helyzetben egy okos ügyvéd jobban teszi, ha mélyen hallgat.

- Hát, én mindenesetre beugrottam egy kis rutinellenőrzésre. Gondolom, nem akar semmit bejelenteni.

Mason a fejét rázta.

- Csak ne keveredjen bele semmibe - figyelmeztette Tragg. - Vannak a rendőrségen, akik nem kedvelik magát. Gondoltam, figyelmeztetem, csak úgy, barátságosan, ennyi az egész.

- Holcomb őrmester fog dolgozni az ügyön?

- Holcomb őrmester már dolgozik rajta.

- Értem.

Tragg felállt, megigazította a kabátját, a kalapja után nyúlt, és Della Streetre mosolyogva így szólt:

- Néha, Miss Street, túlságosan árulkodó a viselkedése.

- Igen?

Tragg bólintott.

- Folyton azt a titkos telefont nézi ott a sarokban, Mason íróasztalán. Kétség nem férhet hozzá, hogy Drake-et készül felhívni abban a percben, amikor kihúzom innen a lábamat. Mondtam, hogy ezek baráti információk. Közlöm, hogy kifelé menet nem szándékozom

Drake irodájánál megállni, és egyelőre még nem szándékozom vele beszélni. Egyszerűen csak szeretném, ha a főnökét nem tiltanák el hivatása gyakorlásától, mert akkor nem tudná önnek kiutalni a fizetését, és nekem személy szerint sokkal szórakoztatóbb okos emberekkel foglalkozni, mint tisztességtelen zugüggyvédekkel, akik hamis tanúkkal dolgoznak. Úgy gondoltam, meglátogatom magukat, csak úgy, barátilag, ennyi az egész, és esetleg egy kicsit könnyebben tartják távol maguktól a bajt, ha tudják, hogy nekem jelentenem kell, mit tudtam meg a büfében a Mason irodában hajnalban fogyasztott zsemlékről és kávékról. Nem tételezem fel, hogy azok a személyek, akik bejöttek és aláírták a liftnél az éjjeli nyilvántartót, annyira ostobák lettek volna, hogy a saját nevüket jegyzik be, de természetesen ellenőrizzük majd, és beszerezük a személyleírásukat. Nem lennék túlságosan meglepve, ha annak a férfinak és nőnek a személyleírása, aki tegnap éjjel itt járt, nem egyezne a Vendégmarasztaló Motel tizenötös és tizenhatos szobájának a lakóival. És persze a férfi aláírását a liftes éjszakai nyilvántartójában, ahová a késői látogatókkal íratja be a nevüket, majd megnézzük egy írásszakértővel is. Most már megyek tovább. Megbeszélésem van buzgó segítőtársammal, Holcomb őrmesterrel. Neki nem fogom megemlíteni, hogy itt jártam.

Tragg távozott.

- Ördög és pokol - dörmögte Mason. - Az ember azt hiszi, okos, és közben elkerüli a figyelmét, ami ordítóan nyilvánvaló.

- Tragg hadnagy? - kérdezte Della.

- Dehogy. Magamról beszélek. Fene kényelmes felhozatni a zsemléket, de ez fene kényelmes a rendőrségnek is. A jövőben ezt a csapdát kikerüljük.

- Hála Tragg hadnagynak.

- Hála egy nagyon értékes ellenfélnek, aki nemsokára alaposan meg fogja táncoltatni az ügyfelünket.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

Mason gondosan bezárta a belső irodába vezető ajtókat, odalépett Della Streethez, és halkán így szólt:

- Most tartson kávészünetet, Della.

- És aztán?

- Aztán, miközben kávézik, helyezkedjen úgy a telefontól, hogy egész biztosan senki se láthassa, milyen számot tárcsáz. Hívja fel Stewart Bedfordot, és mondja meg neki, hogy semmilyen körülmények között ne próbáljon velem kapcsolatot keresni. Én majd az utcáról időről időre felhívom. A rendőrség rájött - ezt is mondja meg neki -, hogy engem érdekel az ügy, és valószínűleg figyelik az irodámat.

Della Street bólintott.

- Egyszóval nagyon óvatosnak kell lennünk. Tragg hadnagy tudja, hogy PauJ Drake dolgozik az ügyön. Tragg az intelligencia, a tehetség és a kitartás félelmetes keveréke. A kölcsönzöbéli autót megszerezték, és előhívták a benne található ujjlenyomatokat. Ezek alapján semmiképpen nem tudják Stewart Bedfordot elcsípni, hiszen nem tudják, kinek az ujjlenyomatai, de ha egyéb szálak is odavezetnek, akkor felveszik az ujjlenyomatait, és bebizonyítják, hogy ült az autóban.

- És Mrs. Bedford? Nem kellene Mr. Bedfordnak elmondani a vele kapcsolatos dolgokat?

- Miért?

- Hiszen maga Mr. Bedfordot képviseli.

- Jogilag az ő érdekeit kell figyelembe vennem.

- A felesége is érintve van. Nem kellene ezt a tudomására hozni?

- Hogy van érintve a felesége?

- Lenn járt a motelben. Az ő esetében a világ minden indítóoka fennáll. Főnök, maga éppolyan jól tudja, mint én, hogy azért ment oda, mert sejtette, hogy Binney Denham a férjét kezdi szipolyozni, és ezt nem akarta engedni. És csak egyetlen módon tudta megakadályozni.

- Úgy, hogy megölte, erre gondol?

- Miért ne?

Mason összeszorította a száját.

- Szóval, miért ne? - erőltette Della.

- Az ilyen ügyekben, amíg minden részletet ki nem derítünk, nem tudhatjuk, mivel állunk szemben, utána viszont gyakran túl késő, már, nem tudjuk megvédeni az ügyfelünket. Ebben az ügyben én most az ügyfeletemet védelmezem.

- Csak egy ügyfelet?

- Csak egy, ügyfelet, Stewart G. Bedfordot.

- És akkor nem kötelessége elmondani neki... hm... beszámolni neki a feleségéről?

Mason a fejét rázta.

- Ügyvéd vagyok. Bizonyos elhatározásokért vállalnom kell a felelősséget. Bedford szerelmes a feleségébe. Nagyon valószínű, hogy szerelmesebb, mint a felesége. Az asszony számára a házasság inkább amolyan üzletféle. A férj számára új élet, a tökéletes, romantikus szerelem.

- És?

- Ha elmondom neki, hogy a felesége ott járt a motelben, hogy esetleg ő a gyanúsított, Bedford hőst fog játszani. Magára akarja vállalni a felelősséget, ha azt gondolja, hogy a felesége tényleg bűnös. Olyan egy kicsit a helyzetem, mint az orvosé, akinek gyógyítania kell a betegét. Nem mond el neki mindent, amit tud. Előírja a

gyógymódot, és minden tőle telhetőt elkövet, hogy a beteg a megfelelő gyógymódban részesüljön.

Della Street egy pillanatig gondolkodott a hallottakon, aztán azt mondta:

- Képes lesz a rendőrség még ma kinyomozni Bedfordot?

- Lehetséges. Csupán idő kérdése. Ne felejtse el, hogy Bedford két vagy három oldalról is védtelen. Először is, egy csomó utazási csekket aláírva átadott a zsarolónak. A zsarolók a csekket beváltották. Valahol biztosan hagytak nyomot, és Tragg meg fogja találni. Azt se felejtse el, hogy Bedford átadott egy kis levelet a pincérnek a vendéglőben, abban kérte, hogy hívja fel Elsa Griffint, és mondja meg neki a motel nevét. A saját nevét nem írta rá az üzenetre, de amikor majd az újságok foglalkozni kezdenek a Vendégmarasztaló Motelben történt gyilkossággal, a pincérnek valószínűleg eszébe fog jutni, mi volt annak a motelnek a neve, amit meg kellett adnia Elsa Griffinnek telefonon.

- Gondolja, hogy a pincér megőrizte a papírt?

- Nincs kizárva. Húsz dollár volt benne, azt minden biztonnal megjegyezte. Nagyon könnyen lehet, hogy a papírt is eltette.

Egyetlenegy tehetünk: megpróbáljuk lassítani a dolgok menetét, amíg Paul Drake bővebben tájékozódik Denhamról, és megpróbálja megtalálni a szökét.

- Rendben. Akkor megyek kávézni, és felhívom Mr. Bedfordot.

- Hogy érzi magát?

- Amíg kávézhatok, addig nyitva tudom tartani a szemem.

- Jobb lesz, ha ma délután korán hazamegy, és megpróbál aludni.

- És magával mi lesz?

- Velem ne törődjön. Lehet, hogy ma délután egy kicsit én is el tudok szabadulni. Jelen pillanatban úgy állnak a dolgok, hogy várnunk kell a fejleményekre. Remélem, Drake kiderít valamit, mielőtt Tragg eljut az ügyfelünkhöz. Menjen kávézni, Della, aztán menjen haza, és feküdjön le. Ha valami történik, telefonálok.

- Egy kicsit még maradnék. Jobb lenne, ha maga pihenne, és engem hagyna itt, és én telefonálnék.

Mason az órájára nézett.

- Délig maradjon. Ha Drake délig nem hoz semmit; akkor mind a ketten elmegyünk. Üzenetet hagyok a Drake-irodában, hol találhatnak meg.

- Rendben. Megyek és felhívom Bedfordot.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

Mason beugrott a Drake-irodába.

- Nem is nézel ki rosszul - mondta a nyomozónak.

- Miért néznék ki rosszul?

- Egész éjjel fenn voltál.

- Hozzá vagyok szokva. De te pokolian festesz.

- Én nem vagyok hozzászokva. Mit találtál?

- Nem sokat. A rendőrség dolgozik az ügyön, és ez mindent megnehezít.

- Ennek az embernek, ennek a Denhamnek volt az a szöke nője.

- És?

- Ő kellene nekem.

- Kinek nem? A rendőrségnek is kellene. Az újságíróknak is.

- Megvan a személyleírása?

- A rendőrségi személyleírás szerint huszonöt-huszonhét év körüli, százhatvan magas, egy kicsit telt, de karcsú, kerek csípőjű, nagy mellű.

- Mit tudnak a bérelt kocsiról?

- Senki sem tudja. Ezt a rendőrség teljes titokban tartja. Bizonyos ujjlenyomataik már vannak.

- És a motelszobákból?

- Onnan is vannak ujjlenyomataik.

- Ide hallgass, Paul. A rendőrség tudja, hogy az ügyön dolgozol.

- Csoda lenne, ha nem tudnák. Ilyen ügyben nem lehet információkhoz jutni úgy, hogy az ember nyomot ne hagyna, amit aztán a rendőrség megtalál. Ez egyúttal azt is jelenti, hogy a veled való kapcsolatról is tudnak.

Mason bólintott.

- És az ügyfeleldről tudnak? - kérdezte Drake, és közben figyelmesen nézte Masont.

- Még nem.

- Légy óvatos. Meg fogják találni.

- Ez csak idő kérdése - ismerte el Mason.

- De én előbb meg akarom találni a szökét.

- Akkor olyan információkat kell adnod nekem, amivel ők nem rendelkeznek. Máskülönb, ha egyenlők a feltételek, a leghalványabb remény sincs, Perry. A rendőrségnek megvan a maga szervezete. A hatalma. Az összes korábbi eset dokumentációja. Nekem nincs semmim.

- Egyetlen ötletet adhatok.

- Éspedig?

- Ebben a műfajban a nevek semmit se jelentenek, de a monogramok igen. Az ügyfelem szerint a lányt Geraldine Corningnak hívták. Vadonatúj neszeszere és bőröndje volt aranyozott monogrammal: G. C.

- Nem hiszed, hogy a valódi nevét adta meg az ügyfelednek?

- Kétlem. De az a gyanúm, hogy a monogram igazi lehet. A vezetéknev nem jelent sokat, viszont nincs sok G-vel kezdődő keresztnév. Esetleg Glória vagy Grace lehet a kiindulópont.

- Szőke Glóriából vagy Grace-ből tizenkettő egy tucat.

- Tudom, de ez olyan lány volt, aki bizonyos fajta emberek közt forog.

- És tudod, mi történik, ha olyan lányokról kérdezősködsz, akik bizonyos fajta emberek közt forognak? - kérdezte Drake.

- A hallgatás falába ütközöl, ami masszív félelmen alapul. Egy darabig minden megy, mint a karikacsapás, de ha csak úgy melleleg bedobod : „Nem ismer egy Grace vagy Glória vagy micsoda nevű lányt, aki Binney Denhammel, a zsarolóval állt kapcsolatban?... sejtet, mi történik. Nyomban elhallgatnak.

Mason elgondolkodott.

- Én értem, Paul, de ez nagyon fontos. Ezt a lányt meg kell találnunk. Kell, hogy legyen valami folyószámlája valahol, amit egy öreg mókus fizetett, vagy...

- Tudod, mi lenne, ha megpróbálnánk minden szökérről információt gyűjteni, akinek a folyószámláját valami öreg mókus fizeti? Akkor...

- Nem, nem. Várj egy percig. Én csak megpróbálok szűkíteni a kört. Kell, hogy legyenek kozmetikusszámlái. Feltétlenül voltak kapcsolatai, ha nem Binney Denhammel, akkor esetleg Elstonnal, aki Binneyvel közösen bérelte a széfét. Róla kiderítettél valamit?

- A világon semmit. Odament a közös széfhez, aztán elpárolgott. Eltűnt a süllyesztőben, magára húzta a fedelet.

- A rendőrség keresi?

- Nagyon is.

- Zsarolók és szerencsejátékosok. A szerencsejátékosok lóversenyekre járnak. Próbáld azokat végigszaglászni. Próbáld valamit megtudni a szökérről. Viszonylag új bőröndje van. Nincs kizárva, hogy erre az alkalomra szerezték be. Én most hazamegyek, és alszom egyet. Szeretném, ha még néhány órát rászárnál az ügyre, aztán átadhatod az embereidnek, és te is elmehetsz aludni.

- Ugyan! Én még legalább egy napot és egy éjszakát kibírok.

Mason nehézkesen felemelkedett.

- Én nem. Ha valami van, rögtön hívj! Meg akarom találni a szökét, és előbb akarom kihallgatni, mint a rendőrség. Az az érzésem, ma délután már elég rázós lesz az ügy. Azt akarom, hogy tiszta legyen a fejem, amikor kezdődik a tánc. - Rendben van. Majd hívlak. De ne legyél túl optimista a szökével kapcsolatban. Nehéz lesz megtalálni, és zsaroló körökben le fogják adni a drótot, hogy pofa be.

TIZENHARMADIK FEJEZET

Mason forró zuhanyt vett, bemászott az ágyába, és abban a pillanatban megnyugtató öntudatlanságba zuhant, de néhány másodperc múlva - neki legalábbis mindössze másodperceknek tűnt - türelmetlen telefoncsengés zavarta fel. Sikerült felvennie és a füléhez emelnie a kagylót. Mély, rekedtes hangon mondta:

- Halló.

Paul Drake harsány, céltudatos hangja szólt bele a kagylóba:

- Áll a bál, Perry! Munkára fel!

- Mi van?

- A rendőrség utánajárt Denham csekkjeinek. Úgy látszik, egy egész sereg csekket váltott be. Mindegyiket Stewart G. Bedford írta alá. Bedford jelentőségére való tekintettel a rendőrség nem akart addig határozott lépéseket tenni, amíg alaposan utána nem jártak a dolognak. Megszerezték Bedford fényképét, és kivitték Morrison Bremshez, a Vendégmarasztaló tulajához. Brems nem egészen biztos benne, de a fénykép alapján azt gondolja, Bedford volt az, aki a szőke nővel ott járt. A rendőrség...

- Letartóztatták? - vágott közbe Mason.

- Nem.

- Bevitték kihallgatni?

- Még nem. A hivatalába fognak...

- Máris megyek.

Mason magára kapta a ruháját, egyszer végighúzta a haján a fésűt, rohant ki a lakásból, le a liften, beugrott a kocsijába, és Bedford irodájába hajtott. Elkésett. Holcomb őrmester meg egy egyenruhás és egy civil ruhás nyomozó már ott volt, mire Mason megérkezett. A háttérben egy meglehetősen pocakos, arany fogú, mosolygós ember álldogált.

- Jó napot - mondta Mason.

- Mi baj van?

Holcomb őrmester rávigyorgott:

- Elkésett, Mason.

- Miről van szó, Bedford? - kérdezte Mason.

- Ezek az urak azt hiszik, hogy én valami motelben voltam egy szőke nővel. Zsarolásról és gyilkosságról kérdezősködnék, és...

- És arra kértük szépen, hogy ujjlenyomatot vehessünk - szólt közbe Holcomb - és ön visszautasította, és semmiről nem óhajt

nyilatkozni. Na Mason, mit tanácsol az ügyfelének, adjon ujjlenyomatot, vagy ne?

- Fenét se ad maguknak. Ha az ujjlenyomatait akarják, tartóztassák le, és vegyék nyilvántartásba.

- Azt is megtehetjük, tudja, ugye?

- Akkor kiteszi magát annak, hogy jogtalan letartóztatás miatt beperelem. Nem is tudnék mást elképzelni, akit szívesebben beperelnék, mint magát.

Holcomb őrmester a pocakos emberhez fordult:

- Ez az az ember?

- Jobban meg tudnám mondani, ha kalapban látnám.

Holcomb őrmester odasétált a szekrényhez, fogta a kalapot, és Bedford fejébe nyomta.

- Most nézze meg!

A férfi alaposan megnézte.

- Olyasmi.

Holcomb őrmester odaszólt a civil ruhásnak:

- Nézzen körül!

A férfi előhúzott a zsebéből egy bőrtasakot, különböző színű porokat, egy teveszőr keféjét, és elkezdett söprögetni egy hamutartót, amit az asztalról emelt fel.

- Ezt nem tehetik! - szólt rá Mason.

- Csak próbálja megakadályozni! Csak próbálja meg! Nem ismerek senkit, akit szívesebben megtáncoltatnék, mint magát.

Bizonyítékokat gyűjtünk. Próbálja megakadályozni!

Holcomb Bedfordhoz fordult.

- Maga felvett húszezer dollárt utazási csekkben. Mire kellett az?

- Ne válaszoljon! - mondta Mason.

- Amíg nem bánnak magával azzal a tisztelettel, amit az ön pozíciójában lévő ember elvárhat, még a nevét se mondja meg nekik!

- Az összes csekket beváltották, nem telt bele tizenkét óra. Mi van emögött? Bedford összeszorított szájjal ült.

- Talán egy zsarolóbandának fizetett, akik elég ravaszak voltak, és nem akarták, hogy megjelölt bankjegyekkel fizesse ki őket, azért dolgozták ki ezt a módszert, hogy ők maguk vehessék fel a pénzt.

- És így tökéletes nyomokat hagyjanak maguk után?

- Kérdezte Mason gúnyosan.

- Ne hülyéskedjen! Ahogy azokat a csekket beváltották, száz év alatt se tudtuk volna Binney Denhammel összefüggésbe hozni a dolgot. Nem is hallottunk volna az egésztől, ha nem történik gyilkosság.

A civil ruhás rendőr nagyítóval tanulmányozta az előhívott ujjlenyomatokat. Hirtelen felkapta a fejét, Holcomb őrmesterre nézett és bólintott.

- Mit talált? - kérdezte Holcomb.

- Tökéletes kis ujjlenyomat. Azonos azzal, amit...

- Ne mondja ki! - szakította félbe Holcomb őrmester. - Ez nekem elég. Fogja a holmiját, Bedford. Őrizetbe veszem.

- Milyen vád alapján? - kérdezte Mason.

- Gyilkosság gyanújával.

- Maga folytathat olyan nyomozást, amelyet akar, vagy letartóztathatja és megvádolhatja gyilkossággal, de gyanú alapján nem tarthatja fogva.

- Talán nem tartom benn, de beviszem, annyi szent. Fogad velem?

- Vagy emeljen vádat, vagy bebizonyítom, hogy jogtalanul tartják fogva, és kihozom.

Holcomb diadalmasan vigyorgott.

- Csak rajta, ügyvéd úr, bizonyítsa be, hogy jogtalanul tartjuk benn. Mire ez sikerül, már rég benn lesz, és meglesznek az ujjlenyomatai is. Ha azt képzeli, hogy a birtokában lévő bizonyítékok alapján beperelhet jogtalan letartóztatásért, maga zöldfülűbb, mint hittem.

- Gyerünk, Bedford! Fizeti a taxit, vagy hívassam a meseautót?

Bedford Masonre nézett.

- Fizesse a taxit - tanácsolta Mason - és ne mondjon semmit, kizárólag az ügyvédje jelenlétében beszéljen.

- Így is jó - jegyezte meg Holcomb őrmester.

- Nekem elég egy óra, és az ügyet abszolút támadhatatlanul dokumentálom, és ha ezalatt kieszközli a szabadon bocsátását, akkor maga varázsló.

Stewart G. Bedford felállt és kihúzta magát.

- Szeretnék vallomást tenni.

- Hallgasson! - intette Mason.

- Ne tegyen még semmiféle vallomást.

Bedford határozott, hűvös tekintetet vetett Masonre:

- Mason, én önt azzal bíztam meg, hogy a törvény adta jogaimról tájékoztasson. Ami az erkölcsi jogaimat illeti, abban nincs szükségem senkinek a tanácsaira.

- Mondom, hogy hallgasson! - figyelmeztette Mason ingerülten.

Holcomb őrmester reménykedve fordult Bedfordhoz:

- Ez itt az ön irodája. Ha azt akarja, hogy Mason menjen ki innen, csak egy szavába kerül, és máris visszük.

- Nem azt akarom, hogy menjen ki - intette le Bedford. - Csupán azt akarom kijelenteni, uraim, hogy én tegnap igenis jártam a

Vendégmarasztaló Motelben.

- Na, így már jobb! -jegyezte meg Holcomb őrmester, és maga alá húzott egy széket.

- Folytassa!

- Bedford - figyelmeztette Mason. - Talán azt képzeli, hogy helyesen cselekszik, de...

Holcomb őrmester közbeszólt:

- Dobjátok ki, fiúk, ha megpróbál közbeszólni. Folytassa, Bedford, nyomja ez az ügy a maga lelkét, megkönnyebbül, ha megszabadul tőle.

- Ez a Binney Denham nevű alak zsarolt engem- folytatta Bedford. - Van valami a múltamban, amiről azt reméltem, soha nem fog előbukkanni, de Denham valahogy rájött.

- Hol történt?

Mason közbe akart szólni, de fékezte magát.

- Cserbenhagyásos gázolás - mondta Bedford egyszerűen. - Hat évvel ezelőtt történt. Ittam egy keveset. Sötét, esős éjszaka volt. Valójában nem én voltam a hibás, és tökéletesen józan is voltam. Egy idős, sötét ruhás asszony ment át az úttesten. Addig nem is láttam, amíg neki nem mentem. Teljes erővel ütöttem el. Abban a pillanatban tudtam, hogy nem lehet segíteni rajta. Hatalmas erővel zuhant a járdára.

- Hol történt?

- Kinn a Figueroa Streeten, hat évvel ezelőtt. Sara Biggsnek hívták. Mindent megtudhat róla a baleseti nyilvántartóból. Ahogy mondtam, előzőleg ittam egy keveset. Én nagyon pontosan tudom, mire vagyok képes, és mire nem, ha iszom. Soha nem vezetek, ha any-nyira az alkohol hatása alatt vagyok, hogy az a legcsekélyebb mértékben befolyásolja a vezetésemet. A baleset semmilyen szempontból nem volt annak az egyiket koktélnak a következménye, amit megittam, de tudtam, hogy a leheletemből ki lehet mutatni az alkoholt. Az asszonnyal úgyszem lehetett már semmit csinálni. Az utca abban a pillanatban teljesen üres volt. Gázt adtam és mentem tovább. Az újságokban természetesen utánanéztam, a baleseti krónikában. Az asszony a gázolás pillanatában meghalt. Mondom, uraim, ő volt a hibás. Esős, sötét éjszaka két gyalogátkelőhely között ment át. Isten tudja, mit akarhatott. Ennyi az egész. Mint később megtudtam, idős asszony volt. Csupa fekete holmit viselt. A gázolásakor ezt mind nem tudtam, csak azt, hogy ittam, aztán elütöttem valakit, és az illető hibája volt. De volt bennem annyi alkohol, hogy azt is tudtam, ha megállítanak, én leszek a bűnbak.

- Jól van - mondta Holcomb őrmester. - Szóval elmenekült. Cserbenhagyásos gázolás történt, és ez a Denham megtudta, így volt?

- Így.

- És mit csinált?

- Egy ideig várt, mielőtt lecsapott rám. Aztán előállt egy akkora követeléssel, hogy én...

- Mikor? - szakította félbe Holcomb.

- Három nappal ezelőtt.

- Addig nem ismertem?

- Az volt az első alkalom, hogy találkoztam azzal a kis senkiházzal. Olyan alázatos hangot ütött meg. Azt mondta, utálja ezt a dolgot, de pénzre van szüksége és... egyszerűen húszezer dollárt kért utazási csekkekben, és azt állította, hogy ez minden. Aztán azt mondta, ki kell vonnia engem a forgalomból, amíg a csekkeket beváltják. Ez tegnap volt. Hozott magával egy szőke nőt, aki Geraldine Corning néven mutatkozott be. A nő kocsija az épület előtt parkolt. Nem tudom, hogy jutottak ahhoz a parkolóhelyhez, de a kocsit éppen a bejárat előtt állt. Miss Corning addig vitt körbe-körbe, amíg biztosak nem voltunk benne, hogy senki nem követ, aztán azt mondta, válasszak egy jóképű motelt, és oda hajtsak be.

- Maga választotta a motelt, vagy a nő? - kérdezte Holcomb őrmester.

- Én.

- Értem. Mi történt aztán?

- Megláttuk a Vendégmarasztaló Motel tábláját. Azt javasoltam, menjünk oda. Nem volt ellene kifogása. Mivel a zsarolónak már ügyis fizettem, nem akartam, hogy most meg egy nővel kapcsolatban rántsanak bele valamibe. Azt mondtam a tulajdonosnak, Mr. Bremsnek, ennek az úrnak, aki itt áll, és az előbb azonosított, hogy várunk még valakit, ezért két szobára van szükségünk. Ő azt mondta, jobban járok, ha megvárom, amíg a többiek megérkeznek, és kifizetik a másik szobát, de én közöltem vele, hogy kifizetem az egészet, és kiveszem mind a két szobát.

- Mi történt ezután?

- Miss Corningot az egyik szobába helyeztem, én a másikban maradtam. Az összekötő ajtót nyitva hagytuk. Próbáltam szigorúan magamban maradni, de túlságosan unatkoztam. Kártyáztunk. Ittunk egy keveset. Elmentünk autózni. Egy vendéglőnél megálltunk, megebédeltünk, aztán visszamentünk, és még egy pohárral ittunk. Az italba valamit belekevertek. Elaludtam. Hogy azután mi történt, nem tudom.

- Rendben van. Nagyon jól halad, Bedford. Miért nem mesél nekünk a pisztolyról?

- Fogok arról is. Engem még soha életemben nem zsaroltak. Felbőszített egy ilyen módon kicsikart egyezség. Volt a dolgozószobámban egy... egy pisztoly. Fogtam és az aktatáskámba tettem.

- Folytassa!

- Mondtam, az utolsó pohár italba altatót tettek.

- Az hány órákor volt?

- Valamikor délután.

- Háromkor? Négykor?

- Talán négykor. A pontos időt nem tudom magának megmondani, még világos volt.

- Honnan tudja, hogy altatót kevertek az italába?

- Tudom. Én nappal soha nem tudok aludni, mégis mikor azt megittam, a szemem elködösült. Kettőt láttam. Megpróbáltam felállni, de

nem ment. Visszaestem az ágyra és elaludtam.

- A szöke baba kevert altatót az italba?

- Én inkább azt hiszem, távollétünkben valaki bement, és altatót kevert az üvegbe. Miss Corningra előbb hatott, mint rám. Egy széken ülve elaludt. Akkor én még ébren voltam. Tulajdonképpen, ha jól emlékszem, egy beszélgetés kellős közepén aludt el.

- Néha ezt csak megjátsszák - magyarázta Holcomb. - Nehogy az áldozat gyanút fogjon. Először altatót kever az italba, aztán megjátssza, hogy ő álmoso-dik el elsőnek. Régi fogás.

- Lehet - hagyta rá Bedford. - Én csak elmondom, amit tudok.

- Rendben. Miért nyúlt a fegyverhez? Gondolom, a pasas megjelent és...

- Nem nyúltam a fegyverhez - utasította vissza Bedford határozottan. - Az aktatáskámban volt. Mire felébredtem, nem sokkal éjfél után, a pisztoly eltűnt.

- És akkor mit csinált? - kérdezte Holcomb hitetlenkedve.

- Pánikba estem, amikor Binney Denham holttestét megtaláltam a másik szobában. Fogtam az aktatáskámat és a kalapomat, és kimentem hátra. A drótkerítésen átbújtam...

- Elszakította a ruháját?

- Igen, a nadrágomat a térdén.

- Aztán mit csinált?

- A földéken át kimentem az útra.

- És aztán?

- Aztán egy kocsi felvett. Azt hiszem, uraim, ezzel mindent elmondtam.

- A maga pisztolyával ölték meg? - kérdezte Holcomb őrmester.

- Honnan tudjam? Én elmondtam, mi történt. Nem vagyok hozzászokva, hogy a szavaimat kétségbe vonják. Nem óhajtom mindenféle akadékoskodó kérdezősködésnek alávetni magam. A szintiszta igazat mondtam el.

- Mit csinált a pisztollyal? - kérdezte Holcomb őrmester.

- Na rajta, Bedford, annyi mindent elmondott nekünk, most már könnyítsen teljesen a lelkén. Végére is, a pasas zsaroló volt.

Megzsarolta magát. Sok minden szól maga mellett. Maga tudta, hogy ha elkezd fizetni, akkor folyton fizetni kell neki. Az egyetlen kiutat választotta, úgyhogy akár azt is elmondhatja nekünk, mit csinált a pisztollyal.

- Az igazat mondtam.

- Mesebeszéd - jegyezte meg Holcomb őrmester. - Nehogy azt higgye, hogy egy ilyen dajkamesét mi beveszünk. Először is, miért vitte magával a pisztolyt, ha nem akarta használni?

- Mondom, hogy nem tudom. Azt hiszem, arra gondoltam, talán megijesztem, ha azt mondom neki, hogy egyszer fizettem, még egyszer nem fogok. Valami olyasmi motoszkált a fejemben, hogy ha meglepgetem előtte a pisztolyt, és megfenyegetem, hogy megölöm, ha még egyszer megpróbál zsarolni, talán megszabadulok tőle, már ami a jövőt illeti. Őszintén szólva, nem is tudom. Nem csináltam én semmiféle határozott tervet. Ötletszerűen cselekedtem, valahogy úgy éreztem...

- Igen, értem - szólott közbe Holcomb őrmester. - Értem én az egészet. Most már mondja el a teljes igazságot. Mit csinált a pisztollyal a lövés után? Ezt az egyet mondja meg, és akkor mindent elmondott.

Bedford a fejét rázta.

- Mindent elmondtam, amit tudok. Valaki kivette a pisztolyt a táskámból, amíg én aludtam.

Holcomb őrmester a civil ruhásra pillantott, aztán azt mondta Bedfordnak:

- Jól van. Elmegyünk, és beszélünk az államügyésszel. Maga fizeti a taxit.

Holcomb őrmester Masonhoz fordult.

- Maga és a maga jogtalan letartóztatási vádja. Ez az ügy a visszájára fordult. Most mit szól az ügyfeléhez, okos fiú?

- Ne legyen számár! Ha Bedford le akarta volna lőni Denhamet, miért nem lőtte le, mielőtt kifizette a húszezret? Akkor azt megspórolhatta volna - jegyezte meg Mason.

Holcomb őrmester egy pillanatig a homlokát ráncolta.

- Mert a fizetés előtt nem volt rá alkalmam. Különben is van esze. Neki megér húszezret, hogy magának ilyen lehetőséget adjon, hogy legyen mivel szédíteni az esküdteket. Erre a kérdésre magának kell felelnie, Mason, és az államügyész lehetőséget ad majd magának, hogy az esküdteknek megpróbálja megmagyarázni. Én is ott leszek, és meghallgatom. Jöjjön, Bedford. Most olyan helyre megyünk, ahonnan még Perry Mason se tudja kihozni. A vallomásában minden benne van, ami nekünk kell.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

Mason hullafáradtan lépett be a Drake Nyomozóirodába.

- Drake hazament? - érdeklődött a telefontól ülő lánytól.

A lány a fejét rázta, és a hosszú, keskeny folyosóra nyíló ajtóra mulatott.

- Még mindig benn van. Azt hiszem, pihen. A hetesben, ott van a dívány.

- Benézek. Ha alszik, nem fogom felverni. Mi van? Van valami újság?

- Egy csomó embere kinn van a terepen, egy-két jelentés már befutott, de semmi lényeges. Azt a fiatal szöke nőt keresik, akit maga olyan nagyon meg akar találni. Drake meghagyta, hogy szóljunk neki, ha valami befut a lányról.

- Köszönöm. Lábujjhegyen beosonok. Ha alszik, nem zavarom. Mason végigment a szűk, apró ketreceszerű irodákkal telezsúfolt folyosón, és halkán kinyitotta a hetes ajtaját. A hetes aprócska szoba volt, összesen egy asztal, két egyenes támlájú szék és egy dívány

alkotta a berendezését. Paul Drake hanyatt feküdt a díványon, s csendesen hortyogott. Mason egy darabig az ajtóban ácsorgott, nézte az alvó Drake-et, aztán csendesen kilépett a folyosóra, és behúzta maga mögött az ajtót. Abban a pillanatban, amikor a kilincs kattant, a szobában az asztalon harsányan megszólalt a telefon. Mason pillanatnyi habozás után csendesen kinyitotta az ajtót. Paul Drake felült a díványon. Álmos szemmel nyúlt a kagyló után, felemelte és beleszólt:

- Halló... igen... Mi az?

Álmosan felnézett, meglátta Masont, és lassan megbiccentette a fejét. Mason észrevette a hirtelen változást Drake arckifejezésén.

Olyan hirtelen élenkült fel, mintha valaki egy vödör hideg vízzel öntötte volna nyakán.

- Várj egy percig! Mi a cím? És a név?... Igen. Igen.

Drake sebesen írt egy jegyzetömbre, aztán így folytatta:

- Tartsátok a frontot! Figyeljétek a házat! Ha elmegy, kövessétek. Rögtön ott leszek. Tizenöt-husz perc... Jó, viszlát.

Drake lecsapta a telefont.

- Megtaláltuk, Perry.

- Kit?

- A Geraldine Corning babát.

- Biztos?

- Grace Compton a neve. Itt a címe. Jó volt a sejtésed a bőrönd monogramjával kapcsolatban.

- Hogy találtátok meg?

- Elmondom útközben. Gyere, menjünk.

Drake lesimította a haját, felkapta a kalapját, aztán elindult a keskeny folyosón. Mason követte.

- Kinek a kocsiján megyünk? - kérdezte Mason a liftben.

- Mindegy.

- Menjünk az enyémen - javasolta Mason.

- Amíg én vezetek, te mesélj.

Mason és a nyomozó átvágtak a parkolóhelyen, és beugrottak Mason kocsijába. Útközben Drake beszélt.

- Az autókölcsönző környéke volt a kiindulópont. Elkezdünk átlapozni a szaknévsort, a környéken található bőrdíszműveseket kerestük. Őt emberem végigjárta az összes elképzelhető boltot. Az egyik megfogta az isten lábát. Egy fickó emlékezett egy szökére, aki megfelel a személyleírásnak, és G. C. monogramot tetetett bele egy bőröndbe. Grace Compton aláírású csekket fizetett, és a fickó emlékezett a bankra. A többi már gyerekjáték volt. Egy bérházban lakik, és úgy látszik, jelen pillanatban otthon tartózkodik.

- Ez kell nekünk - mondta Mason. - Szép munka volt, Paul.

- Persze, lehet hamis nyom is. Végére is csak a személyleírás alapján dolgoztunk. Sok szöke baba lehet, aki bőröndöt vásárol.

- Tudom, de az az érzésem, ő lesz az.

- A következő sarkon fordulj balra, Perry.

Mason lendületesen fordult be a sarkon, aztán Drake irányításának megfelelően a harmadik háztömbnél jobbra.

- Itt valahol keressünk parkolóhelyet - mondta Drake.

Mason leparkolt egy üres helyen.

Kiszálltak és elindultak az agyondíszített bérház felé. A kapu közelében az egyik parkoló autóban egy férfi cigarettára gyújtott.

- Az az emberem - magyarázta Drake. - Akarsz vele beszélni?

- Kell beszélünk vele?

- Nem. A gyufa és a rágyújtás azt jelenti, hogy a nő még a házban van. Ez számunkra a jel.

Mason odament a lakónévjegyzékhez, végignézte a neveket, és megtalálta. Grace Compton: 231-és lakás.

- Ezzel mi lesz? - érdeklődött Mason a zárt kapura mutatva.

- Felcsengetünk hozzá, vagy... ?

- Nem gond - nyugtatta meg Drake a zárra pillantva. Előhúzott egy kulcsot és bedugta a zárba. A zár felpattant.

- Menjünk gyalog!

Felmentek a második emeletre, végigsétáltak a folyosón, majd a 231-és ajtó előtt megálltak.

- Mostantól ez már a te játszmad. A sejtésed persze lehet jó is meg téves is. Nincs másunk, csak egy személyleírás.

- Megkockáztatjuk.

Mason megnyomta a csengőt. Egy hosszú, két rövid, és még egy hosszú. Gyors léptek kopogását hallották, aztán az ajtó kivágódott.

Egy szöke nő nyitott ajtót, kihívó negligésben.

- Jaj istenem, te...

- A két férfit meglátva hirtelen elhallgatott.

- Miss Compton? - kérdezte Mason.

A nő szeme gyanakvóvá vált.

- Mi ez?

- Szeretnék önnel beszélni.

- Kik maguk?

- Ez Paul Drake, nyomozó.

- Ne szórakozzon itt velem, én...

- Én pedig Perry Mason vagyok, ügyvéd.

- És akkor mi van?

- Miss Compton, tud valamit a Vendégmarasztaló Motelről?

- Igen - felelte elfúló hangon - jártam ott. Az egyik nagymenő filmsztárral, de nem akarta az ügyet nyilvánosságra hozni. Egyszerűen levett a lábamról. Én pedig most perlem a meg nem született gyerekek tartásdíjáért. Honnan tudják?

- Stewart G. Bedforddal járt ott tegnap?

A nő szeme összeszűkül.

- Na jó, ha ez célzás valamire, akkor bökjék ki, mire, ha meg semmi, akkor tûnjenek el.

- Semmi célzás. Szeretnénk a rendőrség előtt hozzájutni bizonyos információkhoz.

- Ezért hozta magával a nyomozót?

- Magánnyomozó.

- Ja, értem. És csak arra kíváncsiak, mit csináltam tegnap? Milyen aranyos! Jöjjenek be és foglaljanak helyet. Gondolom, egy italt is várnak tőlem, és...

- Ismerte Binney Denhamet?

- Denham? Denham?- ismételte lassan, és a fejét rázta.

- Nekem ez a név nem jelent semmit. Ismernem kellene?

- Ha ön az, akinek én hiszem, akkor ön Stewart Bedforddal tegnap a Vendégmarasztaló Motel tizenötös és tizenhatos szobájában volt.

- De Mr. Mason, miket beszél! Én soha nem megyek hölgy kíséred nélkül motelbe, soha!

- És - folytatta Mason - Binney Denhamet a földön fekve, holtan találták abban a szobában, amiben maguk voltak. Egy harmincnyolcas pisztolyból adták le rá a lövést a...

A nő hátralépett, az arca krétafehér lett, a szeme kerekre tágult, a szája kinyílt, mintha sikítani készülné, aztán az öklét erősen a szájához szorította. Mason intett Paul Drake-nek, nyugodt mozdulattal beirányította a lakásba, és behúzta mögötte az ajtót. Odalépett egy székhöz, leült és rágyújtott.

- Ül le, Paul.

Úgy viselkedett, mintha a lakás az övé volna. A lány rémült tekintettel, hosszan nézett rá. Végül megkérdezte:

- És... és most nyomoznak?

- Hívja fel a rendőrséget, majd megmondják.

- Mi dolgom nekem a rendőrséggel?

- Talán fordítva. Bármelyik pillanatban itt lehetnek. Nem akarja elmondani nekünk, mi történt?

A lány egy székhöz lépett és a legszélére ült le.

- Bármelyik pillanatban - ismételte meg Mason.

- És mi ebben a maga érdekeltsége, Mr. Mason?

- Én Stewart Bedfordot képviselem. Úgy látszik, a rendőrség azt hiszi, lehet valami köze a gyilkossághoz.

- Az anyját! - mondta a nő fojtott hangon.

- Hát, éppenséggel lehet.

- Mi történt a motelben? - kérdezte Mason.

- Dohányról volt szó. A részleteket nem tudom. Binney gyakran veszi igénybe a szolgálataimat.

- Milyen szolgálatait?

- Én vonom ki az ürgét a forgalomból, amíg ő kézhez nem kapja a dohányt. Akkor jelez, én pedig eleresztem az ürgét.

- Miért kell kivonni az ürgét a forgalomból?

- Nehogy az utolsó pillanatban meggondolja magát, és hogy biztosak legyünk benne, hogy nem alkalmaz magánnyomozókat.

- És mi a maga feladata?

- Másra terelem az ürge figyelmét.

- Például?

- Mondjam vagy mutassam?

- Bedforddal mit csinált?

- Másra tereltem a figyelmét... és mondhatom, nem ment könnyen. Fülíg szerelmes a feleségébe. Próbáltam felkelteni az érdeklődését, de tőle akár egy jégkocka is lehettem volna. Aztán egy idő múlva összebarátkoztunk, de félre ne értsenek. Csak ennyi volt, kellemes összebarátkozás. Rokonszenves páli. Ott és akkor elhatároztam, hogy ez az utolsó közreműködésem az ilyen ügyekben. Amikor láttam, hogy érez a felesége iránt, hogy... szóval, még fiatal vagyok. Még vannak esélyeim. Talán egy szép napon valaki irántam is így fog érezni, ha megfelelő körülmények között találkozunk. Ahogy most állnak a dolgok, senki se érezze így irántam.

- És mit csinált a motelben?

- Valaki mindkettőnket átvert.

- Hogy történt?

- Elmentünk. Én az asztalon hagytam egy üveg piát. Valaki egészen biztosan altatót kevert bele. Mikor visszamentünk, ittunk belőle. Én nem is tudtam, hogy elaltattak, amíg valamikor este fel nem ébredtem.

Bedford még mindig aludt. Neki legalább kétszer annyi whiskyt adtam, mint amennyit én ittam. Megfogtam a pulzusát. Erős volt és szabályos, hát gondoltam, semmi baj. Először azt hittem, talán valami kábítószer, és az veszélyes lehet.

Gondolom inkább barbiturátféle lehetett. Úgy láttam, nincs semmi baj.

- És aztán?

- Lezuhanyoztam és átöltöztem. Sejtettem, hogy már nem tart sokáig. A bankok már bezártak, és Binney bármelyik pillanatban előkerülhet.

- És előkerült?

- Igen.

- És mit mondott magának?

- Hogy tiszta a levegő, és mehetünk.

- És mi történt aztán?

- Akkor szemrehányást tettem neki, amiért altatót kevert az italba, de azt állította, hogy ő nem. Kicsit bepipultam. Azt hittem, már nem bízik bennem. Egyébként is dühös voltam. Megmondtam neki, hogy a legközelebbi ügyéhez keressen egy másik lányt. Egyik dolog hozta magával a másikat. Megmondtam neki, hogy Bedford alszik. Próbáltuk felébreszteni, de nem sikerült. Felült, de aztán visszazédült a párnákra. Összecsuklott, nem volt benne semmi tartás. Hát szóval nem tudtam mit tenni. Ki kellett neki aludni magát. Pipa voltam Binneyre, de az még nem acélozta meg Bedford lábát. Nem akartam tovább ott maradni. Bedfordnak volt dohányja, hívhatott taxit, hogy hazamenjen. Üzenetet tűztem a kabátujjára, hogy minden rendben, bármikor elmehet. Aztán kimentem a kocsimhoz.

- Hol volt Binney Denham?

- A kocsijában.

- Aztán mit csinált?

- Visszamentem és letettem a kocsit a kölcsönzőnél a megegyezésnek megfelelően. Ilyen ügyekben nem kell visszakérni a letétet. Csak otthagynom a kocsit a parkolójukban benne a kulccsal, aztán elindulok az iroda felé, mintha be akarnám jelenteni, aztán csak megyek tovább. Ők megtalálják az autót, benne a kulccsal. Ötven dollár a letét, és csak tizenegy-tizenkét dollárt kellene fizetni. Egy darabig várnak, jön-e valaki a pénzért, aztán egy idő múlva valamelyik tisztviselő letisztázza az ügyet, a plusz pénzt zsebre vágja és kész.

- Binneyt otthagytá?

- Nem, ugyanakkor indult el, amikor én.

- Akkor nyilván megfordult és visszament.

- Gondolom. Ott volt a kocsija?

Mason a fejét rázta.

- Úgy látszik, nem. Milyen kocsija volt?

- Egy ócska Chevrolet. Neki olyan kocsi kellett, amit senki nem tud leírni, ami annyira hasonlít az összes többire, hogy senki nem figyel rá.

- Volt rá valami oka, hogy visszamenjen?

- Semmi, amiről én tudnék. A pénzt megkapta.

- Volt valami, ami miatt Bedforddal beszélni akart?

- Semmi, amiről én tudnék. A dohány megvolt. Mi mást akarhatott volna?

Mason a homlokát ráncolta.

- Valaminek kellett lennie. Valami miatt vissza kellett mennie Bedfordhoz. Esetleg otthagytott valamit, valami áruló jelet?

- Ő aztán nem.

- Az ügy részleteit nem ismeri?

- Binney soha nem mondja el nekem.

- Maga milyen néven mutatkozott be?

- Geraldine Corning. Ez a szakmai nevem.

- Most valami utazásra készül? - érdeklődött Mason a szekrény melletti csomagokra mutatva.

- Lehet.

- Az ilyesmivel eleget keres erre is?

A nő keserűen válaszolt:

- Még ha százszor annyit keresnék, az se érné meg. Mennyit ér az ember önbecsülése?

- Szóval nem tud Bedfordnak segíteni?

- Nem tudok neki segíteni, és nem tudok neki ártani. Bedford fizetett, mint egy úr. Jó nagy summa volt, húszezer dollár. Az egész utazási csekkekben.

- Magának mi dolga volt a csekkekkel?

- Én irattam vele alá a csekkeket, aztán kivittem őket a bérelt kocsi kesztyűtartójába. Ez volt az előzetes megállapodás. Binney ott ólálkodott valahol, ahonnan láthatott. Úgy rendeztük a dolgokat, hogy teljes legyen a biztonságunk. Azt tudtuk, hogy senki nem követ minket. Addig kocsikáztunk körbe-körbe, amíg holtbiztosak nem voltunk benne. Ide-oda kanyarogtunk, és Binney jött utánunk, amíg nem volt teljesen biztos, hogy senki nem követ. Akkor aztán engedtem Bedfordnak, hogy ő válassza ki a motelt. Ettől kicsit bizakodóbb lett és megnyugodott. Az ajtót rázártam, hogy ne tudjon kijutni, bementem a telefonfülkébe, felhívtam Binneyt, megmondtam neki, hol vagyok, és hogy Bedford aláírta a csekkeket.

- És aztán?

- Aztán otthagytam a csekkeket a kölcsönzött kocsi kesztyűtartójában. Ebben az eljárásban egyeztünk meg. Binney kivette, beváltotta.

- Nem tudja véletlenül, hogy csinálta?

A nő megrázta a fejét.

- Talán van valami barátja egy bankban, akivel megállapodott. Nem tudom. Nem hiszem, hogy csak úgy szabályosan beváltotta. Nyilván a maga módján intézte ezt is.

- Volt Binneynek társa?

A nő a fejét rázta.

- Egy Delbert nevű emberre hivatkozott.

A nő nevetett.

- Binney alattomos fickó volt. A palik olyan dühösek voltak a nemlétező Delbertre, hogy ki tudták volna tekerni a nyakát, de Binney

íránt mindig maradt bennük egy kis rokonszenv. Ő olyan aranyos és olyan alázatos volt.

- Maga volt az egyetlen társa?

- Ne butáskodjon! Én nem voltam a társa, csak a fizetett alkalmazottja. Adott ugyan néha egy pár extraszázast, de nem túl gyakran. Abból a kis senkiháziból pénzt kifacsarni...

- Csak folytassa - biztatta Mason, mikor hangja elbizonytalanodott.

A nő a fejét rázta.

- Becsapta magát?

- Menjenek a francba, jó? Minek adjak maguknak információkat?

Mason újra megpróbálta szóra bírni.

- Szóval úgy határozott, hogy ez volt az utolsó ilyen ügye?

- Igen, miután Bedforddal beszéltem.

- Hogy történt ez az elhatározás? Mit mondott magának Bedford?

- Fene se tudja. Azt hiszem, tulajdonképpen semmit se mondott. De ahogy a felesége iránt érez, ahogy csak úgy egyszerűen keresztülnézett rajtam... Annyira szerelmes a feleségébe, hogy más nőt képtelen meglátni. Eltűnődtem rajta, hogy érheti el egy nő, hogy egy ilyen férfi ennyire tisztelje. Az ördögbe! Nem tudom, mi történt. Vegye úgy, hogy vallásos lettem, ha éppen mindenre címkét akar tenni.

- Minderre csak a maga szava a bizonyíték. Ez az egész kiváló alkalom volt a kettős játékra. Saját maga elismeri, hogy úgy határozott, kilép a buliból. Talán megmondta Binneynek is, hogy befejezte, és Binneynek ez esetleg nem tetszett. Elismeri, hogy Binneyvel együtt dolgoztak, hogy Bedfordot közösen próbálták felébreszteni. Maga nyilván átkutatta Bedford aktatáskáját, és pontosan tudta, mi van benne. Amikor a szóváltás komolyra fordult, esetleg maga eresztett bele egyet hátulról, felmarkolta a húszezer dollárt, és szép simán elhajtott.

- Ez a maga mocskos ügyvédi észjárása. Maguk ügyvédek a legnyomorultabb dolgokat gondolják ki.

- Van valami hiba az elképzelésemben?

- Minden hibás benne.

- Például mi?

- Mondtam, hogy abba hagyom. Mondtam, hogy vallásos lettem. Gondolja, hogy amikor elhatározom, hogy erkölcsös leszek és abba hagyom az egészet, akkor kinyírok egy pofát húszezer dollárért? Mondhatom, szép módja a megtérésnek!

- Talán meg kellett ölnie - mondta Mason, s összeszűkülő szemmel figyelte. - Talán Binneynek nem tetszett ez a megtérési ötlet. Talán neki is megvoltak a maga ötletei. Talán hevesre fordult a szóváltás.

- Akármilyen is az ábra, maga engem akar feláldozni, mi? Maga ügyvéd. Az ügyfelének pénze van, társadalmi rangja, politikai tekintélye. Nekem nincs semmim. Maga engem akar odadobni a farkasoknak, hogy az ügyfelét megmentse. Átkozott hülye vagyok, hogy egyáltalán szóba állok magával.

- Ha önvédelemből ölte meg, én biztos vagyok benne, hogy Mr. Bedford gondoskodni fog róla...

- Tűnjön el! - szakította félbe a nő.

Mason felállt.

- Csak hallani akartam a maga változatát.

- Hallotta.

- Ha magának önvédelemből kellett cselekednie, elősegítené az ügyét, ha jelentené a tényeket a rendőrségnek. Azt is tudnia kell, hogy ha megszökik, azt a bűnösség beismerésének tekintik.

A nő gúnyosan válaszolt:

- Bizonyára sok minden jár a fejében, Mr. Mason. Az én fejemben is sok minden motoszkál. Nem tartóztatom önöket, és nem tűröm, hogy tovább feltartsanak.

Felállt és az ajtóhoz ment. A két férfi lassan sétált a lépcső felé.

- Tartsd az emberedet rajta, Paul! Az az érzésem, le akar lépni.

- Akadályozzuk meg, ha megpróbálja?

- A világért se! Csak tudni akarom, hová megy.

- Nem lesz könnyű.

- Gondoskodj róla, hogy az emberednek legyen pénze. Szálljon fel ugyanarra a gépre, amire a nő. Menjen oda, ahová a nő megy, akárhová.

- Rendben. Menj, ülj be a kocsiba, én odamegyek és beszélek az emberemmel.

Mason odasétált a kocsijához. Drake elballagott a parkoló kocsijához, aztán befordult a sarkon. A férfi kiszállt a parkoló kocsiból, elsétált a sarokig, utolérte Drake-et, néhány percig beszéltek, aztán a férfi visszament és beült a kocsiba. Drake visszament Masonhoz.

- Tájékoztatni fog minket, bármi történik, és követni fogja a nőt. akárhová megy, csak éppen útlevele nincs.

- Az nem baj. A nőnek se igen lehet. Van az emberednek elég pénze a költségekre?

- Most már van.

- A nőnek semmilyen körülmények között nem szabad észrevennie, hogy figyelik.

- Ez az ember nagyon ügyes. Szeretném, ha a nő olajra lépne?

Mason kissé elgondolkodva válaszolt:

- Bár ne keltett volna ilyen őszinte benyomást ez a lány. Szeretném, ha olajra lépne. Az ügyfeleket gyilkossággal vádolják. A lánynak a saját meséje alapján minden oka megvolt, hogy meggyilkolja Binney Denhamet. Na-mármost, ha a menekülést választja, vádolhatom a gyilkossággal, hacsak a rendőrség nem talál további bizonyítékokat Bedford ellen. Ezért azt szeretném, ha a lány saját maga futna a vesztébe, de valahogy nyugtalanít. A történet, amit elmondott, rokonszenvet kelt.

- Ne olvadj el, Perry! Ez a nő hivatásos szélhámos. A szakmájához tartozik, hogy egy ilyen könnyfacsaró mesét jól adjon le. Én azt hiszem, ő ölte meg Denhamet. Ne hullass érte könnyeket!
- Nem hullatok könnyeket! És ha most széleseben elviharzik, akkor Stewart G. Bedford már-már felmentve érezheti magát.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

Mason a börtön látogatótermében ült, és Bedfordot nézte.

- Gondolom, ezt a cserbenhagyásos gázolást csak azért találta ki, hogy megmentse a felesége jó hírét. Feláldozta magát, nehogy ő is belekeveredjen.

Bedford bólintott.

- De az ördögbe is, miért nem mondta el, mire készül?

- Attól tartottam, nem helyeselné.

- Honnan vette a részleteket?

- Arra is volt gondom, ugyanis véletlenül tudtam egyet-mást erről az esetről. Az öregasszony az egyik alkalmazottam rokona volt. Az orvosok megállapították, hogy egy meglehetősen költséges műtétre van szüksége. Az alkalmazottam nem keresett fel a gondjával, de Elsa Griffinnek elmondta, Elsa pedig nekem. Megmondtam Elsának, gondoskodjon róla, hogy az ember annyi előleget kapjon, amennyiből fedezni tudja a műtét költségeit, és harminc nap alatt emeljék fel a fizetését úgy, hogy az nagyjából fedezze az előleget. Két nappal később az idős asszony, nyilván valamiféle szédüléssel állapotban, elindult az úttest egyik oldaláról, és valaki elütötte. Soha nem jöttek rá, hogy ki.

- A beosztottja nem fog gyanakodni? - érdeklődött Mason.

- Nem hiszem. Nem nekem mondta el a történetet, hanem Elsának. Természetesen ez azért olyan szempont, amire figyelni kell. Erre majd Elsának lesz gondja.

- Hát most beledugta a fejét a hurokba, Bedford - mondta Mason.

- Nem olyan vészes. Ha jól tudom, az ilyen büntett három év alatt elévül, ezért cserbenhagyásos gázolással már nem vádolhatnak, mert annak több mint három éve. Nem érti, Mason? Egyszerűen muszáj volt valamit produkálnom, amit a nyakamba varrhatnak, hogy legyen ürügyem, miért fizettem Denhamnek. Különbösen az újságírók elkezdének firtatni, mit tudhatott rólam Denham, és persze rögtön a feleségemre gondolnának, elkezdének a múltját piszkálni, és az egész csúnya ügy napvilágra kerülne. Ezzel a történettel úgy eltereltem a figyelmet, hogy senkinek nem fog eszébe jutni a feleségem múltját firtatni.

- Reméljük.

- Ide figyeljen, Mason. Azt hiszem, tudom, ki ölte meg Denhamet.

- Ki?

- Emlékszik, hogy volt a motelben egy nő, aki ott ólálkodott, és nem lehet pontosan tudni, miért. Én ezt jól végiggondoltam. Denham zsaroló volt. Valaki úgy láthatta, nincs számára más kiút, mint megölni. Az egyetlen lehetőség arra, hogy megölje, de ne terelődjön rá a gyanú, az, ha kivárja, amíg Denham valaki mást kezd zsarolni, és akkor öli meg. Ily módon tökéletesen az lesz a látszat, mintha ez a másik tette volna.

- Folytassa!

- Szóval, úgy sejtem, ez a nő vagy titokban követte Denhamet, vagy valami módon megtudta, mikor kezd Denham újabb ügybe. Tehát a nő tudta, hogy Denham engem zsarol. Utánament a motelbe. Amikor pedig Denham megkapta tőlem a pénzt, a nő megölte.

- A maga pisztolyával?

- Nem, nem, várjon egy kicsit, arra is rátérek. Mondom, hogy végiggondoltam az egészet.

- Rendben van. Szóval, hogy gondolja?

- Nyilvánvaló, hogy nem Geraldine Corningot és engem követett a motelbe. Először is Geraldine a legkülönbözőbb óvintézkedéseket tette, nehogy valaki utánunk jöhessen, másodszor én magam választottam a motelt, amikor végre Geraldine úgy látta, hogy nem jön utánunk senki. Azt mondta, választhatok, és én a Vendégmarasztalót választottam.

- Értem. Ez eddig ésszerű.

- Namármost. Ez a nő tudta, hogy Denham új áldozatot keres, ezért követte és figyelte. Denham lement a kocsiján a motelbe a pénzéért. A nő akkor még nem tudott semmit. Denham visszament a városba, beváltotta a csekkeket. Ekkor tudta meg a nő, hogy Denham újabb ügybe kezdett. És amikor Denham visszament, hogy Geraldine-t értesítse, tiszta a levegő, és Geraldine elment, akkor érkezett el a nő ideje. Persze a motel udvarán nem bujkálhatott, ezért megpróbálta kinyitni a szomszédos ajtókat. Elsa a tizenkettes ajtaját nem zárta be, nem hagyott benn ugyanis semmi értéket. A nő ott bújt meg, azt használta főhadiszállásnak. Aztán pedig lelőtte Denhamet a saját pisztolyával. Utána végigkutatatta a terepet, és engem ott talált alva, szemmel láthatóan elkábítva. A táskám a földön hevert. A nő nyilván kíváncsi volt, ki lehetek, és miért alszom. Átkutatta a táskát. Megtalálta az igazolványomat a nevemmel és a címemmel, és megtalálta a pisztolyt. Mi jöhetett volna ennél jobban neki? Fogta és olyan helyre dugta, ahol senki meg nem találja, így Denham meggyilkolásának gyanúja rám hárul.

- Lehet - mondta Mason semleges hangon.

- Ezért azt akarom, Mason, hogy akár a föld alól is, de kerítse elő azt a nőt. Ha meglesz, és a valódi gyilkos fegyver is előkerül, akkor a ballisztikai szakértők be tudják bizonyítani, hogy azzal követték el a gyilkosságot. Akkor azt is megtudjuk majd, hogy az én pisztolyommal mit csinált. Világos, nem, Mason? Az egész titok nyitja ez az ólálkodó nő, akit a tulajdonos látott. Tudom, hogy maga Elsát visszaküldte ujjlenyomatokért. Ebből nyilvánvaló, hogy hasonlóképpen okoskodunk. Elsa azt mondja, néhány egészen tökéletes ujjlenyomatot hozott ettől a nőtől, különösen egy üvegkilincsről.

- Persze, egy csomó azok közül Elsáé - jegyezte meg Mason.
- Tudom, tudom - türelmetlenkedett Bedford -, de néhány nem az övé. Elsa azt az üvegszekerényt ki se nyitotta. Az a kettő, amit ott talált, feltétlenül a nőé. A motel tulajdonosa, na mi is a neve - szóval, a tulajdonos beszélt a nővel. Láttá kijönni, megkérdezte, mit csinál és így tovább. Ő tehát nagyon értékes tanú. Azt szeretném, ha az embere beszélne vele, és a lehető legprecízebb információkat szerezné be a nőről. Akkor az ujjlenyomatok segítségével munkához láthatnak. A fenébe is, Mason. Fogjanak már hozzá, és ebből induljanak ki.
- Értem.
- Bedford türelmetlenül folytatta:
- Mason, nekem van pénzem. Sok pénzem. A csillagos ég a határ. A város minden detektívjét felfogadhatja, de kerítsék elő nekem azt a nőt. Ő az, aki nekünk kell.
- És ha a maga pisztolyával ölt?
- Nem tehette. Egyetlen célból követte, egyetlenegy célból: hogy megölje. Nem akarhatta a pusztá kezével megölni.
- Mielőtt ennek az elképzelésnek a nyomán elindulunk, szeretnék biztos lenni abban, hogy a gyilkosságot nem a maga pisztolyával követték el. Ennek eldöntéséhez vagy a pisztoly kell, vagy néhány golyó, amit abból lőttek ki. Nem emlékszik olyan fára, amire céltáblát akasztott, ahol gyakorolt?
- Arra gondol, hogy ott keres golyót?
- Arra.
- Nincs ilyen. Azt hiszem, soha nem sütöttem el azt a pisztolyt.
- Mióta van meg?
- Öt-hat éve.
- Bejegyeztette, amikor vette?
- Nem emlékszem. Gondolom, igen.
- Van egy másik lehetőség is, de arra kérem, ezt tartsa titokban.
- Mi az?
- A szőke, akivel a motelben volt.
- Mi van vele?
- Neki megvolt a lehetősége és az indítóoka is - magyarázta Mason. - Logikusan gondolkodva ő látszik gyanúsnak.
- Bedford area elsötétült.
- Mi ütött magába, Mason? Az rendes lány. Lehet, hogy fűvel-fával lefeküdt, de egyáltalán nem az a fajta, aki gyilkol.
- Honnan tudja?
- Eltöltöttem vele egy teljes napot. Rendes lány. És abba akarja hagyni ezt az egészet.
- Annál gyanúsabb. Hátha megmondta Binneynek, hogy abba akarja hagyni, és Binney elkezdett fenyegetőzni. Akkor a lány számára csak egy kiút maradt. Binney éppen eleget tudott róla ahhoz, hogy tönkretégye, ha megpróbál kilépni a buliból.
- Bedford hevesen rázta a fejét.
- Tévedés. Keresse csak azt a nőt a tizenkettesből.
- Az esküdteket arról meg tudjuk győzni, hogy a szőke nyilván a maga táskájából vette volna ki a pisztolyt, de egy másik nőnek, aki meg akarta ölni Binneyt, kellett hogy saját pisztolya legyen - folytatta, Mason.
- Ezt mondom én is.
- De ez esetben, ha mégis kiderül, hogy a gyilkos fegyver a magáé, maga csapdába kerül.
- Csak tegyen úgy, ahogy mondom - utasította Bedford.
- Én így sejttem, és a megérzéseimre mindig hallgatok. Végére is ha tévedek, a saját síromat ásom.
- Ezt lehet, hogy képletesen értette - mondta Mason, miközben felállt -, de mindabból, amit elmondott, ez az egy dolog stimmel.

TIZENHATODIK FEJEZET

Mason kimerültén sóhajtott, miközben beillesztette az irodája ajtajába a biztonsági zár kulcsát, és gyors mozdulattal kinyitotta. Della felnézett a titkárnői asztaltól.

- Hello, főnök. Hogy mennek a dolgok?
- Úgy emlékszem, azt mondtam, menjen haza, és feküdjön le.
- Hazamentem, lefeküdtem, aludtam, és most újra itt vagyok, és készen állok egy újabb éjszakai műszakra, ha szükséges.
- Mason összerázkódott.
- Ne is gondoljunk rá. Engem egy is jó hosszú időre kikészít.
- Ez azért van, mert túlhajtja magát. A közbeeső időszakokban sem tud pihenni.
- Ma semmiféle közbeeső időszak nem volt.
- Paul Drake telefonált. Azt mondja, tud valamit, ami szerinte érdekes. Le akar jönni és beszélni akar magával.
- Szóljon át neki.

Della a titkos telefonon hívta Drake-et, nem a központon keresztül. Mason hátradőlt a forgószéken, lecsukta a szemét, a karját a magasba tartva hatalmasat ásított.

- Az ilyen ügyekkel az a baj, hogy egy lépéssel a rendőrség előtt kell járni, és a rendőrség sosem alszik, ők több műszakban dolgoznak.

Della bólogatott, majd amikor meghallotta Drake kopogását, felállt és beengedte.

- Hello, Paul - üdvözölte Mason. - Mi újság?

- Jól ki vagy készülve - jegyezte meg Drake.

- Nehéz napom volt tegnap, éjjel pedig még jobban felgyorsultak az események. Hogy halad a rendőrség?

- A rendőrség ujjong.

- Hogyhogy?

- Találtak valami bizonyítékot, aminek nagyon örülnek.

- És mi az?

- Nem tudom kipuhatolni, se én, se más. De úgy látszik, csakugyan fontosnak tartják. De nem ezért akartam beszélni veled.

Gondolom, tudod már, hogy Bedford, az ügyfeled újabb bejelentést tett.

Mason felsóhajtott.

- Nem tudok elég gyorsan térülni-fordulni, hogy lépést tartsak a bejelentéseivel. Ezúttal mit mondott?

- Azt mondta az újságíróknak, hogy azonnali tárgyalást akar, és a kerületi ügyész szerint, ha Bedford nem blöfföl, meg fogja kapni, amit kér, mert van egy fenntartott időpont egy bizonyos ügy számára, de azt még nem lehet tárgyalni. És mivel Bedford üzletember, és ragaszkodik hozzá, hogy a nevét minél előbb tisztázza, meg minden, úgy látszik, a bíró is beleegyezik.

- Gyönyörű - jegyezte meg Mason gúnyosan.

- Bedfordnak eszébe se jut, hogy az ügyvédjével is beszéljen, mielőtt valamit bejelent a sajtónak. És mi van Harry Elstonnal? Róla sikerült megtudnod valamit?

- A világon semmit. A rendőrségnek se sikerült. Elston tegnap este 10 körül nyitotta ki a széfet. Aktatáska volt nála, de azt senki nem tudja, betett-e valamit vagy kivett. A rendőrség úgy sejtí, először kivett, aztán betett.

- Hogyhogy?

- Közös széf volt kettejük nevére. Most semmi sincs benne Harry Elston nevéen, viszont dugig van tömve Binney Denham nevére szóló papírokkal. Csupa értéktelen vacak.

- Bizonyos emberek különös dolgokat tartanak a széfben - vélekedett Mason.

- Ezek régi levelek, elismervények, lejárt hitelkártyák, régi autóbiztosítási kötvények, egy halom szemét, amit nemhogy széfben őrizni, de még odavinni sem érdemes.

Mason elgondolkodva szorította össze a száját.

- A lényeg az, hogy a széf dugig van, úgy meg van tömve, hogy már egyetlen levelet se lehetne betenni. A rendőrség úgy gondolja, azért tömték tele, nehogy azt higgyék, hogy valamit ki is vettek belőle. A rendőrség szilárd meggyőződése, hogy a széf tele volt készpénzzel és forgalomképes kötvényekkel, és amikor Elston értesült Denham haláláról, kiürítette a széfet, és ezekkel a papírokkal tömte tele.

- Hogy értesült Denham haláláról?

- Hát, egy ideig ezt a rendőrség is nagyon szerette volna tudni, de most már nem érdekli őket, mert úgy vélik, teljesen világos az ügy. Úgy vélik, bármilyen eskütszék bűnösnek fogja találni Bedfordot szándékos emberölésben. A kerületi ügyész még nem döntötte el, halálbüntetést fog-e kérni. Azt kijelentette, hogy a hivatalával járó kötelességeit szem előtt fogja tartani, de mivel Bedford jogi képviselőjének a részéről soha nem tapasztalt semmi előzékenységet, nem lát rá okot, hogy ő előzékeny legyen.

Mason mosolyogva jegyezte meg:

- Szóval az ügyfelemet azért akarja gázkamrába küldeni, hogy velem kiegyenlítse a számláját, így van?

- Ő nem így fogalmazott, de nem kell nagyon keresgélni a sorok között, hogy megértse az ember, mire gondol.

- Kedves! - mondta Mason. - Van még valami, Paul?

- Van. Éspedig az, ami miatt beszélni akartam veled. Mielőtt idejöttem, kaptam egy telefonhívást. Az az emberem volt, aki Grace Comptont figyel. A repülőtérrel hívtam, alig volt pár perce. Szőke barátnőnk Mexikóba tart. Acapulcoba. Gondolom, egy kis fürdőzésre támadt gusztusa. Az emberem szemmel tartja. Neki is van jegye ugyanarra a gépre. Nem volt ideje sokat mesélni, épp csak idedszólt.

- Mit mondtál neki?

- Azt, hogy menjen Acapulcoba.

- Mikor indulnak?

- 8.30-kor indul egy gép Mexikóvárosba.

Mason az órájára nézett.

- És a nő már kinn van a repülőtéren? Drake bólintott.

- És mi az ördögöt csinál ott várakozás közben?

- A fene tudja.

- Hogy álcázza magát?

- Honnan tudod, hogy álcázza magát? - kiáltott fel Drake. - Nem is mondtam.

- Gondold csak át. Tudja, hogy a rendőrségnek pontos személyleírása van róla. Tudja, hogy keresik. Ha a rendőrség valakit keres, igen valószínű, hogy a repülőteret figyelik. Ezért, ha Grace Compton Acapulcoba utazik, akkor logikus, hogy a legutolsó pillanatig a lakásán marad, aztán kirohan a reptérre, és felszáll a gépre. Minden repülőtéren töltött perc növeli számára a veszélyt. Ezért nyilván olyan állózetet kell viselnie, amelyben teljes biztonságban érzi magát.

- Hát, Perry, a fején találd a szőget. Úgy beöltözött, hogy tökéletesen felismerhetetlen.

Mason felvonta a szemöldökét:

- Hogyan?

- A részleteket nem tudom. Csak annyit tudok, amennyit az emberem mondott: ha nem követte volna, és nem látja az átváltozást,

képtelen lenne felismerni. Azt mondja, a nő az acapulcói gépet várja. Ez minden, amit tudok.

- Újra fog hívni?

- Amikor lehetősége lesz, hívni fog.

- Rendszeresen dolgozik neked?

- Igen. Gondolod, hogy ismeri Della Streetet?

- Azt hiszem. Milliószer liftezett itt fel-le.

Mason Dellához fordult.

- Menjen ki a reptérre, Della. Taxin. Paul embere valószínűleg hamarabb fog hívni, mint ahogy maga kiér. Próbáljon kapcsolatot teremteni vele. Paul, magyarázd el, milyen az embered.

- Ötvenkét éves. Vörös volt a haja, most olyan rózsaszínes, mert őszül, és a feje búbján kopaszodik, de azt nem fogja látni, mert szürke kalap van rajta. Vékony, kábé százhetven centi magas, hatvan kiló. Szereti a szürkét, szürke az öltönye, a nyakkendője és a kalapja. A szeme is szürke. Olyan fickó, hogy akkor se veszi észre az ember, ha egyenesen ránéz.

- Meg fogom találni - mondta Della.

- Ha csak egyszerűen keresi, akkor nem. A világ legjelentéktelenebb embere.

- Jól van, na - nevetett Della -, a világ legjelentéktelenebb emberét fogom keresni. Aztán mit csináljak, főnök?

- Keresse meg azt a lányt. Próbáljon beszélgetni vele. Ne legyen nyilvánvaló a szándék. Lehetőleg kezdje ő. Üljön le mellé, és kezdjen hüppögni a zsebkendőjébe. Játssza azt, hogy bajban van. Ha a lány rémült, talán érezni fog valami közösséget magával.

- Miért búsuljak?

- A fiújának meg kellett volna jönnie San Franciscó-ból, de átverte. Maga meg csak várja és várja, egyik gépet a másik után.

- Rendben van. Máris indulok.

- Van elég pénze a költségekre?

- Azt hiszem.

- Menjen és vegyen ki háromszáz dollárt a széfből.

- A mindenit! Én is megyek Acapulcóba?

- Kutya legyen, ha tudom. Ha ráharap a csalira, és elkezdi kiönteni a lelkét, maradjon vele, ameddig csak beszél. Ha fel kell szállnia a gépre, akkor szálljon fel.

Della a sürgős esetekre rendszeresített készpénzes fiókhöz sietett, pénzt vett elő, bedugta a táskájába, kapta a kalapját és a kabátját.

- Már itt se vagyok, főnök.

- Telefonáljon, ha lehet. A titkos számon.

Amikor Della elment, Mason Drake-hez fordult:

- Na most nézzünk utána a lány lakásának.

- Hogyhogy?

- Felmondta, vagy egyszerűen csak lezárta?

- A fenébe. Ezt nem tudom.

- Tudd meg, és ha megtudtad, szólj ide. Ha felmondta és a lakás kiadó, szerezz két megbízható embert, egy férfit és egy nőt. Játsszák meg a lakást kereső házaspárt, adjanak előleget vagy ami ahhoz kell, hogy bemehessenek és ujjlenyomatokat kereshessenek.

- A lány ujjlenyomatait akarod megszerezni?

Mason bólintott.

- Minek?

- Hogy bemutathassam a rendőrségnek.

- Ennek az lenne a legegyszerűbb megoldása, ha tájékoztatnánk a rendőrséget arról, hogy mi történik.

Mason a fejét rázta.

- Miért? Hiszen a rendőrségnek megvannak az ujjlenyomatai, a kocsiból, a moteltől, a...

- És Stewart Bedford ellen építik fel az ügyet. A lány ellen nem tennének semmit. Azt hinnék, csak félrevezetés céljából dobom be.

Azonkívül még valakinek az ujjlenyomatait is akarom, aki biztosan járt abban a lakásban. De a legfőbb ok, amiért nem akarom a rendőrséget odaereszteni, az az, hogy nem merem a folyamatban levő esemény jogi mineműségét kockáztatni.

- Mi a folyamatban lévő esemény jogi mineműsége?

- A gyilkos menekül.

Drake a homlokát ráncolta.

- Éppen elég bizonyítékod van ellene így is.

- Én nem akarom a lányt gyilkossággal vádolni, én azt akarom, hogy a Stewart G. Bedford elleni vádat ejtsék el. Nézz utána, mit lehet tenni az ujjlenyomatok ügyében, és feltétlenül mondd meg az emberednek, hogy figyeljen, mert Della Street odamegy. Az az érzésem, kezdünk előbbre jutni.

TIZENHETEDIK FEJEZET

Della Street két órakor jelentkezett a titkos telefonon.

- Itt vagyok egy fülkében a reptéren, főnök. Nem tudtam kiépíteni a hídfőállást.

- Kapcsolatba lépett Drake emberével?

- Igen, illetve ő velem, Paul igazán nagyszerűen írta le. Mindenhol kerestem a jelentéktelen férfit, de képtelen voltam megtalálni, és

akkor valami többször hozzám nyomódott az újságos előtt. A mellettem álló férfi könyöke volt. Odébb húzódtam, aztán hirtelen ránéztem, és tudtam, hogy ő az.

- És megtalálta Grace Comptont?
- Ő találta meg. Engem átvert volna.
- Hogy van öltözve?
- Hát, sötét szemüveget visel, a legnagyobb, legsötétebb szemüveget, amit életemben láttam. A haja össze van fogva, és kismamaruhát hord...
- Kismamaruhát! - kiáltott fel Mason.
- Így van. Egy kis kipárnázással és a megfelelő öltözéssel egy jó alakú lány csodát tehet.
- És maga nem ment vele semmire?
- Semmire a világon. Zokogtam a zsebkendőmben, minden olyan elképzelhető módon megpróbáltam közeledni, ami nem túl feltűnő. És a világon semmire sem mentem.
- Van még valami?
- Igen. Amikor lassan felállt és elindult a vécé felé, igyekeztem megelőzni. Tudtam, hová megy, tehát sikerült előbb odaérnem. Egy okot felfedeztem, amiért sötét szemüveget visel. Azt a lányt alaposan helybenhagyták. Az egyik szeme olyan véraláfutásos, hogy még a sötét szemüvegen keresztül is látszana, ha nem takarná el. A tükör előtt állt és testszínű alapozóval kenegette az arcát. Azt is láttam, hogy a szája fel van dagadva, és...
- És azt mondja, hogy semmire nem megy vele?
- Semmiféle közeledési kísérlettel, amit ki tudtam találni.
- Menjen vissza és valahogy értesítse Drake emberét, hogy átveszi tőle a figyelmet arra az időre, amíg ő idetelefonál. A titkos számon hívjon, adja meg neki. Azonnal hívjon, és amíg telefonál, addig maga figyelje az alanyt.
- Rendben. Máris kapcsolatba lépek vele, de jobb lesz, ha a lány nem lát minket beszélni. Lefirkantom az üzenetet egy papírra, és odacsúsztatom neki.
- Nagyon jó, de tényleg ne vegye észre. Ne felejtse el, a sötét szemüveggel az a baj, hogy az ember soha nem tudhatja, hová néz a viselője.
- Megoldom én, és Drake emberében is bízhat. Úgy megy el az ember mellett és úgy vesz át egy cédulát, hogy senki se sejtje, mi történt. Olyan, mint egy szelíd, gátlásos, nyugdíj felé közeledő papucsférj, aki először indul egyedül szórakozni, és még a saját árnyékától is remeg.
- Rendben van, fogjon hozzá. És ha Drake embere kijön a fülkéből, maga fogjon egy taxit, és siessen vissza az irodába.
- Jaj, de rövid vakáció volt. Én már egy kényelmes acapulcói üdülésre számítottam.
- Ahhoz szólásra kellett volna bírnia. Nem költhetem az ügyfelem pénzét arra, hogy maga Mexikóba sírja magát, hacsak nem produkál eredményt.
- A siránkozásomra éppolyan kemény és hideg maradt, mint egy jéghegy. Egyet mondhatok. Az a nő halálosan retteg.
- Megvan rá az oka. Küldje Paul emberét a telefonhoz.

Mintegy öt perc múlva csengett Mason titkos telefonja. Az ügyvéd felvette a kagylót.

- Halló - szólt bele egy halk, érdes, monoton hang a kagylóba. - Itt Drake embere. Kérte, hogy hívjam.
- Igen. Hogy öltözött be a nő?
- Amikor kijött a házból, fátyolt és nagy, sötét szemüveget viselt. Taxiba szállt és a Siesta Arms épületéhez vitette magát. Ott kiszállt és bement. Nem tudhattam, hova megy, de sikerült meglöknöm a kocsimmal a várakozó taxit. Kiugrottam, hevesen elnézést kértem, beszélgetésbe keveredtem a sofőrrel, adtam neki öt dollár kártérítést. Ez persze csak ködösítés volt, mert semmiféle sérülés nem történt. A taxis elmondta, hogy egy utasra vár, aki felment, hogy segítsen a nővérenek csomagolni. A nővére terhes, és San Franciscóba repül. Ő megy majd tovább a taxival.
- Értem. És aztán mi történt?
- A taxi mögött ültem és vártam. A nő semmit se sejtett. Amikor kijött, biztosan engem is átvert volna, ha nem figyelem meg a cipőjét. Krokodilbőr cipőben ment be, és a teljes kismamaöltözék ellenére is ugyanazt a cipőt viselte. A taxit elengedtem, csak később mentem utána, mert nagyon jól tudtam, hová mennek.
- A repülőtérré.
- Pontosan. A nő beszerezte a vízumot, megvette a jegyet Acapulcóba, aztán leadta a csomagját. Amikor kiment a reptérre, annyi fogalma se volt a következő gép indulási idejéről, mint nekem. Egyszerűen leült, és várta a következő, Mexikóváros felé induló gépet.
- Nem gyanakszik?
- Egy cseppet sem.
- Üljön fel ugyanarra a gépre, és figyelje, nem próbálja-e újra elváltoztatni a külsejét. Mexikóvárosban Paul Drake ottani emberei fogják várni. Együtt dolgozhatnak. Ők ismerik a dörgést, beszélnek a nyelvet, és rendelkeznek a szükséges hivatalos kapcsolatokkal, így jobb lesz, mintha egyedül próbálkozna.
- Rendben van. Köszönöm.
- Figyeljen ide, ez fontos. Látott engem és Paul Drake-et, amikor felmentünk Grace Comptonhoz?
- Igen.
- Őt is látta, amikor kijött?
- Igen.
- Távozásunk és a között, amikor kijött a csomagokkal és beült a taxiba, a nő nem hagyta el a házat?
- Nem.
- Sok ki-be járkálás volt közben?

- Igen.

- Egy bizonyos férfi is bement. Nagyon szeretném megtalálni.

- Le tudja írni?

- Egyelőre nem, de talán később. Szeretném tudni, vajon felismerné-e, ha előkerítem. Képes lenne rá?

A kifejezéstelen, még most is érdes, monoton hang ezt válaszolta:

- Hogy a pokolba tudnám! Nem vagyok regisztráló gép. Nekem a szökét kellett szemmel tartanom, nehogy meglépjen. Nekem senki se mondta...

- Jól van - szakította félbe Mason. - Csak kérdeztem. Ennyi az egész.

- Ha mondta volna, akkor talán...

- Nem, nem, minden rendben van.

- Oké! Van még valami?

- Ennyi az egész. Érezze jól magát!

A férfi hangja először árult el valamiféle érzelmet.

- Ne viccelődjön! Nem fogom.

Amikor Della Street visszatért, Perry Mason fel-alá járkált az irodában.

- Mi a baj? - kérdezte Della.

- Van egy-két ütőkártyám. Jól kell őket kijátszanom, hogy mindegyik üljön. Egyiket se akarom a vád kezére játszani, nehogy adunak használhassák.

- Olyan sok adujuk van?

- Bűnügyekben minden adu a vád kezében van.

Mason tovább folytatta a fel-alá járkálást. Mintegy öt perc múlva Drake kopogása hallatszott az ajtón. Mason intett Dellának. Della kinyitotta az ajtót. Drake belépett és rákezdte:

- Hát, jó volt a sejtésed, Perry. A szöke baba lakbére tizedikéig volt rendezve. Azt mondta a háziasszonynak, hogy megváltoztak a körülményei, mert a nővérenek kellemetlenségei vannak, kénytelen San Franciscóban maradni. Neki is oda kell mennie most azonnal. Hagyott pénzt a takarításra meg ilyesmikre, és azt mondta, hogy nagyon sajnálja.

- Egy pillanat, Paul. Ez négyszemközti beszélgetés volt?

- Nem, telefonon beszélt a háziasszonnyal.

- Valaki alaposan helybenhagyta. Nagyon szeretném megtudni, ki.

- Nézd, én az embereimet ráállítottam az ügyre. A lakásba bejelentkeztek, a háziasszonynak ötven dollár előleget adtak, és azt mondták, szeretnének egy darabig ott maradni, hogy kipróbálják, milyen a hely hangulata. A háziasszony azt mondta, maradhatnak, ameddig tetszik, így aztán végigjárták a lakást, és minden ujjlenyomatot levettek, amit találtak. Utána pedig kitakarítottak, nehogy valaki rájöjjön, hogy itt ujjlenyomatokat vettek le.

- Hányat rögzítettek?

Drake egy borítékot húzott elő a zsebéből.

- Az összes itt van ezeken a lemezeken. Negyvennyolc.

- Hogy lehet őket azonosítani?

- Ceruzával halványan megszámozták őket.

- Ceruzával?

- Igen. Majd később írjuk át tintával, mielőtt a bíróságra megyünk. Ha esetleg lenne néhány, amit nem akarsz felhasználni, így át tudod számozni őket, és amikor a bíróságra mész, folyamatosan következnek a sorszámok. Ha viszont úgy mész a bíróságra, hogy egytől nyolcig vannak a számok, aztán három-négy lyuk, aztán megint folyamatos a számozás, ez szinte felhívás a vád képviselőjének, hogy követelje a hiányzó sorszámú ujjlenyomatokat.

- Világos.

- Hát, ez az. A lakás bérét kifizettük. Tizenötödikéig nem nyúlnak hozzá. Akarod, hogy a rendőrség figyelmét ráirányítsuk?

- Még ne!

- Mivel a baba lenn van Acapulcóban, nem biztos, hogy egykönnyen megszerzed a bizonyítékot, amit akarsz.

Mason elmosolyodott:

- Már megvan.

Drake feltápáskodott a székéből:

- Remélem, nem kap el egy újabb agyláz úgy éjfél körül. Viszlát holnap, Perry.

- Viszlát.

Della Street értetlen csodálkozással nézett Masonra.

- Olyan arcot vág, mint a macska, aki most találta meg a nyitott tejfölös köcsögöt.

- Menjen a széfhez, Della! Hozza ide az ujjlenyomatokat, amiket Elsa Griffin szerzett a motel tizenkettes szobájából.

Della hozta a borítékokat.

- Két sorozat - mondta Della. - Az egyikben Elsa Griffin ujjlenyomatai, a másikon négy ujjlenyomat, valami ismeretlentől. Ez a négy meg van számozva: tí-zennégyes, tizenhatos, kilences és tizenkettes.

Mason bólintott, és belemélyedt a lemezek tanulmányozásába.

- Jól van, Della, írja.

-Mit?

- Ami ceruzás hetes Drake listáján, az legyen a tizennégyes tintával. Drake hármasa legyen tintás tizenhatos. A tizenkilences legyen kilences, a harmincas pedig tizenkettes. Megyan?

Della bólintott.

- Jól van. Fogja ezeket a lemezeket, és írja a számokat ebben a sorrendben: 14, 16, 9 és 12. Azt akarom, hogy női írás legyen, és bár a világerő se kérném, hogy hamisítson, de azt feltétlenül szeretném, ha annyira hasonlítana a többi lemezen lévő számokra, amennyire csak lehet.

- De főnök, ez... de hát ezek azoknak a fontos ujjlenyomatoknak a sorszámai, amik a motel tizenkettes szobájából származtak.

- Pontosan - hagyta helyben Mason. - És ha ráírta ezeket a számokat a lemezekre, Della, ne felejtse el, hogy ha bármikor kérem a tizennégyes, a tizenhatos, a kilences és a tizenkettes ujjlenyomatokat, ezeket hozza.

- De főnök ezt nem teheti!

- Miért ne?

- Ez bizonyítékhamisítás.

- Minek a bizonyítékai ezek?

- Ezek annak a személynek a bizonyítékai, aki a motelben járt. Ez bizonyítja, hogy Mrs...

- Óvatosan! Neveket ne említsünk!

- Mindenesetre, ezek azt bizonyítják, hogy az a személy valóban ott járt abban a szobában.

- Milyen érdekes.

Della Street csodálkozó döbbenettel nézett rá.

- Főnök, ezt nem teheti! Hát nem látja, mit csinál? Mindent megváltoztat. Miért? Miért?!

- Mit csinálok én?

- Tizennégyesre, tizenhatosra, kilencesre és tizenkettesre írhatja át azokat a lemezeket, és abba a borítékba teszi, és Elsa Griffin...

- Ő a számokat fogja nézni, összehasonlítja a feljegyzéseivel, és azt fogja mondani, hogy a tizennégyes az üveggombról származik, és... és a helyett a személy helyett, aki ott volt, az fog kiderülni, hogy ez a szőke járt ott.

Mason vigyorgott.

- És mivel a rendőrségnek a szökétől egy sereg ujjlenyomata van, jól pórus járnak, ha azt próbálják állítani, hogy nem tudják, ki járt ott.

- De - ellenkezett Della - akkor Grace Comptont fogják azzal vádolni, hogy a tizenkettesben járt, pedig ő egyáltalán nem járt ott.

- Honnan tudja, hogy nem járt a tizenkettesben?

- Hát az ujjlenyomatai nem voltak ott.

Mason mosolygott.

- Főnök, ez... ez nem törvénybe ütköző cselekmény?

- Micsoda?

- Bizonyítékot eltüntetni.

- Én semmit se tüntettem el.

- Hát akkor megváltoztatni. Nem törvénybe ütköző cselekmény a tanúnak hamis...

- Mi ebben a hamis?

- Ez a csere. Ez az összekeverés. Ez a...

- Ebben nincs semmi hamis. Mindegyik ujjlenyomat eredeti és pontos. Egy jottányit se változtattam rajtuk.

- De megváltoztatta a lemezeken a számokat.

- Egyáltalán nem. Drake mondta, hogy csak ideiglenes számokat írt a lemezekre ceruzával, hogy mi majd tintával azt írassunk rá, amit akarunk.

- De Elsa Griffint becsapja.

- Nem mondtam neki semmit.

- De majd fog, ha ezeket úgy mutatja neki, mintha ezek lennének azok, amiket ő hozott a tizenkettesből.

- Ha nem mondom neki, hogy ezek azok, amik a tizenkettesből származnak, akkor nem is csapom be. Továbbá honnan az ördögből tudhatnánk, hogy ezek az ujjlenyomatok bizonyítékok?

- Főnök, kérem, ne tegye ezt! Veszélyes helyzetbe hozza magát. Azért, hogy megpróbálja megmenteni Mrs. ... szóval úgyis tudja, kire gondolok, ha már neveket nem említhetek. Azért, hogy őt megmentse, a saját fejét dugja a hurokba, és... és bizonyítékot gyárt ez ellen a Compton lány ellen.

Mason mosolygott.

- Ugyan, Della, elég a nyugtalanokodásból. A kockázatot én vállalom.

- Hát az biztos.

- Vegye a kalapját. Meghívom egy jó marhasültre, aztán hazamehet és alhat egyet.

- És maga mit fog csinálni?

- Talán én is lefekszem. Azt hiszem, Hamilton Burgernek jó kis fejfájást okozunk.

- De főnök, ez a bizonyítékok összekeverése! Bizonyítékhamisítás! Bizonyíték hamis megnevezése! Ez.

- Elfelejtji, hogy az eredeti ujjlenyomatok, amiket Elsa Griffin hozott, még megvannak az ő eredeti számozásával. Mi más ujjlenyomatoknak adtunk új számokat. Ehhez jogunk van. Úgy számozzuk őket, ahogy nekünk tetszik. Ha véletlenül a számok egyeznek, az még nem bűn. Ugyan Della, maga túl sokat aggódik.

Harmon Strouse bíró a védelem asztala felé pillantott. Ott ült Perry Mason, mellette az ügyfele, Stewart G. Bedford, szorosan mögötte egy egyenruhás rendőr.

- Van-e a védelemnek valamelyik esküdt ellen kifogása? - tette fel a kérdést a bíró.

- Nincs - felelt Mason.

A bíró most Hamilton Burgerre nézett. A bikanyakú, hordómellű ügyész és Perry Mason ellenséges viszonyáról mindenki tudott.

- A vád tökéletesen elégedett az esküdtekkel - vetette oda Hamilton Burger élesen.

Bedford előrehajolt és odasúgta Masonnek:

- Most legalább megtudjuk, mit szedtek össze ellenem, mivel kell szembeszállnunk. Az a bizonyíték, amit a vád az esküdtszék elé terjesztett, épp csak hogy elégséges volt a vádemeléshez. Szándékosan nem tudatnak velem semmit.

Mason bólintott. Hamilton Burger felemelkedett, és beszélni kezdett:

- Tisztelt uraim! Szokatlan módon szeretném kezdeni. Az esküdtek intelligens emberek, nem szükséges elmagyaráznom, mi az, amit most megkísérlek. Minden további bejelentés helyett első tanúmul szólítom Thomas G. Farlandot.

Farland, miután letette az esküt, megkezdte vallomását. Közölte, hogy rendőr, és április 6-án a kapott utasításnak megfelelően a Vendégmarasztaló Motelbe ment. Ott találkozott a tulajdonossal, bizonyos Morrison Bremsszel, akinek bemutatta az iratait, és közölte vele, hogy a tizenhatos szobát akarja látni. Bement és ott talált a földön egy hullát, akit szemmel láthatóan agyonlőttek. Haladéktalanul értesítette a Gyilkossági Csoportot, akik meg is érkeztek, velük jött a halottkémhelyettes, ujjlenyomat-szakértő és így tovább. A tanú a Gyilkossági Csoport megérkezéséig maradt a helyszínen.

- Ön következik - szólt kurtán Hamilton Burger.

- Miért ment a motelbe? - kérdezte Mason.

- Utasítottak.

- Kik?

- A központ.

- Hogyan?

- Rádión.

- És mit mondtak?

- Tiltakozom - szólalt meg Hamilton Burger -, a kérdés érdektelen, elégtelen, nem a tárgyra vonatkozik, nem felel meg a keresztkérdések szabályainak és nem közvetlen észlelésre irányul.

Mason így válaszolt:

- A tanú azt vallotta, „utasították”, hogy menjen a tizenhatos szobába. A közismert jogszabály szerint, ha egy párbeszédnek egy része elhangzik a tanú meghallgatása során, akkor a védelem képviselője rákérdezhet a teljes párbeszédre. Tudni akarom, mi hangzott el, amikor az utasítást kiadták.

- Ez nem közvetlen észlelés - felelte Hamilton Burger.

- Ez egy elhangzott párbeszéd - felelte rá Mason mosolyogva.

- A tiltakozást elutasítom - szólalt meg Strouse bíró. - A tanú a párbeszéd egy részét belefoglalta a vallomásába, tehát elmondhatja az egészet.

- Hát - mondta Farland -, csak azt mondták, hogy a motelbe kell menjek, ennyi volt az egész.

- Arról mondtak valamit, hogy mit fog ott esetleg találni?

- Igen.

- Mit?

- Egy hullát.

- És arról mit mondtak, hogy aki az utasítást kiadta, honnan tudja, hogy ott egy hulla van?

- Azt mondta, bejelentették.

- Arról is mondtak valamit, mi módon jelentették be?

- Névtelen telefonáló jelentette be.

- És azt megmondták, hogy férfi vagy nő volt-e a névtelen telefonáló?

- ...

- Igen vagy nem? - sürgette Mason.

- Igen. Női hang volt.

- Köszönöm - mondta Mason udvariasan. - Befejeztem.

Hamilton Burger egy sor ilyenkor szokásos tanút hallgatott meg, akik elmondták, hogy a halottat azonosították, a neve Binney Denham. Amikor a tetemet megmozdították, egy harmincyolcas kaliberű golyó gurult ki a zakójából.

- A következő tanú Morrison Brems - jelentette be Hamilton Burger.

Miután Brems megjelent és letette az esküt, Hamilton Burger intett a balján ülő Vincent Hadleynek, a helyettesének. A behízelt modorú, bírósági ügyekben igencsak jártas Vincent Hadley hallgatta ki a motel tulajdonosát. A tanú a következő tényeket sorolta fel: április 6-án délelőtt tizenegy óra körül a vádlott és egy fiatal nő leparkolt a motelnél. A vádlott közölte vele, hogy még valakiket várnak San Diegóból, két szobára lesz szükségük. A tanú javasolta, hogy jobb lenne megvárni a többieket, hadd jelentkezzenek azok is be, és akkor ők fizetik az egyik szobát, de a vádlott ragaszkodott hozzá, hogy kifizeti az egészet, és azonnal el is akarta foglalni mind a két szobát.

- Milyen néven jelentkezett be a vádlott?

- S. G. Wilfred.

- És neje?

- És neje.

- Azután mi történt?
- Hát, én nem nagyon figyeltem őket azután. Persze, így utólag én azt gondoltam...
- Az érdektelen, hogy maga mit gondolt - szakította félbe Hadley. - Csak azt mondja el, mi történt, mit vett észre, mit látott, mit mondott magának a vádlott vagy mások, akik a vádlottal voltak.
- De hát hol kezdjem el, kérem szépen?
- Csak a kérdésre feleljen. Mi történt aztán?
- Egy ideig benn tartózkodtak, aztán a lány...
- A lány Mrs. Wilfredet jelenti?
- De hát nem volt az Mrs. Wilfred.
- Azt maga nem tudhatja. Ezen a néven jelentkezett be, nem?
- Hát, a vádlott jelentette be Mrs. Wilfredként.
- Jól van. Akkor nevezze Mrs. Wilfrednek. Mi történt azután?
- Hát, Mrs. Wilfred kétszer kijött. Először kívülről odament a tizenötös ajtajához, és én azt hittem...
- Az érdektelen, hogy mit hitt. Mit csinált Mrs. Wilfred?
- Tudom, hogy bezárta a vádlottat, de arra meg nem esküszöm, hogy láttam a kulcsot a zárban elfordulni, szóval, azt hiszem, erről nem szabad szólnom. Aztán, hogy ezt megcsinálta, odament a kocsihoz, és kivett egy csomagot. Azt bevitte a tizenhatosba. Aztán kicsivel később kijött, és odament a kocsihoz, a kesztyűtartóba nyúlt, de azt már nem tudom, mennyi ideig tartózkodott kint, mert engem elhívtak, és nem is kerültem elő egy fél óra hosszát. Aztán jóval később mind a ketten kijöttek, beültek a kocsiába és elhajtottak.
- Egy pillanatot. Mielőtt ők elhajtottak, járt valaki más a kocsi közelében?
- Arra nem esküdnék meg.
- Hát ne esküdjön. Csak azt mondja el, amit tud és amit látott.
- Hát, láttam egy ütött-kopott autót, ami a tizenhatosnál megállt pár percre. Azt gondoltam, megjött a másik pár... .
- Mit látott?
- Csak azt az autót láttam ott egy rövid ideig. Aztán az autó elhajtott.
- Nem az autó hajtott el. Valaki nyilván vezette.
- Igen.
- Tudja, ki volt az?
- Akkor nem tudtam. Most már tudom.
- Ki?
- Ez a Binney Denham, az az ember, akit holtan találtak.
- Látta az arcát?
- Igen.
- Megállt kifelé menet?
- Nem.
- Mikor kifelé hajtott, nem állt meg?
- Nem.
- És amikor befelé?
- Akkor sem.
- Jó. Próbáljon mindenre visszaemlékezni. Mi történt azután?
- Hát, persze, nekem más dolgom is van, én vezetem a motelt, nem érek rá nézelődni...
- Csak azt mondja el, amit látott. Nem azt várjuk magától, hogy mindent elmondjon, ami történt. Csak amit látott.
- Hát a vádlott meg az a lány...
- Arra gondol, aki Mrs. Wilfred néven jelentkezett be?
- Igen, arra.
- Jó, mit csináltak?
- Egy darabig elvoltak, aztán visszajöttek. Úgy gondolom, késő délután lehetett. Nem néztem meg az órámon a pontos időt. Beálltak a szobáikhoz tartozó garázsba. ...
- Még előbb - vágott közbe Hadley -, mielőtt visszajöttek, maga bement esetleg a szobáikba?
- I-igen, bementem.
- Miért?
- Ellenőriztem.
- Miért?
- Hát... hát, kérem szépen, amikor ilyen párok jönnek... szóval, nálunk háromféle díjszabás van, egy a visszatérő vendégeknek, egy a turistáknak, egy pedig a futóvendégeknek. Az ilyen pároktól, ezektől kétszer annyit kérünk, mint a visszatérő vendégektől. Ha elmennek, mindig ellenőrizzük a szobájukat, hogy lássuk, egyáltalán visszajönnek-e. Ha itt van a csomagjuk, és nyitva van, megnézegetjük. Néha, ha be van zárva, ki is nyitjuk. Ha motelt vezet az ember, az átutazóknak is ki kell adni a szobákat, ha meg akar élni, no meg ebben jó pénz van, és rendszerint elég sűrűn jönnek-mennek. De ettől függetlenül, az ilyen üzletet nemigen szereti az ember, és ha a vendégek elhagyják a szobát, hát bemelegyünk és körülnézünk.
- Szóval ezért ment be?
- Igen, kérem szépen.
- És mit csinált?
- Benyitottam a tizenötös ajtaján, de az zárva volt. Megpróbáltam a tizenhatost, az is zárva volt.

- És akkor mit csinált?
- Kinyitottam a saját kulcsommal, és bementem.
- Melyik ajtón?
- A tizenhatoson.
- Mit talált, ha ugyan talált valamit?
- A lánynak, illetve ennek a Mrs. Wilfrednek egy bőröndjét és egy táskáját a tizenhatosban, és a férfinak egy aktatáskáját a tizenötösben.
- Belenézett az aktatáskába?
- Igen.
- Mit látott benne?
- Egy pisztolyt.
- Jól megnézte?
- Csak ami kilátszott belőle. Nem akartam megérinteni. Csak annyit láttam, hogy pisztoly, azonnal elhatároztam, hogy a legjobb lesz, ha...
- Az nem számít, hogy mit gondolt, vagy mit határozott. Én azt kérdezem, mit csinált, és mit látott. Folytassuk ott, ahol abbahagytuk. Mi történt azután?
- Igen, kérem.
- Látta még a vádlottat?
- Igen. A vádlott és ez a... ez a nő... ez a nő... ez a Mrs. Wilfred késő délután visszajöttek a motelbe. Bementek, és én már tovább nem figyeltem, mit csinálnak. Más dolgom volt. Aztán láttam, hogy egy autó elhajt, úgy nyolc óra körül, gondolom, annyi lehetett, legfeljebb egy kicsit több. Kinéztem, és láttam, hogy az az autó volt, amit délelőtt a vádlott vezetett. Ez a nő ült benne. Nem figyeltem meg elég alaposan, de valahogy úgy láttam, mintha egyedül ült volna az autóban.
- Hallott valami szokatlant?
- Én magam nem hallottam semmit, de mások a motel más részén igen.
- Az most nem érdekes. Én most csak magáról beszélek. Maga hallott valami rendkívülit?
- Nem, kérem.
- A rendőrségen is ezt mondta, amikor kihallgatták?
- Igen.
- És mikor ment be legközelebb a tizenötösbe vagy a tizenhatosba?
- Amikor ez a rendőr odajött és azt mondta, hogy be akar menni.
- Akkor mit csinált?
- Fogtam a kulcsomat és odamentem a tizenhatos ajtajához.
- Zárva volt?
- Nem, kérem, ami azt illeti, nem.
- És mi történt?
- Kinyitottam az ajtót...
- És mit látott?
- Annak az embernek, annak, akit... azt mondják... Binney Denhamnek hívták, annak a hulláját a padlón egy nagy vértócsa közepén.
- A tizenötösbe is benézett?
- Igen, kérem.
- Hogy ment be?
- Kimentünk a tizenhatosból és megpróbáltuk a tizenötös ajtaját.
- Zárva volt?
- Nem, kérem, nyitva volt.
- A vádlott benn volt?
- Nem, amikor mi bementünk, már nem volt ott.
- Az aktatáskája ott volt?
- Nem, kérem.
- A vádlott vagy az a nő, akit a vádlott úgy jelentett be, mint a feleségét, később visszatértek a motelbe?
- Nem, kérem.
- Aztán később elkísérte a rendőrség embereit a telek végébe?
- Igen. Látszottak a lábnyomok és...
- Egy pillanat. Mindjárt rátérünk arra is. Mi van a telke végében?
- Szögesdrót kerítés.
- Milyen ott a talaj?
- Agyagos, lágy, ha nedves. Nyáron, ha a nap süti, megkeményedik, egészen szárazra sül. Igazi kaliforniai agyag.
- Milyen volt a talaj állaga április 6-ának éjszakáján?
- Lágy.
- Olyan, amiben meglátszana egy ember lábnyoma?
- Olyan, igen.
- Látott lábnyomokat, amikor a hatósági közegeket a telek végébe kísérte?
- Igen, kérem.

- Ismeri Tragg hadnagyot?
- Igen.
- Megmutatta neki ezeket a lábnyomokat?
- Én az utat mutattam neki, a lábnyomokat ő mutatta nekem.
- És aztán mit csinált Tragg hadnagy, ha ugyan csinált valamit?
- Hát, odament a szögesdrót kerítéshez, ahol a nyomok mutatták, hogy valaki átbújt, és talált némi szövetfoszlányt. A kerítés egyik-másik tuskéje olyan rozsdás, hogy a szálak könnyen ráakadtak.
- Aztán, hogy egyszer látta Binney Denhamet a tizenhatos közelében abban a kocsiban, amit ütött-kopottnak nevezett, látta őt újra?
- Nem, amíg csak holtan nem láttam a padlón.
- A maga motelje mindenki számára nyitva van?
- Természetesen. Ez a lényege.
- Lehetséges az, hogy Binney Denham kimehetett vagy bemehetett anélkül, hogy maga látta volna?
- Természetesen.
- Hadley odaszólt Masonnek:
- Kérdezhet.
- A maga tudomása szerint Denham bemehetett a tizenhatosba közvetlenül az után a nő után, akit Mrs. Wilfrednek nevezett, igaz? - kérdezte Mason.
- Igaz.
- Anélkül, hogy maga látta volna?
- Igen.
- Ez könnyen elképzelhető?
- Természetesen. Én akkor figyelek oda, ha kocsival hajtanak be, és az iroda előtt lassítanak, de azokra nem figyelek, akik egyenesen valamelyik szobához hajtanak. Szóval, ha egyenesen elhajtanak az iroda mellett, nem nagyon figyelek rájuk. Én abból élek, hogy kiadom a szobákat. Nem célolok, hogy a bérlők magánéletét vizsgálgassam.
- Ez nagyon szép -jegyezte meg Mason. - A nap folyamán és este még más szobákat is kiadott, ugye?
- Igen, uram.
- Április 6-án este és április 7-én segített a rendőrségnek a pisztolyt keresni?
- Tiltakozom. A kérdés érdektelen, elégtelen, nem a tárgyra vonatkozik, nem felel meg a keresztkérdések szabályainak - szólt Hadley, majd felállt, és így folytatta: - Tisztelt bíróság! Arra vonatkozó kérdéseket mi nem tettünk fel, hogy mit csinált a tanú április 7-én. Mi csak azt kérdeztük, mi történt április 6-án.
- A körülményeket figyelembe véve úgy gondolom, április 7-ének reggele túl messzire vezet. A tiltakozásnak helyt adok - ítélkezett Strouse bíró.
- Látta újra a pisztolyt? - tette fel Mason a következő kérdést.
- Tiltakozom, ez sem felel meg a keresztkérdések szabályainak - szólt Hadley.
- Ami azt illeti, láthatta a tanú akár egy héttel később is azt a pisztolyt. A tanú kihallgatása április 6-ra korlátozódik.
- A tiltakozásnak helyt adok - szólt ismét Strouse bíró.
- Április 6-án délután és este észrevett-e valami szokatlant? - kérdezte Mason.
- Brems a fejét rázta:
- Nem, uram.
- Bedford előrehajolt és suttogva így szólt Masonhoz:
- Szorítsa sarokba! Kérdezze arról az ólálkodó nőről. Próbáljuk megtudni a személyleírását! Meg kell tudnunk, ki az a nő!
- Binney Denhamet észrevette a motel területén? - kérdezte Mason.
- Igen, uram, észrevettem.
- Tudta, hogy nincs bejelentkezve?
- Tudtam.
- Más szóval, idegen volt.
- Igen, uram, de ne felejtse el, azért biztosan nem tudhattam, nem tartozik-e valamelyik szobához. A vádlott, kérem, két szobát vett ki, ki is fizette mind a kettőt. Azt mondta, mások is jönnek hozzájuk San Diegóból. Én, kérem, honnan tudhattam volna, hogy nem ez a Denham-e az, akire gondolt?
- Értem. Ez megmagyarázza Mr. Denham jelenlétét. És más olyan személyt nem látott a motelben aznap, akinek ott nem volt keresnivalója?
- Nem, uram.
- Nem járt valaki a tizenkettesben?
- Brems egy pillanatig gondolkodott, már-már a fejét rázta, aztán azt felelte:
- Ja, egy pillanat, igen, én jelentettem a rendőrségnek...
- Hadley félbeszakította:
- Az nem számít, mit jelentett a rendőrségnek. Maga csak a kérdésre figyeljen, és csak arra válaszoljon. Más információval ne álljon elő.
- Hát, volt egy személy, akit akkor nem tudtam hová tenni, de később minden tisztázódott.
- Egy olyan személy, aki az egyik szobát jogtalanul használta?
- Tiltakozom. A kérdés következtetésre készíti a tanút - szólt Hadley.
- Keresztkérdéseknek vetem alá - felelte Mason.

- Úgy gondolom, a „jogtalanul” kifejezés csakugyan következtetésre készíti a tanút, ennek ellenére megengedem a kérdés feltevését

- nyilatkozta Strouse bíró.

- A védelem, amennyire csak lehet, szabad kezet kap a keresztkérdések során, különösen azon tanúk esetében, akik a bűncselekmény elkövetését megelőzően a helyszínen tartózkodtak.

- Rendben van - mondta Hadley. - Visszavonom a tiltakozást, bíró úr. Válaszoljon a kérdésre, Brems!

- Hát, azt tudom mondani, hogy egy nő kijött a tizenkettesből, de nem az a nő volt, aki kibérelte. Beszéltem vele, mert gondoltam... szóval, úgy látszik, azt nem mondhatom el, mit gondoltam, de azért beszéltem vele.

- Miről beszéltek?

- Kikérdeztem.

- És mit mondott?

- Bíró úr! - tiltakozott Hadley. - Ezzel már olyan területre léptünk, ami túl van a tanúkihallgatás keretein, és nem vonatkozik közvetlen észlelésre.

- A tiltakozásnak helyt adok - rendelkezett Strouse bíró.

- Mit kérdezett tőle?

- Az előbbi okok miatt tiltakozom.

- Az előbbi döntés érvényes.

Mason Bedfordhoz fordult és suttogva mondta: - Láthatja, Bedford, egy sor jogi nehézséggel találjuk magunkat szemben. A nővel folytatott beszélgetésről nem tudom ezt a tanút kikérdezni.

- De nekünk feltétlenül ki kell derítenünk, ki volt az a nő. Próbálja tovább. Ne engedje, hogy zsákutcába vigyék. Maga elég találékony. Tegye fel úgy a kérdéseket, hogy a bírónak engednie kelljen. Meg kell tudnunk, ki volt a nő.

- Azt mondja, hogy a nő, aki kijött a tizenkettesből, nem vette ki azt a szobát?

- Így van.

- És maga megállította?

- Igen.

- És a rendőrségen jelentette ezt a nőt?

- Tiltakozom. Nem felel meg a keresztkérdések szabályainak, érdektelen, elégtelen, nem a tárgyra vonatkozik.

- A tiltakozásnak helyt adok.

- Tanúvallomásában említette a rendőrséggel folytatott beszélgetését... - kezdte újra Mason..

- Hát, természetesen, amikor minden kezdett a feje tetejére állni, akkor mindenről tudni akartak, ami a motelben történt. Ez azután volt, hogy megkérdezték, benézhetnek-e a tizenhatosba, mert egy bejelentést kell nekik kivizsgálni. Én mondtam nekik, menjenek csak.

- Jó. Ugyanennek a párbeszédnek a részeként, érdeklődött-e a rendőrség magától, hogy nem látott-e valakit ólálkodni a motel területén délután vagy este?

- Tiltakozom. Nem felel meg a keresztkérdések szabályainak, érdektelen, elégtelen, nem a tárgyra vonatkozik, nem közvetlen észlelésre irányul.

Strouse bíró mosolygott. - Mr. Mason most újra azt a jogszabályt hívja segítségül, mely szerint, ha egy beszélgetésnek valamely részletét a kihallgatás során felidézük, a védelem képviselője rákérdezhet a teljes párbeszédre. A tanú válaszolhat a kérdésre.

- Hát főleg azt kérdezték tőlem, hallottam-e lövést.

- Nem azt kérdeztem, mi érdekelte őket elsősorban. Azt kérdeztem, megkérdezték-e, hogy délután vagy este föltűntek-e önnek a motelben ólálkodó személyek?

- Igen, megkérdezték.

- És a válaszában beszélt-e nekik arról a nőről, akit a tizenkettesben látott?

- Igen, uram.

- És maga mit mondott nekik?

- De bíró úr! - szólalt meg Hadley. - Ez olyan dolgok felé tereli a figyelmet, amelyek mindent össze fognak zavarni. Ennek a világon semmi köze nincs az üggyhez. Az ellen nem tiltakozunk, ha Mr. Mason saját tanújaként hallgatja meg Mr. Bremset, ha akarja. Akkor bármilyen kérdést feltehet...

- Nem szükséges, hogy Mr. Mason Mr. Bremset saját tanújaként hallgassa ki - rendelkezett Strouse bíró. - Ön, amikor a tanút kihallgatta, szintén feltett a rendőrökkel folytatott beszélgetésre vonatkozó kérdéseket.

- Nem a beszélgetésre vonatkoztak, csak a beszélgetés eredményére. Mr. Mason tiltakozhatott volna, ha akar, azon az alapon, hogy a kérdés következtetésre készíti a tanút.

- De nem tiltakozott - állapította meg Strouse bíró egyszerűen. - A jogi következmények szempontjából mindegy, hogy a tanút a beszélgetésből levont következtetésekről kérdezi, vagy szó szerint megismételteti vele az elhangzottakat. A beszélgetés tárgya a kihallgatás során elhangzott. Ha Mr. Mason akarja, felidézhető az egész beszélgetést.

- De ez nincs a tárggyal összefüggésben - tiltakozott Hadley. - Ennek semmi köze a bűntényhez.

- Honnan tudja? - kérdezte Strouse bíró.

- Mert mi tudjuk, mi történt.

- Mr. Masonnak is meglehet a maga elképzelése arról, hogy mi történt. A bíróság a védőnek a keresztkérdések során a lehető legnagyobb mértékben szabad kezet ad. A tanú válaszolhat a kérdésre.

- Folytassa! Mit mondott a rendőröknek a nőről, aki a tizenkettesben járt?

- Azt, hogy ott ólálkodott.

- Az „ólálkodott” kifejezést használta?

- Azt, azt hiszem.
- És még mit mondott nekik?
- Hogy beszéltem azzal a nővel.
- Elmondta nekik, hogy a nő mit mondott?
- Tisztelt bíró úr! Ismét tiltakoznom kell. Ez nem közvetlen észlelésre vonatkozik. Most azt fogjuk hallani, hogy mit mondhatott valami nő a tanúnak, és ezt a tanú hogyan mondta el a rendőröknek. Ez egészen nyilvánvalóan nem közvetlen észlelésre vonatkozik.
- A tiltakozást elutasítom. Válaszoljon a kérdésre.
- Igen, elmondtam. A nő azt állította, hogy annak a személynek a barátnője, aki a szobát kibérelte. Az a személy azt mondta neki, hogy ha ő nem lenne ott, akkor menjen be és várjon rá.
- Le tudná írni a nőt?
- Tiltakozom. Érdektelen, elégtelen, nem a tárgyra vonatkozik.
- A tiltakozásnak helyt adok.

Mason elmosolyodott.

- Leírta a nőt a rendőröknek, amikor beszélt velük?
- Igen, uram.
- Hogyan írta le a nőt a rendőröknek?
- Ismét tiltakozom.

Strouse bíró elmosolyodott:

- Nem adok helyt a tiltakozásnak. Ez most annak a beszélgetésnek a része, amiről Mr. Masonnek joga van kérdezni.
- Azt mondtam a rendőröknek, hogy a nő olyan huszonnyolc-harminc éves forma, barna hajú, sőjtétszürke szemű, igen magas... akarom mondani, nőnek kimondottan magas, hosszú lábú volt. Olyan jellemzően előkelő járású. Lehetett látni...
- Ne írja le! - támadt Hadley a tanúra. - Csak azt mondja, amit a rendőröknek.
- Igen, uram. Azt mondom csak, amit a rendőröknek mondtam - készségeskedett Brems, aztán még hozzátette: - Persze, aztán kiderült, hogy rendben volt a dolog.
- Az a kérésem, hogy a legutolsó megjegyzés ne kerüljön be a jegyzőkönyvbe, ugyanis nem a feltett kérdésre adott válasz - szólt Mason -, hanem a tanú önkéntes kijelentése.
- Ki lehet húzni - rendelkezett Strouse bíró.
- Befejeztem - közölte Mason.

Hadleyben forrt a méreg, és újra elkezdte kérdezni a tanút:

- Azt mondta a rendőrségnek, hogy a nőről azt hitte, a motelben ólálkodik?
- Igen, uram.
- Aztán rájött, hogy tévedett, ugye?
- Tiltakozom - szólalt meg Mason. - A kérdés célzatos, és befolyásoló következtetésre készíti a tanút.
- A tiltakozásnak helyt adok.
- De - kiabálta a felbőszült ügyész helyettes - végül is maga közölte a rendőrökkel, hogy tudja, hogy minden rendben van, igaz?
- Tiltakozom a kérdés feltevése ellen, ez ugyanis nem része annak a beszélgetésnek, amit a tanú a vallomásában említett.

Strouse bíró habozott, aztán a tanúhoz fordult:

- Mikor közölte ezt velük?
- Másnap.
- A tiltakozásnak helyt adok.
- A nővel a tizenkettesből aznap este beszélt, ugye?
- Tiltakozom - szólt Mason. - Érdektelen, elégtelen, nem a tárgyra vonatkozik, nem közvetlen észlelésre irányul.
- A tiltakozásnak helyt adok.

Hadley leült és suttogva tárgyalt Hamilton Burger-rel. Halkan, hevesen vitatkoztak, aztán Hadley más módon próbálkozott.

- Amikor aznap este ugyanannak a beszélgetésnek a során kijelentette a rendőröknek, hogy miután a nővel beszélt, megnyugodott, hogy minden rendben van, igazat mondott?
- Igen, uram.
- Befejeztem - jelentette ki Hadley diadalmasan.
- Egy pillanat - szólalt meg Mason, mikor Brems elindult volna lefelé az emelvényről. - Még egy kérdés: nem mondta ugyanabban a rendőrséggel folytatott beszélgetésben, hogy a nő „ólálkodott" a motelben?
- Azt hiszem, mondtam. Igen, akkor azt mondtam.
- Ezt a szót használta: „ólálkodott"?
- Igen, uram.

Mason Hadleyre mosolygott.

- Befejeztem.
- Befejeztem - mondta Hadley mogorván.
- Szólítsa be a következő tanúját - szólt Strouse bíró.

Hadley behívatta az autókölcsönző vezetőjét, aki előadta a kölcsönzés körülményeit, a kocsit visszavételét, a tényt, hogy az a személy, aki a kocsit visszavitte, nem jelentkezett a letétből visszajáró összegért.

- Nincs kérdésem - mondta Mason.

A kölcsönző egy másik alkalmazottja elmondta, hogy április 6-án este tíz óra körül látta, amikor a kocsit visszavitték a kölcsönzőbe. Egy fiatal nő vezette, kiszállt és az iroda felé indult.

- Öné a kérdezés joga - szólta Hadley.
- Le tudná írni a nőt? - tette fel Mason a kérdést.
- Jó nő volt.
- Ennél pontosabban is le tudná írni? - kérdezte Mason, mire egy-két esküdt szélesen elmosolyodott.
- Persze. Olyan húsz év körüli lehetett. Olyan... olyan jó bőr.
- Hogyan? - kérdezte Strouse bíró.
- Jó alakú - helyesbített gyorsan a tanú.
- A haját látta?
- Szőke.
- Most felteszek egy kérdést, és azt szeretném, ha alaposan meggondolná, mielőtt válaszol. Látta-e, hogy kiemelt valami csomagot a kocsiból, miután leparkolta?

A férfi a fejét rázta.

- Nem, uram, saját magán kívül a világon semmit nem emelt ki.
- Bizonyos ebben?
- Igen.
- Látta, amikor kiszállt?
- De még mennyire!

Nevetés harsant a bírósági teremben.

- Befejeztem -jelezte Mason.
- Nincs kérdésem - mondta Hadley.

Ezután Hadley egy ujjlenyomat-szakértőt hallgatott meg, aki elmondta, hogy április 6-án este és április 7-én reggel ujjlenyomatokat keresett a Vendégmarasztaló Motel tizenötös és tizenhatos szobájában. Számos ujjlenyomatot talált, s ezeket „fontosak”-nak nevezte.

- És miért nevezi ezeket az ujjlenyomatokat „fontosak”-nak? - kérdezte Hadley.
- Mert - felelte a tanú - ezekkel azonosakat találtam abban a kocsiban, amelyről a tanú az előbb beszélt.

Hadley kérdései nyomán kiderült, hogy a tanú megvizsgálta a bérelt autót, ujjlenyomatokat talált, amelyek megegyeznek a motel tizenötös és tizenhatos szobájában találtakkal, ahol a holttestre rábukkantak. Ezek közül néhány minden kétséget kizáróan azonos Stewart G. Bedford vádlott ujjlenyomataival.

- Öné a kérdezés joga - szólta Hadley.
- Kié a többi „azonos” ujjlenyomat? - kérdezte Mason.
- Feltételezésem szerint azé a szőke nőé, aki visszavitte a kocsit a kölcsönzőbe, és...
- Ezt feltételezi, de nem tudja, igaz?
- Igaz. Én csak azt tudom, hogy bizonyos ujjlenyomatok a motel tizenötös és tizenhatos szobájából, valamint bizonyos ujjlenyomatok abból az autóból, amelyről korábban közölték velem, hogy a rendszáma CXY 221, azonosak azokkal, amelyek a Stewart G. Bedford név alatt szereplő rendőrségi nyilvántartásban találhatóak, és amelyeket akkor vettek fel, amikor őt a rendőrségen előállították.
- És azokat, amelyeket a szőke nőnek tulajdonít, a tizenötösben és a tizenhatosban is megtalálta?

- Igen, uram.

-Hol?

- Különböző helyeken, tükrön, poharakon és egy kilincsen.
- És ugyanolyanokat talált az autóban is?
- Igen, uram.

- Más szóval - összegezte Mason - megfigyelései szerint ezek az eltérő ujjlenyomatok származhatnak Binney Denham gyilkosától?

- Tiltakozom- szólta Hadley. - A kérdés befolyásoló, következtetésre készíti a tanút.
- A tanú szakértő, kérhetem a véleményét. A kérdésem kizárólag a tanú megfigyeléseire korlátozódik.

Strouse bíró némi bizonytalankodás után megengedte a tanúnak, hogy a kérdésre válaszoljon.

A szakértő így válaszolt:

- Amennyire én meg tudom ítélni, kettejük közül akármelyik lehetett a gyilkos.
- Esetleg valaki más is elkövethette a gyilkosságot? - kérdezte Mason.
- Így van.
- Köszönöm, befejeztem.

Hamilton Burger jelezte, hogy a következő tanút ő szándékozik kérdezni.

- Hívják be Richard Judsont.

A jó kiállású, széles vállú, keskeny csípőjű, mély hangú Judsonról, aki hideg kék szemével úgy tekintett a világba, mint egy ingatlant szemrevételező pénzember, kiderült, hogy ő az a rendőrnagy, aki április 10-én kiszállt a Bedford-villába.

- Mit csinált a Bedford-villában? - kérdezte Hamilton Burger.

- Körülnéztem.- Hol?

- Hát a kertben és a garázsban.

- Volt házkutatási engedélye?

- Igen, uram.

- Bemutatta valakinek a házban?

- Senki nem volt otthon, nem tudtam bemutatni.

- Először hol nézett körül?

- A garázsban.
- A garázsban hol?
- Minden részében.
- Le tudná írni egy kicsit részletesebben a kutatást, amit végzett?
- Hát, volt ott egy szék, azt jó alaposan megnéztük. És voltak ott gumik, azokat is megnéztük, és belsők...
- Azt mondja, megnéztük. Ki volt magával?
- A társam.
- Egy másik rendőrnnyomozó?
- Igen.
- És még mit néztek meg?
- A garázsban mindent. A felső polcokon a dobozokat is végignéztük. Jó alaposan átnéztük az egészet.
- És azután mit csináltak?
- A garázs közepén van egy lefolyó, hogy a követ slaggal lehessen mosni. A lefolyót rács védi. Ezt a rácsot kicsavaroztuk, és benéztünk a lefolyóba.
- És mit találtak?
- Egy pisztolyt.
- Hogy értsem ezt?
- Egy harmincnnyolcas Colt-típust.
- Tudja a számát?
- Igen, uram, feljegyeztem.
- Akkor?
- Igen, uram.
- Saját kezűleg?
- Igen.
- Itt van?
- Igen.
- Mi áll abban a feljegyzésben?
- A tanú kinyitotta a noteszét.
- Harmincnnyolcas Colt-típus. A tárban öt töltény volt és egy üres, vagyis kilőtt hüvely. A gyártási szám 740818.
- Mit csinált a pisztollyal?
- Átadtam Arthur Merriamnek.
- Ő kicsoda?
- Ő az egyik rendőrségi fegyver- és ballisztikai szakértőnk.
- Öné a kérdés joga.
- Ha jól érttem, Mr. Judson, volt házkutatási engedélye - mondta Mason.
- Volt, uram.
- És milyen helyiségek voltak megnevezve az engedélyben?
- A ház, a telek és a garázs.
- Senki nem tartózkodott otthon, akinek be tudták volna mutatni az engedélyt?
- Nem, uram, amikor odamentünk, senki.
- Mi volt az engedély keltezése?
- Azt hiszem, nyolcadika.
- 8-án reggel kapták meg?
- Nem tudom, pontosan hánykor.
- Délelőtt?
- Talán, azt hiszem.
- És miután megkapta, mit csinált?
- A zsebembe tettem.
- És aztán?
- Dolgoztam az ügyön.
- Mit jelent az, hogy a maga szavaival élve, dolgozott az ügyön, miután a zsebébe tette az engedélyt?
- Odamentem és körülnéztem.
- Azaz odahajtott a Bedford villához, ugye?
- Hát, dolgoztunk az ügyön, körülnéztünk, lassan körülhajtottunk a környéken.
- Aztán leparkoltak, igaz?
- Igen, uram.
- Egy olyan ponton, ahonnan szemmel tarthatták a garázst?
- Hát, igen.
- És egész nap várakoztak, nemde?
- Igen, a nap hátralévő részében.
- És másnap újra az ügyel foglalkoztak?
- Igen, uram.

- Ugyanott?
- Igen, uram.
- És aznap meddig vártak?
- Hát körülbelül délután négyig.
- És akkor a megfigyeléseik eredményeképpen már tudták, hogy senki nincs otthon, nem igaz?
- Hát, láttuk, amikor Mrs. Bedford elhajtott.
- Tehát tudták, hogy senki nincs otthon, ugye?
- Hát, nem lehet az ilyesmit biztosan tudni.
- Megfigyelés alatt tartották a házat előzőleg?
- Igen.
- Azért, hogy olyan időpontot fogjanak ki, amikor senki nincs otthon?
- Hát, mi csak azért tartottuk a házat megfigyelés alatt, hogy lássuk, ki megy ki és be.
- És az első alkalommal, amikor azt gondolták, hogy senki nincs otthon, bementek és átkutatták a garázst?
- Hát... azt hiszem, valahogy így volt. Így is lehet mondani.
- A garázst átkutatták, de a házat nem?
- Nem, uram, a házat nem.
- A garázsban minden centiméterét, minden zugát és sarkát átvizsgálták?
- Igen, uram.
- Addig vártak, amíg bizonyosak nem voltak benne, hogy senki nincs otthon, aztán indultak a házkutatás elvégzésére.
- A garázst akartuk átkutatni. Nem akartuk, hogy félbeszakítsanak, vagy hogy valaki beleavatkozzon.
Mason fagyosan mosolygott.
- Szóval, azt mondja, Mr. Judson, hogy a garázst akarták átkutatni?
- Mi rossz van abban? Engedélyünk volt, nem?
- A garázsra?
- Úgy értettem, az egészre, a házra, mindenre.
- Nem azt mondta. Azt mondta, a garázst akarták átkutatni.
- Hát, volt rá engedélyünk.
- Nem az az igazság, hogy az egyetlen hely, amit át akartak kutatni, a garázs volt, és csakis azért, mert valaki azt a tippet adta, hogy ott megtalálják a pisztolyt?
- Az igaz, hogy a pisztolyt kerestük.
- Nem az az igazság, hogy mielőtt odamentek, értesültek róla, hogy a garázsban fogják megtalálni a pisztolyt?
- Tiltakozom. Nem felel meg a kereszkérdések szabályainak, érdektelen, elégtelen és nem a tárgyra vonatkozik.
Strouse bíró egy pillanatig gondolkodott.
- A tiltakozásnak nem adok helyt... ha a tanú tud válaszolni.
- Én nem tudok semmiféle értesülésről.
- Nem igaz, hogy elsősorban a garázst akarták átkutatni?
- Azt kutattuk át először.
- Volt valami oka, amiért ott kutattak először?
- Ott kezdtük. Úgy gondoltuk, találunk ott egy pisztolyt.
- És miért gondolták, hogy találunk ott egy pisztolyt?
- Ott éppúgy el lehet rejteni, mint akárhol máshol.
- Szóval úgy érti, hogy a rendőrség nem kapott erre nézve névtelen telefonértesítést?
- Átkutattuk a garázst, egy pisztolyt kerestünk, és találtunk is egy pisztolyt. Én nem tudom, másoknak milyen értesülései voltak, nekem azt mondták, hogy menjek és keressék egy pisztolyt.
- A garázsban?
- Hát, igen.
- Köszönöm, befejeztem.
Arthur Merriam következett, aki elmondta, hogy kísérleteket végzett a pisztollyal, amelyet az előző tanútól kapott, és amely tárgyi bizonyíték. Lőpróbának vetette alá, a golyókat megvizsgálta mikroszkóppal, és összehasonlította őket a végzetes golyóval. Fényképeket készített, amelyek egymásra helyezve mutatják a két golyó bordázatának azonosságát. Ezeket a fényképeket is a tárgyi bizonyítékokhoz csatolták.
- Öné a kérdés joga.
Mason ön látszott, hogy kissé unja a rutinfolyamatot.
- Nincs kérdésem - mondta.
Hamilton Burger következő tanúja az egyik belvárosi áruház sportosztályának a vezetője volt. Ez a tanú írásos dokumentummal bizonyította, hogy a szóban forgó fegyvert mintegy öt évvel azelőtt adták el Stewart G. Bedfordnak, Bedford alá is írta a vásárlási könyvet. A tanú a könyvet bemutatta, és fénymásolat is készült róla. A bíróság rendelkezése az eredetit visszaszolgáltatták.
- Öné a kérdés joga.
- Nincs kérdésem - közölte Mason egy ásitást elnyomva.
Strouse bíró az órára nézett.
- A bíróság a tárgyalást felfüggeszti, és figyelmezteti az esküdteket, hogy egymás között ne beszéljék meg az ügyet, és senkinek ne engedjék meg, hogy a jelenlétükben beszéljen róla. Ne formáljanak, illetve nyilvánítsanak véleményt addig, amíg az ügyet nem

terjesztik önök elé. A bíróság a tárgyalást holnap délelőtt tíz óráig felfüggeszti.

Bedford megragadta Mason karját.

- Mason, valaki a garázsomba dugta azt a pisztolyt.

- Maga tette oda?

- Ne legyen ostoba! Mondom, hogy mióta a motelben aludtam, én nem láttam azt a pisztolyt. Az italba altatót kevertek, valaki kivette az aktatáskámból, meggyilkolta vele Binney Denhamet, azután eldugta a garázsomban.

- Aztán megtelefonálta a rendőrségnek, hogy feltétlenül megtalálják.

- És ez mit jelent?

- Azt, hogy valakinek nagyon fontos, hogy bőséges bizonyíték legyen maga ellen.

- Ez megint visszavezet ahhoz az ólálkodó nőhöz abban a szobában, ahol Elsa...

- Egy pillanat - intette Mason. - Neveket ne.

- Szóval ahhoz a nőhöz, aki ott járt. Értse meg, Mason. Higgye el, hogy az a nő fontos. Ő a kulcs az egész ügyhöz, és maga, úgy látom, egy csöppet se nyugtalankodik miatta, és nem is próbálja megtalálni.

- Hogy találjam meg? - kérdezte Mason türelmetlenül. - Azt mondja, van valahol egy tû egy szénakazalban, és az a tû fontos. És akkor?

A rendőr intett Bedfordnak, hogy menjen.

- Béreljen ötven detektívet - mondta Bedford egy pillanatra visszalépve. - Béreljen száz detektívet, de találja meg azt a nőt!

- Vizontlátásra holnap - szolt vissza Mason, miközben a rendőr Bedfordot a börtönlift felé vezette.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

Perry Mason és Della Street kedvenc vendéglőjükben vacsoráztak. Amikor visszamentek az irodába, hogy néhány órát dolgozzanak, az előcsarnokban találkoztak a rájuk várakozó Elsa Griffinnel.

- Üdvözlöm - köszöntötte Mason. -

Rám vár?

Elsa bólintott.

- Régen?

- Körülbelül húsz perce. Hallottam, hogy vacsorázni ment, de utána visszajön, így hát vártam.

Mason Dellára pillantott.

- Valami fontos?

- Azt hiszem.

- Jöjjön fel.

Felmentek a liften, aztán végig a folyosón. Mason kinyitotta a belső iroda ajtaját, belépett és felkapcsolta a villanyt.

- Tegye le a kabátját és a kalapját - mondta Della Street. - Foglaljon helyet, ott, azon a széken.

Elsa nyugodtan, határozottan mozgott, azok a nők mozognak így, akiknek határozott céljuk van, és elszánták magukat, hogy azt meghatározott lépések egymásutánjával el is érik.

- Alkalmam volt néhány percig beszélni Mr. Bedforddal.

Mason bólintott.

- Négyszemközti beszélgetés volt.

- Folytassa.

- Mr. Bedford úgy érzi, hogy mindazokkal az eszközökkel és lehetőségekkel, amelyeket az ön rendelkezésére bocsát, többet tehetne azért, hogy felkutassa azt a nőt, aki a motelben az én szobámban járt. Mert ha jól megnézzük a dolgot, az a nő az én szobámból megfigyelés alatt tarthatta a tizenötöst és tizenhatost, és aztán átmehetett... szóval a megfelelő pillanatban egyszerűen kinyitotta a tizenhatos ajtaját, lött, aztán elmenekült.

- Igen - mondta Mason szárazon. - Lött, Bedford pisztolyával.

- Igen - felelte Elsa elgondolkodva. - Feltételezem, hogy előbb be kellett jutnia a tizenötösbe, és megszerezni a pisztolyt... De ezt is megtehetné, miután a szöke elment. Ott találta az alvó Mr. Bedfordot, és a pisztolyt kivette a táskájából.

Mason figyelmesen nézte. Elsa Griffin hirtelen témát váltott:

- Nem gondolja, Mr. Mason, hogy Mrs. Bedford jó hírének sokat árt, hogy állandóan azt a rémes nagy fekete napszemüveget viseli, és mindig hátul ül a tárgyalóteremben? Nem kellene lefelől ülnie, és erkölcsi támogatást nyújtania a férjének? Nem pedig úgy tenni, mintha... mintha attól félne, hogy rájönnek, kicsoda?

- Mindenki tudja, kicsoda. Az újságírók a tárgyalás kezdete óta állandóan faggatják.

- Tudom, de soha nem veszi le azt a rémes fekete szemüveget. És olyan rosszul áll neki. Azok a nagy lencsék teljesen megváltoztatják a külsejét. Éppúgy néz ki... szóval, nem úgy, mint szokott.

- És nekem mit javasolna? - érdeklődött Mason.

- Nem tudna szólni neki, hogy legyen természetesebb? Mondja meg neki, hogy vegye le a szemüvegét, menjen előre, üljön olyan közel a férjéhez, amilyen közel csak lehet, és időnként egy-két szóval biztassa.

- Mr. Bedford ezt szeretné?

- Én biztosra veszem, hogy ezt szeretné. Azt hiszem, a felesége magatartása fáj neki. Egész másképp viselkedik, mint rendesen.

Olyan... olyan összetört.

- Értem.

Elsa néhány pillanatig hallgatott, aztán folytatta:

- Mire ment azokkal az ujjlenyomatokkal, amiket a moteltől hoztam?

- Attól tartok, nem sokra. Tudja, nagyon nehéz azonosítani valakit, ha csak nincs meg mind a tíz ujj lenyomata. De hát maga, aki kitanulta, ezt mind tudja.

- Igen, azt hiszem - felelte Elsa bizonytalanul. - Azt hiszem, Mr. Brems nagyon jó leírást adott arról az ólalkodó nőről, aki a szobámban járt.

Mason bólintott.

- Van valami abban, ahogy leírta, valami a járásában. Szinte úgy érzem, ismerem. Olyan különös érzés. Mint amikor az ember lát egy arcot, amit nem tud hova tenni, de mégis nagyon ismerős. Úgy ismeri az ember, mint a sajátját, de valahogy mégsem tudja megnevezni. Valahogy nem ugrik be. Hiányzik egy láncszem.

Mason újra bólintott.

- Úgy érzem, ha azt a hiányzó láncszemet fel tudnám idézni, akkor meglenne. Úgy érzem, az egész ügy megoldása szinte a kezünkben van, mégis elillan, mint... mint egy megfoghatatlan szellemkép.

Mason egy szót se szólt.

- Hát - állt fel Elsa -, nekem mennem kell. Azt akartam elmondani, hogy Mr. Bedford csakugyan nagyon szeretné, ha minden rendelkezésére álló eszközzel azt a nőt keresné. És meggyőződésem, hogy sokkal jobban esne neki, ha a felesége nem viselkedne úgy, mintha attól félné, hogy valaki felismeri. Tudja, Mrs. Bedford igazán nagyon szép nő, csodálatos a tartása...

Elsa Griffin hirtelen abbahagyta, és Masonre meredt, a szeme ijedt, hitetlenkedő csodálkozást fejezett ki.

- Mi a baj? - kérdezte Mason. - Mi történt?

- Istenem! Ez nem lehet!

- Mondja már! Mi az?

Elsa csak nézett rá kerekre nyílt, ijedt szemmel.

- Rosszul van? - kérdezte Della.

- Egek ura! Úgy ért, mint a villámcsapás! Hadd üljek le.

Lerogyott egy székre, a fejét jobbra-balra ingatta, úgy nézett körbe az irodában, mintha valami sok hirtelen elvette volna a tájékozódóképességét.

- Nos, mi az?

- Most, hogy Mrs. Bedfordot említettem, és a tartását, meg ahogy jár... Mr. Mason, megvan. Iszonyú. Mint a villám, úgy csapott belém a felismerés.

- Mi az?

- Hát nem érti, Mr. Mason? Az ólalkodó nő, aki a motelben a szobámban járt. Mr. Brems leírása tökéletesen ráillik. Hiszen nem is lehetne Mrs. Bedfordot tökéletesebben leírni, mint ahogy Morrison Brems leírta.

Mason szótlánul ült, figyelmesen nézte Elsa Griffin arcát. Elsa hirtelen csettintett az ujjával.

- Megvan, Mr. Mason! Megvan! Magánál megvan a rendőrségi nyilvántartóból származó fényképe és ujjlenyomatai. Össze tudja hasonlítani azokkal, amiket én hoztam a moteltől, és... és akkor megtudjuk!

Mason intett Dellának.

- Vegye elő Mrs. Bedford ujjlenyomatait, és a nem azonosított lenyomatokat is kérem. Nyilván emlékszik, hogy Elsa ujjlenyomatait megsemmisítettük. Négyet nem azonosítottunk, a tizennégyest, a tizenhatost, a kilencest és a tizenkettest. Azokat kérem.

Della Street egy pillanatig Mason merev arcába nézett, aztán odalépett a lezárt irattartóhoz, amelyben az ügyvéd azokat a dokumentumokat tartotta, amelyekre az éppen folyamatban lévő tárgyalások során szüksége lehetett. Della átnyújtotta a kívánt anyagot. Elsa Griffin mohón érte nyúlt, gondosan vizsgálta a moteltől szerzett ujjlenyomatokat, aztán felkapta az Ann Roann bűnügyi nyilvántartóból származó ujjlenyomatait tartalmazó lemezt. Gyorsan összehasonlította a két sorozatot, tekintetét egyikről a másikra kapkodta. Izgatottsága egyre fokozódott, végül elérte a tetőpontot.

- Mr. Mason, ezek az ő ujjlenyomatai!

Mason kezébe vette a rendőrségi dokumentumokat. Elsa szorosan fogta a tizennégyes, tizenhatos, kilences és tizenkettes számmal ellátott lemezeket.

- Ezek Mrs. Bedford ujjlenyomatai! Higgyen nekem, én tanultam ujjlenyomat-azonosítást.

- Reménykedjünk, hogy téved - felelte Mason. - Ez aztán igazán nagy galiba lenne. Ezt nem engedhetjük meg magunknak.

Elsa Griffin felkapta a borítékot.

- Mr. Mason - mondta komolyan -, ön Stewart G. Bedfordot képviseli. Önnek az ő érdekeit kell képviselnie, függetlenül attól, kit hoz ez bajba.

Mason kinyújtotta a kezét a borítékért. Elsa egy hajszálnyit elhúzta előle.

- Nem árulhatja el az ő ügyét azért, hogy megmentse... hogy megmentse azt a személyt, aki ebbe a helyzetbe sodorta.

- Az ügyvédnek az ügyfél érdekeit a lehető legjobban kell védenie. Ez nem mindig egyezik azzal, amit az ügyfél vagy esetleg az ügyfél barátai akarnak. Az ügyvédnek azt kell tennie, ami az ügyfele számára a legkedvezőbb.

- Ez azt jelenti, hogy nem fogja megmondani Mr. Bedfordnak, hogy a saját felesége volt az, akit addig gyötört ez a zsaroló, amíg végül is kétségbeesésében elhatározta, hogy...

- Nem - vágott közbe Mason -, nem fogom neki megmondani, és azt akarom, hogy maga se mondja meg.

Elsa hirtelen felugrott, és rohanvást indult a kijárat felé.

- Jöjjön vissza! - kiáltotta Della, és el akarta kapni Elsa szoknyáját, de egy-két centivel elvétette.

Mielőtt Della Street az ajtóhoz ért volna, Elsa már kitérta.

Holcomb őrmester állt a küszöbön.

- Jó estét, jó estét - mondta, és átfogta Elsa vállát. - Úgy sejtem, itt valami nem stimmel. Mi történt?

- Ez az ifjú hölgy el akar vinni bizonyos dolgokat, amelyek nem az ő tulajdonát képezik - mondta Mason.

- Nahát, nahát! Magától lopna? Le tudná írni azokat a bizonyos dolgokat, Mr. Mason? Netán be óhajt menni a főkapitányságra, és panaszt emel a kisasszony ellen, esetleg lopással vádolja? Ön mit mond a történetekről, Miss Griffin?

Elsa Griffin gyorsan bedugta az újjlenyomatokat tartalmazó lemezeket a ruhájába.

- Kérem, Holcomb őrmester, legyen szíves, kísérjen haza, és intézze el, hogy holnapra beidézzenek a vád tanújaként. Azt hiszem, itt az ideje, hogy valaki végre megmutassa Perry Masonnek, a nagy bűnügyi szakértőnek, hogy gyilkosságot elkendőzni, és bizonyítékokat elrejtteni a rendőrség elől, törvénybe ütköző cselekmények.

Holcomb őrmester arca felragyogott.

- Kislány, ez gyönyörű szónoklat volt. Jöjjön csak velem nyugodtan.

HUSZADIK FEJEZET

Hamilton Burger arca egyértelműen tükrözte érzelmeit, amikor másnap délelőtt felállt és csendet kért.

- Tisztelt bíró úr! Szeretném felhívni a figyelmét a büntető törvénykönyv 135. paragrafusára, amely a következőképpen hangzik:

„Bárki, akinek tudomása van arról, hogy bármilyen könyv, irat, feljegyzés vagy egyéb írásos dokumentum, tárgy vagy dolog tárgyalási bizonyítékként fog szerepelni, és azt mégis szándékosan megsemmisíti vagy elrejtí azzal a szándékkal, hogy így megakadályozza annak illetén felhasználását, vétséget követ el.

Strouse bíró szemmel láthatóan nem értette, miről van szó.

- Azt hiszem, Mr. Burger, a bíróság ismeri a törvényt.

- Természetesen, bíró úr, én csupán szerettem volna emlékeztetőbe idézni az elhangzott paragrafust. Tudom, hogy ön ismeri a törvényt.

De az az érzésem, bizonyos személyek nem ismerik, és most, bíró úr, szeretném Miss Elsa Griffint tanúnak megidézni.

Stewart Bedford riadtan nézett Masonre.

- Ez meg mi az ördög? - suttogta. - Azt hittem, Elsát nem eresztjük a nyilvánosság elé. Nem engedhetjük meg, hogy Brems felismerje benne a nőt a tizenkettesből.

- Nem tetszett neki a mód, ahogy én az ügyet kezelem - felelte Mason. - Úgy döntött, hogy tanúskodik.

- Ez mikor történt?

- Tegnap este.

- Nem mondta.

- Nem akartam nyugtalanítani.

Kinyílt az ajtó, és Elsa Griffin emelt fejjel bevonult a tárgyalóterembe. Feltartotta a jobb kezét, esküt tett, aztán a tanúk padjához lépett.

- Neve? - kérdezte Hamilton Burger.

-Elsa Griffin.

- Ismerőse a vádlott?

- Munkaadóm.

- Hol volt ön ez év április 6-án?

- A Vendégmarasztaló Motelben.

- Mit csinált ott?

- Egy bizonyos személy kérésére mentem oda.

- Tisztelt bíróság - kezdte Hamilton Burger, noha szavait magához Strouse bíróhoz intézte -, itt most igen szokatlan helyzet fog előállni. Jelen tanú, bár az a kívánsága, hogy a hatóságokat rábírja bizonyos intézkedésekre, mégis szövetkezett valakivel, akit rövidesen meg fogok nevezni. Abból a célból szövetkeztek, hogy elrejtssenek egy bizonyos bizonyítékot, amely, megítélésünk szerint, szorosan az üggyhez tartozik. A tanút tehát megidéztem. Ő itt most elfogult tanú. Hajlandó, sőt nagyon is szándékában áll az ügy bizonyos pontjaival kapcsolatban tanúskodni, az ügy más vonatkozásaival kapcsolatban azonban nem kíván tanúvallomást tenni. Ez utóbbi vonatkozásokkal kapcsolatban minden felvilágosítást megtagad, nem tudom tehát, milyen sokat vagy milyen keveset tud róluk. Az ügynek csupán egyetlen pontjáról hajlandó beszélni, a többről egyetlen szót sem. Ezért bizonyos kérdéseket illetően mint elfogult tanút kell kihallgatnom.

- Talán - javasolta Strouse bíró - először azokról a dolgokról kérdezze a tanút, amelyekkel kapcsolatban hajlandó tanúvallomást tenni, aztán próbálkozzék azokkal a témákkal, amelyekkel kapcsolatban a tanú elfogult, figyelembe véve természetesen az elfogult tanúk kihallgatására vonatkozó jogszabályokat.

- Igen, bíró úr.

Hamilton Burger a tanúhoz fordult.

- Ön jelenleg is, és már jó néhány éve a vádlott alkalmazásában áll?

- Igen.

- Milyen minőségben?

- A belső titkárnője vagyok.

- Ismeri Mr. Morrison Bremset, a Vendégmarasztaló Motel tulajdonosát?

- Igen.

- Beszélte vele ez év április 6-án?
  - Igen.
  - Mikor?
  - Kora reggel.
  - Miről beszéltek?
  - Tiltakozom. Nem felel meg a keresztkérdések szabályainak, érdektelen, elégtelen, nem a tárgyra vonatkozik.
  - Egy pillanat, bíró úr - mondta Hamilton Burger. - Azt akarjuk megvilágítani, hogy a tanú az előbb említett beszélgetéskor a vádlott megbízásából cselekedett, az ő utasításainak megfelelően ment a motelbe.
  - Akkor előbb ezt bizonyítsa be - utasította Strouse bíró.
  - De bíró úr, ez az a pont, ahol nehézségeink vannak, ez az egyik olyan pont, amellyel kapcsolatban a tanú elfogult.
  - Vannak még olyan pontok, amelyekkel kapcsolatban a tanú nem elfogult?
  - Igen.
  - A bíróság azt javasolja, hogy a vád először azokat a pontokat vegye sorra, amelyekkel kapcsolatban a tanú nem elfogult. Ha ez megtörtént, és maradnak olyan pontok, amelyekkel kapcsolatban a tanú elfogult, és a vád ebben a minőségében is ki akarja hallgatni, akkor majd kiderül, mi történt, hol, mikor és miért.
  - Rendben van, bíró úr.
  - Hamilton Burger ismét a tanú felé fordult.
  - Ez után a beszélgetés után április 6-án késő este visszatért a Vendégmarasztaló Motelbe?
  - Valójában azt hiszem, az már április 7-e hajnala volt.
  - Ki küldte a Vendégmarasztaló Motelbe?
  - Mr. Perry Mason.
  - Ez úgy értendő, hogy Mr. Mason, ezen ügy vádlottjának, Stewart G. Bedfordnak a védője adott önnek utasítást?
  - Igen.
  - Mire utasította önt Mr. Mason?
  - Hogy hozzak ujjlenyomatokat a tizenkettes szobából, vigyek magammal bűnügyi technikai felszerelést, és mindent porozzak be, ahonnan érzésem szerint megfelelő ujjlenyomat levehető, azokat vegyem le, utána semmisítsek meg minden egyes lenyomatot, ami a tizenkettesben található, majd pedig vigyem el neki a rögzített ujjlenyomatokat.
  - Ön ért az ujjlenyomat-rögzítéshez?
  - Igen.
  - Tanulta ezt valahol?
  - Igen.
  - Hol?
  - Levelező hallgatóként elvégeztem egy ilyen tanfolyamot.
  - Honnan vette az ujjlenyomatok megszerzéséhez szükséges eszközöket?
  - Mr. Masontői kaptam.
  - És mit csinált, amikor az eszközöket megkapta Mr. Masontői?
  - Elmentem a motelbe, és az utasításnak megfelelően rögzítettem az ujjlenyomatokat.
  - És azután?
  - Elvittem Mr. Masonhoz, hogy az én ujjlenyomataimat félre lehessen tenni, és ily módon ki lehessen választani azoknak a személyeknek az ujjlenyomatait, akik távollétemben a szobában jártak.
  - Tudomása van arról, hogy ezt el is végezték?
  - Igen. Mr. Masontői tudom. Azt is közölte velem, hogy négy kivétellel az összes ujjlenyomat az enyém.
  - Tudja, melyik négy lemezen voltak ezek?
  - Igen. Amikor levettem az ujjlenyomatokat, lemezekre rögzítettem őket, és a lemezeket megszámoztam. A négy számunkra fontos lemez száma tizenhárom, tizenhat, kilenc és tizenkettő. A tizenhárom és a tizenhatos egy szekrény üveggombjából származik, a kilences és a tizenkettes pedig egy tűkőr széléről.
  - Tudja, hol vannak ezek a lemezek most?
  - Igen.
  - Hol?
  - Nálam.
  - Hogy jutottak önhöz?
  - Kikaptam Mr. Mason kezéből, és a rendőrségre futottam, mert Mr. Mason megpróbálta visszaszerezni őket.
  - Átadta a lemezeket a rendőrségnek?
  - Nem.
  - Miért?
  - Nem akartam, hogy valami történjen velük. Ugyanis tegnap éjjel már tudtam, kinek az ujjlenyomatai vannak ezeken a lemezeken. Ezért rohantam el velük.
  - Miért érezte úgy, hogy el kell rohannia? - kérdezte Burger.
- Strouse bíró várakozóan nézett Perry Masonre. Amikor az meg sem kísérelte a tiltakozást, Strouse bíró így szólt a tanúhoz:
- Egy pillanatig várjon kérem, mielőtt erre a kérdésre válaszol. Mr. Mason, a védelem nem óhajt tiltakozni a kérdés ellen?
  - Nem, bíró úr. Úgy érzem, itt engem vádolnak valamivel, ezért azt szeretném, ha minden tény napvilágra kerülne.
- Strouse bíró a homlokát ráncolta.

- Ön érezheti úgy, Mr. Mason, hogy önt vádolják valamivel. Ez mindenesetre vitatható. De az nem vitatható, hogy az ön ügyfelét vádolják itt, és az ön elsődleges kötelessége az, hogy ennek az ügyfélnek az érdekeit védje, függetlenül attól, hogyan érinti ez az ön személyét.

- Értem, bíró úr.- Véleményem szerint ez a kérdés befolyásoló következtetésre készíti a tanút.- Nem tiltakozom, bíró úr.

Strouse bíró rövid habozás után így szólt:

- Szeretném felhívni a figyelmét, Mr. Mason, hogy a bíróságnak lépéseket kell tennie, ha a helyzet úgy alakul, hogy az ön érdekei szembekerülnek az ügyfél érdekeivel, és ön nem tiltakozik olyan kérdések ellen, amelyek ártanak az ügyfél ügyének.

- Tisztelt bíró úr - felelte Mason -, jelen esetben az ellenkezője a helyzet. Úgy érzem, a tanú válasza nagy mértékben árt az én személyes érdekeimnek, de igen hasznos lehet a vádlott ügyére nézve, ugyanis a tanú az ügy egyes mozzanatait illetően kész tanúskodni, más mozzanatokkal kapcsolatban viszont elfogult. Úgy érzi, ellenem kell tanúskodnia, viszont a munkaadója érdekeit szem előtt tartja.

- Rendben van - egyezett bele Strouse bíró. - Ha nem óhajt tiltakozni, a tanú válaszolhat a kérdésre.

- Válaszoljon, kérem, a kérdésre - mondta Hamilton Burger.

- Miért érezte úgy, hogy el kell rohannia?

- Mert akkor sikerült azonosítanom az ujjlenyomatokat.

- Azonosítania?

- Igen.

- Azt mondta, ugyebár, hogy ön tanult ujjlenyomatazonosítást?

- Igen.

- Tehát azonosította azokat az ujjlenyomatokat?

- Igen.

- Összehasonlította őket az eredetiekkel?

- Hát, annyira legalábbis, hogy rájöjjek, kinek az ujjlenyomatai.

Hamilton Burger a bírósághoz fordult és így szólt:

- Be kell vallanom, bíró úr, vannak itt olyan területek, ahol magam is csak sötétben tapogatózom. A tanú azt ígérte, hogy a tárgyaláson el fog mondani bizonyos dolgokat, amelyeket nekem nem volt hajlandó...

- Nincs ellene kifogásom - szakította félbe Strouse bíró. - Kérem, tisztelt ügyész úr, tartózkodjon mindenféle magyarázattól vagy megjegyzéstől a tanú vallomásával kapcsolatban, amíg a záróbeszédére nem kerül sor. Maradjunk a továbbiakban a pusztán kérdésfeltevésnél és válasznál.

- Igen, bíró úr.

Strouse bíró Masonre nézett. Az arca hitetlenkedést fejezett ki.

- Ön saját maga azonosította azokat az ujjlenyomatokat? - kérdezte Hamilton Burger.

- Igen.

- Mit gondolt, kinek az ujjlenyomatai?

- Egy pillanat - szólt Strouse bíró. - A védelem nyilván nem óhajt tiltakozni azért, mert a kérdés befolyásoló következtetésre készíti a tanút.

- Miss Griffin!

- Igen?

- Azt állítja, hogy tanult ujjlenyomat-azonosítást?

- Igen, uram.

- Hogyan?

- Levelező tanfolyamon.

- Mennyi ideig?

- Elvégeztem egy tanfolyamot. Vizsgáztam. Megtanultam az ujjlenyomatok jellemző sajátosságai között különbséget tenni.

Megtanultam, hogyan kell ujjlenyomatot rögzíteni, azonosítani és csoportosítani.

- Van-e a védelemnek kifogása? - kérdezte Strouse bíró.

- Nincs.

- Rendben van. Kinek az ujjlenyomatai voltak azok? - kérdezte Burger.

- Egy pillanat - szólalt meg Mason. - Tisztelt bíróság, úgy érzem, a kérdésfeltevés helytelen.

- A kifogásnak helyt adok - rendelkezett Strouse bíró.

- Ennek ellenére - folytatta Mason - nem óhajtok kifogást emelni, ahogyan a bíró úr gondolja. Úgy érzem, a tanú, noha vizsgázott, mégsem kifejezetten szakember. Én inkább amatőr szakértőnek nevezném. Ezért úgy vélem, a kérdést nem úgy kellene feltenni, hogy kinek az ujjlenyomatai voltak, hanem, hogy véleménye szerint kinek az ujjlenyomatai voltak, bármennyit ér is ez a vélemény.

- A tiltakozásnak helyt adok - szögezte le Strouse bíró.

Hamilton Burger bosszúságtól elsötétülő arccal tette fel a kérdést:

- Az ön véleménye szerint milyen azonosságok vannak ezek között az ujjlenyomatok és azok között, amelyekkel ön azonosította őket? Elsa Griffin felemelte a fejét. Kihívó tekintetet vetett a vádlottra, Masonre, majd az esküdtekre. Magabiztos hangon így felelt:

- Ezekről az ujjlenyomatokról azonosítható sajátosságok alapján azt állítom, hogy Mrs. Stewart G. Bedfordtól, a vádlott feleségétől származnak.

Hamilton Burger mosolyogva tette fel a következő kérdést:

- Önnél vannak ezek az ujjlenyomatok?

- Igen.

- És hogyan azonosítja őket?

- A lemezek meg vannak számozva: tizennégy, tizenhat, kilenc és tizenkettő. Tegnap éjjel a lemezek hátára ráírtam a nevemet, hogy ne fordulhasson elő semmi tévedés, és ne lehessen őket mással helyettesíteni.

Hamilton Burger vigyorgott.

- És én mit csináltam, ha ugyan csináltam valamit?

- Az én aláírásom alá ön is odaírta a nevét és a keltezését.

- Kérem a bíróságot, hogy ezeket az ujjlenyomatokat csatolja a bizonyítékokhoz a megfelelő sorszámmal - mondta Hamilton Burger.

- Egy pillanat - szólt közbe Mason. - Ezen a ponton, úgy érzem, jogom van megvizsgálni a dokumentumok valódiságát.

- Tessék - mondta Hamilton Burger. - Ha óhajtja, csak kérdezzen, ugyanis ettől a ponttól kezdve a tanú számomra már elfogult tanú.

- A védelemé a szó - hagyta jóvá Strouse bíró.

- Ezt az azonosítást tegnap éjjel végezte el, Miss Griffin?

- Igen.

- Akkor meglehetősen izgatott volt, igaz?

- Hát... igaz, kicsit izgatott voltam, de nem annyira, hogy ne tudtam volna ujjlenyomatokat azonosítani.

- Mind a négyet megnézte?

- Igen.

- Mindegyik Mrs. Bedfordé?

- Igen.

Bedford meghúzta Mason kabátját.

- Figyeljen ide, Mason - suttogta. - Ne hagyja...

Mason lerázta Bedford kezét.

- Hallgasson - szólt rá. Majd felállt és közelebb ment a tanúk padjához.

- Ön, úgy tudom, ért az ujjlenyomat-azonosításhoz.

- Érték.

- Ismeri az eljárást?

- Nagyon jól.

- Adok önnek egy nagyítót, hogy azzal vizsgálhassa meg ezeket az ujjlenyomatokat.

Mason egy erős nagyítót húzott elő a zsebéből. A jegyzőhöz fordult, és így szólt:

- Megkaphatnék néhányat azok közül az ujjlenyomatok közül, amelyeket a bizonyítékokhoz csatoltak? Nem a vádlott ujjlenyomatait kérem, amelyeket a kocsiban és a motelben találtak, hanem néhányat a kocsiból és a motelből származó ismeretlen ujjlenyomatokból.

- Rendben van - mondta a jegyző, miközben a lemezek között keresgélt. Néhányat odanyújtott Mason-nek.

- Szeretném felhívni a figyelmét a huszonnyolcas számú ujjlenyomatra. Arra kérem, nézze meg és döntse el, azonos-e a tizennégyes, tizenhatos, kilences vagy tizenkettes ujjlenyomattal, amelyeket ön hozott.

A tanú látványosan tanulmányozta a nagyítóval az ujjlenyomatokat, majd megrázta a fejét, és közölte:

- Nem - aztán még hozzátette: - Nem is lehet. Ezek Mrs. Bedford ujjlenyomatai. Azok pedig, a bizonyítékok közül valók, egy ismeretlen személy ujjlenyomatai.

- De nem az a helyzet, hogy ez az ismeretlen személy, már amennyire ön tudja, Mrs. Bedford is lehetett? - kérdezte Mason.

- Nem, az a személy szőke volt. Láttam.

- De azt nem tudja, hogy a szőke személy hagyta-e ott az ujjlenyomatokat?

- Nem, tudni nem tudom.

- Akkor, kérem, vizsgálja meg ezt az ujjlenyomatot alaposan.

Mason átnyújtotta Elsa Griffinnek az ujjlenyomatot. Elsa a nagyítóval közönyösen rápillantott, aztán visszaadta Masonnek.

- Most felhívom a figyelmét a harmincnégyes számú bizonyítékra, és arra kérem, hasonlítsa össze.

A tanú újra elvégezte a felületes vizsgálatot a nagyítóval, aztán kijelentette:

- Nem, egyik sem egyezik.

- Egyik sem?

- Egyik sem. Mondom, Mr. Mason, hogy azok Mrs. Bedford ujjlenyomatai, és ezt ön is nagyon jól tudja.

Mason kissé csalódottnak látszott. Ő is tanulmányozni kezdte az ujjlenyomatokat, aztán azokat, amelyeket Elsa a kezében tartott. Talán elmondaná nekünk, hogyan vizsgálja az ujjlenyomatokat. Vegyük ezt például, a tizenhatost. Ezt, azt hiszem, egy szekrény üveggombján találta.

- Igen.

- Nos, mi a legelső jellemző sajátosság, amit ezen az ujjlenyomaton észrevett?

- A hurok.

- Értem. A hurok - ismételte meg Mason elgondolkodva. - Megmutatná, hol van ez a hurok? Ja, igen. És ezen, amit most odaadok, a harminchetes számún, ugyancsak van ilyen hurok, igaz?

Elsa ránézett és azt mondta:

- Igen.

- No most ezen a tizenhatos számún, amelyet állítása szerint az üveggombon talált, számoljuk meg a barázdákat a huroktól, amíg el nem jutunk egy elágazásig. Nézzük csak, egy, kettő, három, négy, öt, hat, hét, nyolc barázda, és akkor érünk el az elágazáshoz.

- Így, van.

- Nos, akkor most vegyük ezt, amit a vád harminchetes számmal látott el, és számoljunk. Ugyanannyi barázda, és ugyanolyan különös elágazáshoz jutunk, nem?

- Hadd nézzem!

Elsa hosszasan nézegette az ujjlenyomatot a nagyítón keresztül.

- Hát, igen, ez az, amit úgy hívnak, hogy egy részlet azonossága. De ahhoz, hogy pontosan azonosítsunk, számos ilyen azonosságra van szükség.

- Értem - mondta Mason. - Egy részlet azonossága természetesen lehet véletlen egybeesés is.

- Ne essen semmiféle tévedésbe, Mr. Mason - mondta Elsa fagyosan. - Ez igenis véletlen egybeesés.

- Rendben van. Akkor nézzük meg az ön tizenhatosát újra, azt amit a szekrénygombról hozott, és nézzük, talál-e még egy jellemző sajátosságot.

- Itt van egy, a tizedik barázdán.

- A tizediken - mondta Mason. - Hadd nézzem... igen. Akkor most nézzük újra a harminchetest, megtalálja-e a megfelelőjét ott is.

- Nincs értelme. Ennek ott nem lesz megfelelője.

- No, no. Ne siessük el a végső következtetést, Miss Griffin. Ön most mint szakértő tesz tanúvallomást, úgyhogy arra kérem, nézze csak meg. Számolja meg a barázdákat és...

A tanú felszisszent. Mason látszólag épp annyira meglepődött, mint a tanú:

- Ez a sajátosság is megtalálható rajta?

- Úgy... úgy látszik. Valaki csinált valamit ezekkel az ujjlenyomatokkal.

- Egy pillanat! Álljunk meg egy pillanatra! - szólt közbe Hamilton Burger. - Ez komoly dolog, bíró úr.

- Ki csinálhatott volna bármit is az ujjlenyomatokkal? - kérdezte Mason. - Azok, amelyekkel kapcsolatban a tanú vallomást tett, az ő birtokában voltak. Azt mondta, nála voltak egész éjjel. Nem adta ki őket a kezéből, mert éppen attól félt, hogy valami történhet velük. Mindegyik lemezre ráírta a nevét. A kerületi ügyész is aláírta őket, és mindegyikre ráírta a keltezését. Ott vannak az aláírások a lemezeken. A többi lemezt a vád hozta be a bíróságra, mint bizonyítékot. Most kértem el őket. Rajtuk van a regisztrációs szám és a bizonyítéki sorszám.

- Ennek ellenére - kiabálta Hamilton Burger - itt valami nem tiszta. A tanú is tudja, én is tudom.

- Mr. Burger - utasította rendre Strouse bíró -, ilyesfajta vádaskodásnak ebben a helyiségben nincs helye, hacsak nem tudja bizonyítani. Nyilvánvaló, hogy itt semmit sem cseréltek ki.

- Miss Griffin!

- Igen, bíró úr.

- Kérem, nézze meg a tizenhatos számú lemezt.

- Igen.

- Ez az, ami tegnap este került önhöz?

- Én... én... igen... úgy látszik.

- Mr. Perry Mason irodájában?

- Igen.

- És akkor azonosította Mrs. Stewart Bedford ujjlenyomataival?

- Igen, bíró úr.

- Ez a lemez akkor önnél volt, és zavartalanul megvizsgálhatta?

- Igen, bíró úr.

- Most csak erről az egy lemezről kérdezem. Mit csinált ezzel a lemezzel, miután úgy találta, hogy Mrs. Bedford ujjlenyomatai vannak rajta? Mit csinált vele?

- Magamhoz vettem.

- És azután?

- Azután Holcomb őrmester elkísért Hamilton Burger irodájába. Mr. Burger azt akarta, hogy hagyjam az ujjlenyomatokat nála, de én nem voltam hajlandó. Az ő javaslatára írtam rá a nevem minden lemezre, és ő is aláírta mindegyiket, nehogy akár én, akár más kicserélhesse.

- Ez az ön aláírása, és a keltezés is az eredeti?

- Annak látszik, de... nem vagyok biztos benne. Megvizsgálhatnám ezeket az ujjlenyomatokat? - Egy perc az egész.

- Csak nyugodtan, van ideje rá - mondta Strouse bíró.

- Tisztelt bíró úr - mondta Hamilton Burger -, én úgy érzem, alaposabban meg kellene vizsgárlunk a dolgot. Különös jelenségnek vagyunk a tanúi, és ilyenek máskor is előfordultak már, amikor Perry Mason volt a védő.

- Ezt visszautasítom - felelte Mason. - Én csupán kérdéseket teszek fel a szakértőnek, hadd tegyem hozzá, az ügyvezett szakértőnek. Elsa Griffin heves gyűlölettel pillantott fel rá az ujjlenyomat-vizsgálatból.

- Mindkét kolléga urat arra kérem, térjenek vissza az asztalukhoz. A tanúnak elegendő időt adunk rá, hogy elvégezze a kívánt vizsgálatot.

Burger vonakodva lépkedett vissza a vád asztalához, és levetette magát a székére. Mason is a helyére sétált, a kezét a feje mögött összekulcsolta, és tüntető közönnyel dőlt hátra a székében. Stewart Bedford szeretett volna odasúgni neki valamit, de Mason egy mozdulattal csendre intette. A tanú a lemezeket vizsgálta, először az egyiket, aztán a másikat, hegyes ceruzával számolgatta a barázdákat. A tárgyalóterem csendje egyre feszültebbé vált. Elsa Griffin hirtelen Perry Masonhoz vágta a nagyítót. Először a mahagóni asztalt érte, aztán az ügyvéd mellén kötött ki. Elsa leejtette a lemezeket, a kezét az arca elé kapta, és hisztérikus zokogásban tört ki. Mason felállt.

- Egy pillanat - lépett közbe Strouse bíró. - Mindkét kollégát arra kérem, maradjanak ülve. A bíróság óhajt kérdéseket intézni a tanúhoz. Miss Griffin, kérem, szedje össze magát. A bíróság akar önnek néhány kérdést feltenni.

Elsa leeresztette a kezét, s könnyes szemmel nézett a bíróra.

- Tessék?

- Az az észrevétele, hogy az ön tizenhatos számú ujjlenyomata azonosazzal, amelyiket harminchetes számmal soroltunk a bizonyítékok közé, vagyis mindkettő ugyanattól a kéztől származik?

- Igen, bíró úr, de tegnap még nem voltak azonosak. Tegnap este az még Mrs. Bedford ujjlenyomata volt. Valahol, valaki mindent összekevert... és most már azt se tudom, mit csinállok, vagy mit beszélek.

- De Miss Griffin, semmi ok a histériára - próbálta nyugtatni Strouse bíró. - Bizonyos ön abban, hogy ez a tizenhatos számú ujjlenyomat az, amit ön a motelből hozott?

Elsa bólintott.

- Annak kell lennie... és én tudom, hogy az Mrs. Bedford ujjlenyomata.

- A bíróságon őrzött bizonyíték hitelességéhez semmi kétség nem fér - mondta Strouse bíró. - A vád tanújának vallomása tehát nyilvánvalóvá teszi, hogy az ujjlenyomatok azonossága azt jelenti, hogy ugyanaz a nő, aki április 6-án a motel tizenhatos szobájában járt, ugyanannak a motelnek a tizenkettes szobájában is megfordult aznap, és ő vezette a bérelt autót is.

Elsa Griffin a fejét rázta.

- Nem így van, bíró úr. Nem lehet így. Nem... - Elsa újra heves zokogásban tört ki.

Hamilton Burger szólalt meg:

- Tisztelt bíróság! Tehetnék egy javaslatot?

- Tessék - mondta Strouse bíró hűvösen.

- A tanú zaklatott lelkiállapotba került. Javaslom, hogy további meghallgatásától tekintsünk most el. Javaslom továbbá, hogy a négy lemezt, amelyeken a tanú aláírása szerepel, tehát a tizennégyest, tizenhatost, kilencest és tizenkettest pecsételjük le, és adjuk át a tanúk szobájában tartózkodó ujjlenyomat-szakértőnek, aki rövid időn belül meg fogja állapítani, kitől származnak. Közben szabadjon annyit megjegyezni, hogy én tökéletesen meg vagyok győződve a tanú őszinteségéről és szavahihetőségéről. Úgy érzem, igenis történt valami csalás. Úgy gondolom, a bíróságot megtévesztik és becsapják, és hogy ezt be is bizonyítsam, szeretném ismét tanúnak idézni Morrison Bremset, a motel tulajdonosát.

Strouse bíró az állat simogatta.

- Az esküdtek tekintsenek el a kerületi ügyész úr csalásra vonatkozó megjegyzésétől. A tanú elmehet, a lemezeket azonosításra rendeljük, majd átadjuk az ujjlenyomat-szakértőnek, aki korábban mint tanú itt már megjelent, s akit újra be fogunk szólítani, hogy tegye meg észrevételeit. Közben kérem Brems tanút, Miss Griffin elmehet. És kérem, próbálja összeszedni magát.

A teremőr elvezette a szipogó Elsa Griffint. Morrison Brems visszatért a tárgyalóterembe.

- Most más módon fogom megkísérelni a bizonyítást - kezdte Hamilton Burger. - Mr. Brems, ön már az előbb tett esküt. Beszélt ön azzal az úgynevezett ólálkodó nővel, aki a tizenkettesből bukkant elő?

- Igen, uram.

- Láttá, amikor elment?

- Igen, uram.

- Megkérem Mrs. Stewart G. Bedfordot, aki jelen van a tárgyalóteremben, hogy álljon fel, és vegye le a sötét szemüveget, amellyel tökéletesen elrejtí az arcát. Arra kérem, fáradjon ide a tanú elé.

- Tiltakozzon! - suttogta hevesen Bedford. - Tiltakozzon! Állítsa le! Ezt ne engedje meg neki!

- Nyugalom! - intette Mason. - Ha most tiltakozunk, akkor az esküdtekkkel találjuk szemben magunkat. Csak csinálja végig.

- Álljon fel, Mrs. Bedford - rendelkezett Strouse bíró.

Mrs. Bedford felállt.

- Levenné, kérem, a szemüvegét?

- Nem ez a szembesítés megfelelő módja - szólt közbe Mason. - Több személyt kellene sorba állítani, bíró úr, de nem tiltakozunk.

- Kérem, Mrs. Bedford, jöjjön ide. Kérem, menjen itt végig a termen, forduljon a tanú felé, és...

- Ő az. Ő az. Ez az a nő! - kiáltott fel Brems izgatottan.

Ann Roann Bedford hirtelen megállt. Szembe fordult a tanúval.

- Hazudik - mondta, és a hangjából fagyos megvetés áradt.

Strouse bíró kalapácsával az asztalra csapott: -Semmiféle megjegyzésnek helye nincs, csak a feltett kérdésekre adhatnak választ.

Visszatérhet a helyére, Mrs. Bedford, és kérem, tartózkodjon mindenféle megjegyzéstől. Folytassa, Mr. Burger.

A vigyorgó Hamilton Burger Perry Masonhoz fordult, és túlzott udvariassággal meghajolt.

- És most, Mr. Mason, ön a kérdezés joga, kérdezhet, amit csak tetszik.

- Egy pillanat, kerületi ügyész úr - csattant fel Strouse bíró. - Az utolsó megjegyzését semmi nem indokolta, nem volt helyénvaló.

- A bíróság elnézését kérem - mondta Hamilton Burger diadalittas arccal. - Azt hiszem, ha a bíróság megengedi, hamarosan el fogom mondani, véleményem szerint mi történt az ujjlenyomatokkal, de most nagyon örülök, hogy meghallgathatom, hogyan kérdezi ki Mr. Mason ezt a tanút. Meglátjuk, mit kezdhetünk az ő vallomásával. Egyébként, a bíróság elnézését kérem.

- Ön következik - szólt Strouse bíró Perry Masonhoz.

Perry Mason felállt, kiegyenesedett és szembefordult Morrison Bremsszel.

- Volt ön valaha büntetve, Mr. Brems?

- A tanú úgy hátrahökölt, mintha Mason megütötte volna.

Hamilton Burger talpra ugrott:

- Bíró úr! Bíró úr! Ezt nem lehet! Minősíthetetlen viselkedés, ha csak a védelemnek nincs valami alapja, amiért azt hiszi...

- Egy tanút ki lehet zární, ha bebizonyosodik, hogy már volt büntetve - mondta Mason, miközben Hamilton Burger a dühtől szinte fuldoklott.

- Persze, persze, persze, hogy ki lehet! - ordította Hamilton Burger. - De ilyen kérdést nem lehet feltenni, ha nincs a vádat mire

alapoznia. Ez... ez...-

Talán engedjük válaszolni, és aztán... - mondta Mason.

- Ez... ez nem... ez...

- Azt hiszem, a tiltakozásnak nem adok helyt. A tanú válaszoljon a kérdésre.

- Ne felejtse el, eskü alatt vall - figyelmeztette Mason. - Felteszem a kérdést egyenesen. Volt valaha büntetve?

A tanú, aki olyan magabiztosan nézett Masonre alig néhány perccel korábban, szinte mintha összezsugorodott volna a ruhája alatt.

Kínosan feszengett. A tárgyalóterem csendje nyomasztóvá vált.

- Volt?

- Igen - ismerte be Brems.

- Hányszor?

- Háromszor.

- Használta valaha a Harry Elston álnevet?

A tanú újra habozott.

- Eskü alatt vall - emlékeztette Mason.

- És az írásszakértő meg fogja vizsgálni az írását, szóval vigyázzon, mit mond.

- Nem vagyok hajlandó válaszolni - vágta ki a tanú hirtelen.

Elkeseredetten próbálta összeszedni magát.

- Nem vagyok hajlandó válaszolni, mert ha válaszolok, akkor magamat keverem gyanúba.

Mason, miközben a bíróhoz fordult, látta a tátott szájú, székük szélén kuporgó esküdteket.

- Most, tisztelt bíró úr, az a javaslatom, tartsunk szünetet, amíg a szakértői vélemény elkészül ezekről az ujjlenyomatokról, amely vélemény alapján a rendőrségnek alkalma lesz ezt a gyilkosságot újra lenyomozni.

Mason leült.

- Tekintettel a kialakult helyzetre - jelentette be Strouse bíró - a bíróság délután kettőig szünetet rendel el.

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

Stewart Bedford, Della Street, Paul Drake és Mason az ügyvéd irodájában ültek. Bedford a szemét dörzsölgette.

- Átkozott fotóriporterek. Annyiszor belevillantottak az arcomba, hogy kis híján megvakultam.

- Egy óra vagy alig több, és rendbe jön - nyugtatta meg Mason -, de azért jobb lesz, ha Paul Drake viszi haza kocsin.

- Nem lesz rá szükség - felelte Bedford. - A feleségem már útban van ide. Mondja, Mason, maga honnan az ördögből tudta, mi történt voltaképpen?

- Volt egy-két fogódzóm. A cserbenhagyásos gázolást maga találta ki, erről tehát a zsarolók nem tudhattak. De azt tudták, hogy a Vendégmarasztaló Motelbe megy, mert a feleségével kapcsolatban zsarolták. Hogy a vád maga ellen tökéletesen összeálljon, a feleségét is bele akarták keverni. Ezért Morrison Brems, a motel látszólag tiszteltemélt tulajdonosa azt vallotta, hogy egy ólálkodó nőt látott elbukkanni a tizenkettes szobából. Amikor maga Grace Comptonnal elment ebédelni, Brems rájött, hogy ez a megfelelő időpont altatót keverni a whiskybe, aztán lelőni Denhamet a maga pisztolyával, kifosztani a közösen bérelt széfet, és a gyilkosságot magára kenni. Magának az lehetett az indítéka, hogy véget akar vetni a felesége ellen és a maga ellen irányuló zsarolásnak. Ebből a célból Brems a maga feleségére akarta terelni a gyanút. Elsa Griffin nem tudta Bremst átverni, amikor álnéven jelentkezett be és átalakította az autója rendszámát. Ezért találta ki Brems ezt a titokzatos, ólálkodó nőt, akit állítólag látott kijönni a tizenkettesből. Tökéletes, egészen részletes személyleírást adott a feleségéről, olyan teljese, hogy szinte bárki, aki ismerte, a személyleírás alapján rá kellett hogy ismerjen.

- De Mason - szólt közbe Bedford. - Én választottam ki a motelt.

Mason mosolygott.

- Maga csak azt hiszi, hogy maga választotta ki. Ha visszapergeti az eseményeket, emlékezni fog, hogy egyszer csak a szőke azt mondta, tiszta a levegő, választhat egy motelt. Az első, ami mellett elhaladtak, ócska, másodrendű hely volt. Az magának nem tetszett, és ezt a zsarolók előre tudták. Ezután következett a Vendégmarasztaló, és maga azt választotta. Ha nem azt választja, a szőke akkor is mindenképpen odairányította volna. Éppen úgy választott, mint a néző, aki a bűvész felszólítására kihúz egy kártyát.

- És az ujjlenyomatok? Hogy tévedhetett Elsa ekkorát?

- Ő volt az első, aki bevette Morrison Brems meséjét. Szőröstől-bőröstől lenyelte a történetet. Amint meghallotta a nő leírását, meggyőződésévé vált, hogy a maga felesége járt ott. Biztos volt benne, hogy ha ez a helyzet, akkor ő ölte meg Binney Denhamet. Elsa egy szót se akart szólani, csak akkor, amikor magát veszélyben látta. Én visszaküldtem a motelbe ujjlenyomatokért. Órákig távol maradt. Elég ideje volt nemcsak rögzíteni őket, hanem összehasonlítani is. Úgy értem, a sajátjával összehasonlítani, és akkor legnagyobb bosszúságára felfedezte, hogy egyetlenegy sincs köztük, ami nem az övé. Ennek ellenére tökéletesen meg volt győződve róla, hogy a maga felesége ott járt a motelben. Amit ezek után tett, az, a körülményeket figyelembe véve, teljesen logikus. Elsa magához hűségesen ragaszkodik, a feleségéhez egyáltalán nem, és nem is kedveli túlságosan. A koktéltálcáról származó ujjlenyomatokat az utasítása ellenére megőrizte, és amikor a motelből hazament, azokat vitte át a lemezekre, ráírta az eldobottak számát, aztán az egészet elhozta nekem. Tehát ő pontosan tudta, hogy ha az ő ujjlenyomatait megsemmisítik, a feleségének négy ujjlenyomata marad meg. Nem akart ő azokkal semmit, ha csak a helyzet nem válik reménytelenné, abban az esetben viszont ezekkel akarta magát megmenteni. Be kell vallanom, volt egy időszak, amikor a dolog engem is nagyon nyugtalanított. Elsa persze azt

gondolta, a maga felesége kesztyűt viselt, amikor ott járt, ezért nem hagyott ujjlenyomatokat. Én is azt hittem, hogy ő járt ott, amíg meg nem győződtem az ellenkezőjéről.

- Akkor mit csinált?

- Akkor már nagyon egyszerű volt. Grace Compton lakásából voltak ujjlenyomataim. A négy legjobbat eltettem a széfembe.

Ugyanazokat a számokat írtam rájuk, amiket Elsa írt az ő lemezeire.

Paul Drake a fejét csóválta.

- Ez erős volt, Perry. Ezért elkaphatnak.

- Miért?

- Bizonyítékok összekeveréséért.

- Én nem kevertem össze bizonyítékokat.

- Erre törvény van.

- Természetesen. Csakhogy én nem csináltam ilyesmit. Szóltam Dellának, hogy a tizennégyes, tizenhatos, tizenkettes és kilences lemezt hozza a széfből. Ez meg is történt. Én arról nem tehetek, hogy ott két számozott sorozat volt, és Della a másik sorozatot adta ide. Ez nem bizonyítékok összekeverése. Persze, ha Elsa Griffin megkérdezte volna, ezek-e azok az ujjlenyomatok, amiket ő hozott, akkor meg kellett volna mondanom, hogy nem, különben csakugyan bűnt követtem volna el, mert félvezettem volna a tanút, és eltüntettem volna bizonyítékokat. Csakhogy Elsa nem kérdezte meg. És nem is hasonlította össze az ujjlenyomatokat. Mivel ő tudta, hogy Mrs. Bedford ujjlenyomatait hozta be, csak tette az azonosítást, aztán megragadta őket, és rohant az ajtó felé, ahol - előzetes megbeszélés szerint - Holcomb őrmester várta. Ilyen körülmények között nem siettem semmiféle felvilágosítással szolgálni.

- De honnan az ördögből tudta? - kérdezte Bedford.

- Pofon egyszerű volt. Tudtam, hogy a felesége azért nem hagyott ujjlenyomatokat a motelben, mert ott se volt. Mivel Morrison Brems személyleírása a legapróbb részletig tökéletesen illett a feleségére, tudtam, hogy hazudik. Azt mindannyian tudtuk, hogy valahol a háttérben létezett Binneynek egy társa. Illetve, mindannyian sejtettük. Amikor Grace Comptont összeverték, mert velem beszélt, már tudtam, hogy lennie kell egy társnak. Hát akkor ki lehet az? Logikusan gondolkodva Morrison Brems látszott a legvalószínűbbnek. Binney Denham nyilván ismerős motelben óhajtotta gyakorolni zsaroló művészetét, olyan helyen, ahol összejátszhat a tulajdonossal. Feltehetően ez a motel volt a legfőbb jövedelemforrásuk. Morrison Brems vezette. Ha kissé gyanús viselkedésű egyének szálltak meg benne, Morrison Brems feltétlenül átkutatta a holmijukat, megnézte, milyen néven jelentkeztek be, kiderítette, valójában kicsodák. Utána Binney Denhamnek továbbította az információt, innen származott Denham legtöbb zsarolásra alkalmas anyaga. Ezúttal Brems elkövetett egy hibát. Elvetette a sulykot. Annyira bele akarta keverni a maga feleségét, hogy azt állította, ott járt. A rendőrség nem kapcsolta össze a személyleírást Mrs. Bedforddal, de Brems bizonyosan mindent elkövetett volna, hogy ez még a tárgyalás vége előtt megtörténjék. Elsa Griffin viszont rögtön összekapcsolta, és magát folyton azért nyaggatta, hogy velem kerestesse a nőt. Amikor úgy érezte, nem cselekszem elég gyorsan, úgy döntött, kirukkol az ujjlenyomatokkal. Mivel tudta, hogy azok az ujjlenyomatok nem a motelből, hanem az ezüst tálcáról származnak, csak megjátszottá az azonosítást. Annyira biztos volt abban, hogy tudja, kinek az ujjlenyomatai, hogy nem is igyekezett jellemző sajátosságokat találni.

- De maga honnan tudta, hogy a feleségem nem járt a motelben?

Mason egyenesen Bedford szemébe nézve válaszolt:

- Megkérdeztem tőle, járt-e ott, és ő azt mondta, hogy nem.

- És maga az egészet erre alapozta, a hírnevét feltette az ő szavára?

Mason még mindig Bedfordra nézve válaszolt:

-Ezen a pályán meglehetősen jó emberismerőnek kell lennünk, különben nem soká állunk meg a lábunkon.

- Azt még mindig nem értem, honnan tudta meg, hogy Brems büntetett előéletű?

Mason elmosolyodott.

- Egyszerűen csak a matematikai valószínűsége és az egyéniségére alapoztam. Hogy Morrison Brems ennyi év alatt, ilyen gondolkodásmóddal ne került volna szembe a törvénnyel, az éppannyira lehetetlen lett volna, mint amennyire lehetetlen lett volna az, hogy a maga felesége a szemembe nézve hazudjon, amikor azt állítja, hogy nem járt a motelben.

Halkan kopogtak az iroda ajtaján.

- Ez biztosan Ann Roann - mondta Bedford és felállt. - Mason, hogy az ördögbe tudom valaha is megköszönni, amit értem tett?

Mason tömören válaszolt:

- Amikor kitölti a csekket, írjon egy köszönömöt a neve alá.

Kiadta az Európa Könyvkiadó.

A kiadásért az Európa Könyvkiadó igazgatója felel

Szedte a Nyomdaipari Fényszedő Üzem (809780/8)

Nyomta az Alföldi Nyomda

A nyomdai rendelés törzsszáma: 570.66-14-2

Készült Debrecenben, 1981-ben

FEKETE KÖNYVEK

Felelős szerkesztő: Oy. Horváth László

A fedéldrész Zsoldos Vera munkája

Műszaki szerkesztő: Liener Katalin
Műszaki vezető: Szegleth Károly
Készült 89850 példányban, 12,07 (A/5) ív terjedelemben
EU-d-8182ISBN 963 07 2593 2